

การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและ
เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียน
โดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยคและแบบฝึกหัดหยาบหยาบเรียน

ปริญญาโท

ของ

สุเบศร ปาพาน

ห้องสมุดคณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กันยายน 2529

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

177372

20 เม.ย. 2535

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปัญหานี้พร้อม
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

.....นาย ประธาน

.....กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

.....นาย ประธาน

.....กรรมการ

.....กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก ผศ.ดร.กาญจนา เกียรติประวัติ ผศ.จิราภรณ์ บุญส่ง และอาจารย์จร สขรังสรรค์ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือ ขอดิเคเห็น คำแนะนำ ตลอดจนการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ ทั้งสามเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ ผศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ดร.พัชรประภา อุดลวิทย์ รศ.อัญญา สุชาภรณ์ อาจารย์บวรพินท์ ชูชม ที่ได้กรุณาตรวจเครื่องมือต่าง ๆ ที่ใช้ในการ วิจัยครั้งนี้ พร้อมทั้งให้ขอดิเคเห็นและคำแนะนำที่ประโยชน์ต่องานวิจัยเป็นอย่างยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณ ดร.ชุตินา เจียมศิริ ดร.ประพาศน์ พงษ์ประภา อาจารย์สุภา ไบแย้ม อาจารย์เบญจมาศ กอสนาน อาจารย์ศักดา เรืองสวัสดิ์ อาจารย์ รัชฎาภรณ์ อัจฉราภิวัฒน์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำในด้านการตรวจสอบ

ขอกราบขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการโรงเรียนพุทธโสธร ท่านผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ อาจารย์สิริวิรินทร์ บุญนำพล คุณพรพรรณ ชัยณรงค์ ตลอดจนครู อาจารย์ นักเรียน โรงเรียน พุทธโสธร และโรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ ทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณคุณสืบสาย สุขแก้ว ที่ให้ความช่วยเหลือด้านเอกสารอ้างอิง คุณจารุวรรณ อดันตยะ ที่ให้ความช่วยเหลือในการทำปก และคุณนวลละออ วรธินา ที่ให้ความช่วยเหลือในด้านการพิมพ์และตรวจแก้ไข ทำให้งานวิจัยครั้งนี้ดำเนินไปด้วยความสะดวกยิ่ง

ขอขอบคุณในความช่วยเหลือและกำลังใจที่ได้รับจากเพื่อนชาวมัธยมศึกษาทุกคน
ท้ายที่สุดนี้ ขอขอบคุณคุณเรณู ปาทาน และคุณยุพธนา ปาทาน เป็นอย่างสูง สำหรับ
กำลังใจและทุนอุดหนุนในการเรียนและการวิจัยตลอดมา

สุเมธ ปาทาน

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและการฝึกความสามารถ	
ทางการเขียน	7
เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการรวมประโยค	13
เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการทดสอบความสามารถ	
ทางการเขียน	17
เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับเจตคติ	26
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	35
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	36
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	36
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	36
การสร้างและหาคุณภาพของแผนการสอนสำหรับกลุ่มทดลอง	37
การสร้างและหาคุณภาพของแผนการสอนสำหรับกลุ่มควบคุม	38
การสร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียน	
ภาษาอังกฤษ	39

การสร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดเจตคติต่อการเขียน	
ภาษาอังกฤษ	43
ขั้นตอนในการดำเนินการทดสอบ	44
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	45
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	46
เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน	
ที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค และนักเรียน	
ที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน	46
เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษแต่ละด้าน	
ของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค	
และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัด	
ท้ายบทเรียน	48
เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน	
ที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค และนักเรียน	
ที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน	49
5 สรุป อภิปรายผล และขอเสนอแนะ	51
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	51
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	51
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	51
การวิเคราะห์ข้อมูล	53
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	53
อภิปรายผล	53
ขอเสนอแนะ	58

บรรณานุกรม	61
ภาคผนวก	71
ภาคผนวก ก	72
ภาคผนวก ข	175
ภาคผนวก ค	179

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ	47
2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ แต่ละด้าน	48
3 การเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ	49
4 คุณภาพของเครื่องมือวิจัยของแบบทดสอบวัดเจตคติต่อการเขียน ภาษาอังกฤษ	176
5 ค่าอำนาจจำแนก (α) ของแบบทดสอบวัดเจตคติการเขียน ภาษาอังกฤษ	177
6 การให้คะแนนตามอันดับคุณภาพ	178

บทนำ

การเขียนเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการสื่อความหมาย เพราะภาษาเขียนสามารถทำหน้าที่แทนตัวบุคคล โดยบุคคลไม่จำเป็นต้องปรากฏตัว ดังนั้นภาษาเขียนต้องกระชับและชัดเจน ผู้ใช้ภาษาเขียนจึงต้องมีความสามารถที่จะใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง เพื่อให้เกิดความเข้าใจเด่นชัด

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ทั่วโลกยอมรับ และใช้เป็นภาษาสำหรับการติดต่อระหว่างชาติ กระทรวงศึกษาธิการจึงกำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อความหมายอย่างถูกต้อง และเหมาะสมตามกาลเทศะ ทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน (ศึกษาธิการ 2522 : 32 - 33)

ในแง่ของการเขียนนั้น โอกาสที่เราจะเขียนถึงคนที่เป็นชาติเจ้าของภาษามีมากพอ ๆ กับโอกาสที่เราจะได้พูดคุยกับเขา หรืออาจจะมากกว่าก็ได้ (พรทิพย์ ตั้งไชยวงศ์ 2525 : 3) ซึ่งถาถองพิจารณาจะพบว่า นักเรียนซึ่งเรียนจบจากโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย จะใช้ภาษาอังกฤษในภาษาของตนเกี่ยวกับการเขียนถึง 80 % พูดเพียง 20 % ถาถองการสอบเพื่อไปศึกษาต่อต่างประเทศ ขอสอบจะเขียนถึง 90 % และพูดเพียง 10 % หรือการสอบอื่น ๆ จะใช้เวลาในการสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นการพูดเพียง 10 % เท่านั้น และเนื่องจากเราไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง การสอนจึงควรเน้นการเขียนถึง 80 % ไม่ใช่เน้นการพูด เพราะผู้ที่มีความสามารถทางการเขียนจะพูดได้เมื่อมีโอกาใช้ภาษานั้นเพียง 2 - 3 ปี แต่ผู้พูดได้ก่อนจะประสบความลำบากในการใช้ภาษาเขียน

(Rangram Boontar k. 2522 : 54) นอกจากนี้จากการสำรวจของกองวางแผนการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นศึกษานิเทศก์ ผู้บริหาร และครูผู้สอนภาษาอังกฤษมีความเห็นว่าการเน้นการอ่านและการเขียนแก่เด็กไทยถึง 44.8 % ในขณะที่เห็นว่า ควรเน้นการฟังและพูดเพียง 24.8 % ดังนั้นทักษะการเขียนจึงควรได้รับความสนใจมากขึ้น (กองวางแผนการศึกษา น.ป.ป. :

อย่างไรก็ตาม แม้จะเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานาน นักเรียนไทยก็ยังมีขีดความสามารถทางการเขียนไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนด (60 %) ระดับความสามารถในทักษะการเขียนยังอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ (วิไล ชิวเจริญกุล 2523 : 5) นักเรียนไม่สามารถเขียนอนุประโยค หรือประโยคได้ถูกต้อง (Rangram Boontarik. 2522 : 50) ส่วนใหญ่ยังใช้วิธีแปลจากภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาแม่ไปเป็นภาษาอังกฤษและการเขียนภาษาไทยก็ยังเขียนได้ไม่คล่อง จึงยากที่จะเขียนภาษาต่างประเทศให้คล่อง (บำรุง โตรัตน์ 2524 : 124)

ผลการวิจัยพบว่านักเรียนไทยส่วนใหญ่มีปัญหาในการฝึกทักษะการเขียนมากกว่าทักษะอื่น ๆ (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน 2528 : 235) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรณีย์ บัวโต (พรณีย์ บัวโต 2524 : 93) ที่พบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดนครปฐม ร้อยละ 47.50 มีความเห็นว่า ผลการเรียนรู้ด้านทักษะการเขียนของนักเรียนที่ทดสอบยังไม่เป็นที่น่าพอใจ ร้อยละ 35 มีความเห็นว่านักเรียนที่ทดสอบมีผลการเรียนด้านทักษะการเขียนพอใช้ ร้อยละ 12.50 มีความเห็นว่าผลการเรียนด้านทักษะการเขียนของนักเรียนที่ทดสอบยังไม่ดีเลย และครูภาษาอังกฤษเพียงร้อยละ 5 มีความเห็นว่าผลการเรียนด้านทักษะการเขียนของนักเรียนที่ทดสอบเป็นที่น่าพอใจ

จากปัญหาด้านผลการเรียนด้านทักษะการเขียนของนักเรียนไทยไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร จึงมีผู้พยายามศึกษาค้นคว้า เพื่อหาแนวทางแก้ไขการสอนเขียนให้เกิดประสิทธิภาพมากขึ้น มีผลงานวิจัยบางชิ้นว่า ปัญหาสำคัญในการสอนเขียน ซึ่งควรได้รับการแก้ไขคือ การรวมประโยค (Panee Boonthavi. 1970 : 8 จรัสศรี วัฒนศักดิ์ 2515 : 41 นภพร ทรัพย์ทวีผลบุญ 2516 : 59 - 71 อรุโณ 2522 : 14) เพราะในการเขียนนี้ เราต้องการสื่อความหมายในลักษณะของข้อความแต่ละความคิดต่อเนื่องเชื่อมโยงกัน เราไม่ได้สื่อความหมายในลักษณะที่ความคิดต่าง ๆ ปรากฏประโยคต่อประโยค แต่อยู่ในลักษณะที่ความคิดนั้นเชื่อมโยงกันทั้งภายในประโยค และระดับประโยค ความสามารถในการใช้ภาษาเพียงระดับประโยคยังไม่เพียงพอ เพราะไม่อาจสื่อความหมายของผู้เขียนไปยังผู้อ่านได้ถูกต้องสมบูรณ์ (Sharwood. 1973 : 48 - 56, Lackstrom. 1975 : 250 - 251)

การฝึกหัดรวมประโยคเป็นเทคนิคการสอนเขียนแบบหนึ่ง ที่จะช่วยทำให้การเขียนเพื่อสื่อความหมายของนักเรียนมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นในด้านการเสนอความคิดที่ต่อเนื่อง ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำเทคนิคนี้มาใช้ในการสอนเขียนภาษาอังกฤษ แต่จากสภาพที่เป็นจริงในการสอนภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนยังนิยมใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียนอยู่ จะเห็นได้จากงานวิจัยของ อนงค์ โสชะโร (อนงค์ โสชะโร 2526) ซึ่งใช้การเขียนตามคำบอกเปรียบเทียบกับแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน งานวิจัยของ สายสมร จินันทุยา (สายสมร จินันทุยา 2525) ซึ่งใช้แบบฝึกหัดโคลงเปรียบเทียบกับแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน และพรทิพย์ ตั้งไชยวรวงศ์ (พรทิพย์ ตั้งไชยวรวงศ์ 2526) ซึ่งใช้การเขียนตามคำบอก การใช้แบบฝึกหัดแบบโคลง เปรียบเทียบกับแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนเช่นเดียวกัน ดังนั้นการศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้แบบฝึกหัดรวมประโยคกับแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนจึงน่าจะเป็นแนวทางให้แก่ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาวิธีการสอนเขียนให้มีประสิทธิภาพขึ้น

นอกจากเทคนิควิธีการฝึกแล้ว องค์ประกอบที่จะส่งผลต่อความสามารถทางการเขียนที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ เจตคติต่อวิชาที่เรียน (ศรีสมร พนมสะอาก 2522 : 11) ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของบราวน์ และโฮลธแมน (ศรีสมร พนมสะอาก 2522 : 40 - 51 อ้างอิงมาจาก Brown and Holthman) ที่ว่า องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับนิสัยและเจตคติในการเรียนน่าจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่าตัวแปรบุคลิกภาพด้านอื่น ๆ

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่าการใช้แบบฝึกหัดรวมประโยคจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ แตกต่างจากแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนหรือไม่ เพื่อจะได้เป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการพิจารณาสร้างและปรับปรุงแบบฝึกหัด ตลอดจนกิจกรรมเสนอแนะสำหรับการสอนเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาการฝึกเขียนที่จะช่วยส่งเสริมให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนของนักเรียนสูงขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม.3) โรงเรียนพุทธโสธร อำเภอมะนัง จังหวัดยะลา ซึ่งเรียนวิชาทักษะการเขียน 1 (อ 061) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2529 จำนวน 90 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม.3) โรงเรียนพุทธโสธร อำเภอมะนัง จังหวัดยะลา จำนวน 88 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 45 คน กลุ่มควบคุม 43 คน ควบคุมวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากรทั้งหมด 90 คน

2. เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองเป็นเนื้อหาจากหนังสือ Writing to Communicate Book One หน้าที่ 4 - 8 ในรายวิชา อ 061 ซึ่งเป็นรายวิชาทักษะพื้นฐาน และเป็นวิชาเลือกตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การสอนเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกหัดซึ่งจำแนกเป็น

3.1.1 การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค

3.1.2 การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดหาคำบทเรียน

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

3.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ

3.2.2 เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค หมายถึง การสอนในกลุ่มทดลอง ซึ่งมีขั้นตอนการนำเข้าสูบทเรียน และขั้นเสนอคำศัพท์ และสำนวนเหมือนกับการสอนในกลุ่มควบคุม แต่ในขั้นฝึกเขียนจะใช้แบบฝึกหัดรวมประโยคที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามหลักการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย ควบคู่การฝึกให้นักเรียนเล่าหรือบรรยายเหตุการณ์อย่างมีความหมายตามสถานการณ์ที่กำหนด โดยผ่านกิจกรรมบทบาทสมมติด้วยวิธีทำงานกลุ่มย่อย 2 คนหรือมากกว่า เพื่อฝึกให้นักเรียนใช้ภาษาตามสถานการณ์ที่มีความหมายก่อน แล้วให้นักเรียนช่วยกันนำข้อความที่ได้จากการทำกิจกรรม มาเรียบเรียงเป็นข้อความที่มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน โดยใช้ตัวเชื่อม and, then หรือ or แล้วทุกคนเขียนส่งครูเป็นรายบุคคล บทบาทของครูในขั้นฝึกเขียน คือช่วยให้คำแนะนำปรึกษา แก่นักเรียนที่ต้องการความช่วยเหลือในขณะทำกิจกรรม

2. การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน หมายถึง การสอนในกลุ่มควบคุม ซึ่งมีขั้นตอนการนำเข้าสูบทเรียน และขั้นเสนอคำศัพท์และสำนวนเหมือนกับการสอนในกลุ่มทดลอง แต่ในขั้นฝึกเขียนจะใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน ซึ่งเน้นการใช้โครงสร้าง ใช้คำถาม และให้ตัวอย่าง โดยครูจะตั้งคำถามให้นักเรียนตอบตามลักษณะแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน เพื่อฝึกการใช้ภาษา ก่อน แล้วทุกคนเขียนส่งครูเป็นรายบุคคล บทบาทของครูในขั้นฝึกเขียนคือ ตั้งคำถาม ให้คำแนะนำแก่นักเรียนในการทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

3. บทบาทสมมติ หมายถึง การแสดงบทบาทของนักเรียนในกลุ่มย่อยตั้งแต่สองคนขึ้นไป เพื่อฝึกการบรรยายหรือเล่าเหตุการณ์ตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ภายในกลุ่ม หรือระหว่างผู้สนทนา โดยสถานการณ์ที่กำหนดจะต้องสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งวัดได้จากคะแนนในการทำแบบทดสอบการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการวิเคราะห์จุดมุ่งหมายของหลักสูตรและแบบเรียน Writing to Communicate Book One หน่วยที่ 4 - 8 แบบทดสอบนี้แบ่งเป็น 3 ฉบับ คือฉบับที่ 1 เขียนจากบทสนทนา ฉบับที่ 2 เขียน โดยอาศัยข้อมูลจากรายการที่กำหนดให้ ฉบับที่ 3 เขียนจากภาพชุด และมีเกณฑ์การให้คะแนน 5 ด้าน คือความสอดคล้อง ความสะอาดสวยงาม คำศัพท์ ไวยากรณ์ ตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอน และใช้วิธีตรวจโดยผู้เชี่ยวชาญ 2 คน

4. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนทั้งในค่านิยมหรือในทางบวก และในค่านิยมหรือในทางลบเกี่ยวกับคุณประโยชน์ ความสำคัญ และกิจกรรมในการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและได้ทำการทดลองหาคุณภาพแล้ว

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินการวิจัย โดยแยกตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและการฝึกความสามารถทางการเขียน
2. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการรวมประโยค
3. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการทดสอบความสามารถทางการเขียน
4. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับเจตคติ

1. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและการฝึกความสามารถทางการเขียน

การเขียนนับเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งทักษะหนึ่ง เพราะการเขียนจะช่วยให้สามารถติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ ช่วยจดบันทึกสิ่งต่าง ๆ ที่เรียนหรือทราบมาและยังสามารถถ่ายทอดความรู้สึกของตนให้ผู้อื่นทราบด้วย (ศรีวิชัย สุวรรณภักดิ์ 2522 : 157) ผู้ที่ชำนาญการเขียนจึงต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามระเบียบแบบแผน เพราะถ้าเขียนผิดความหมายก็จะผิดไปหรืออาจไม่มีความหมายเลยก็ได้

ลาโด (Lado. 1961 : 248) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนคือ ความสามารถที่จะใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมาย สามารถเรียบเรียงข้อความจากลักษณะโครงสร้างภาษาที่ใช้ใช้แบบฟอร์มของการเขียนให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเขียนนั้น ๆ ตลอดจนการใช้ถ้อยคำสำนวนอย่างถูกต้อง

แวลเลต (Valette. 1977 : 217) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนเป็นความสามารถในการใช้คำศัพท์ การสะกดตัว และไวยากรณ์ โดยการเขียนอย่างเชี่ยวชาญในค่านลีลา (style) ของภาษา

อะราพอฟ (Arapoff. 1975 : 233 - 237) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน คือความสามารถในการจัดรวบรวมความคิดต่าง ๆ ให้เป็นถ้อยคำที่สละสลวย เช่นเดียวกับ เบอร์ท (Burt. 1975 : 292) ซึ่งกล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนแสดงให้เห็นถึงการจัดระเบียบ ความคิด ออกมาในรูปประโยคได้อย่างเหมาะสม

แพตตี (Patty. 1985 : 182 - 226) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน คือความสามารถในการแสดงออกซึ่งความคิดที่ต้องการเชื่อมโยง จัดวางและพัฒนารายละเอียดต่าง ๆ ตลอดจนความสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยค เป็นข้อความสั้น ๆ และเป็นเรื่องราว

กล่าวโดยสรุปจะเห็นว่า ความสามารถทางการเขียนคือ ความสามารถในการใช้คำศัพท์ การสะกดตัว ไวยากรณ์ และความสามารถในการเรียบเรียงความคิดออกมาเป็นข้อความที่สละสลวย หรือความคิดที่ต้องการเชื่อมโยง จัดวาง และพัฒนารายละเอียดต่าง ๆ ตลอดจนความสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยค เป็นข้อความสั้น ๆ และเป็นเรียงความ ซึ่งทั้งหมดจะต้องมีความสัมพันธ์สอดคล้องกันเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้

การสอนเขียนในระยะแรกคือประมาณ ค.ศ. 1940 จะยึดแนวการสอนแบบไวยากรณ์ และแปล โดยสอนให้นักเรียนจำโครงสร้างทางไวยากรณ์ การเขียนใช้วิธีลอกแบบประโยค

(Copying sentences) เขียนตามคำบอก (Dictation) และการแปล (Translation) การเขียนจะเน้นความถูกต้องของไวยากรณ์เป็นหลัก การตรวจให้คะแนนของครูจะเพ่งเล็งเรื่อง ความถูกต้องของไวยากรณ์ ตัวสะกด และการแปลภาษาแม่ไปเป็นภาษาที่ต้องการ (Target language) ในปี ค.ศ. 1950 เมื่อการสอนแบบฟัง-พูดเข้ามา การสอนเขียนจึงเน้นที่การฝึก โครงสร้าง มีการเติมคำในช่องว่าง เปลี่ยน Tenses และเติมประโยคให้สมบูรณ์ก่อน การเขียน เรียงความจะเป็นแบบควบคุม (Controlled composition) ซึ่งนักเรียนจะต้องเลือกหัวข้อ และโครงร่าง (outline) ที่ครูกำหนดให้ มีการทำการวิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางไวยากรณ์กับความสามารถทางการเขียน โดยมีสมมติฐานว่าความสามารถทางไวยากรณ์ และความสามารถทางการเขียนจะมีความสัมพันธ์กันในทางบวก แม้จะไม่มีการวิจัยที่จะทดสอบสมมติฐานนี้ได้เคนซัด แดแมรดคอค (Braddock. 1963) พบว่า ความสามารถทางไวยากรณ์มีความสัมพันธ์ เพียงเล็กน้อยกับความสามารถทางการเขียน แอลเลน และวิดโดวสัน (Allen and Widdowson. 1979 : 136) กล่าวถึงการสอนเขียนแบบเดิมว่า การที่ครูมอบหมายให้นักเรียนไปเขียนเรื่อง

ตามที่ครูกำหนดให้หรือนักเรียนสนใจแล้วนำมาส่งนั้น ครูจะตรวจแก้ไขข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ การใช้ศัพท์และการเรียบเรียงความคิด ซึ่งการเขียนลักษณะนี้เป็นเพียงการเขียนเพื่อแสดงลีลา การเขียนของแต่ละบุคคลโดยไม่คำนึงถึงหน้าที่ของสังคม หรือลักษณะของภาษาที่จะนำไปใช้ในสังคม และชีวิตจริง ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของวิลกินส์ (Wilkins. 1976 : 18) ที่ว่า การสอน แบบนี้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนน้อยมาก ไม่ว่าความรู้ด้านไวยากรณ์หรือด้านการใช้ภาษา เพื่อสื่อสาร เพราะการจัดเนื้อหาวิชาไม่ได้คำนึงถึงจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาเพื่อสื่อสาร ในขณะที่วิดโดว์สัน (Widdowson. 1978 : 18 - 19) กล่าวว่า ผู้เรียนภาษาที่เรียนแต่ความรู้ ด้านภาษา คือโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ แต่ไม่ได้เรียนรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมาย ในสถานการณ์ที่เป็นจริงแล้ว การเรียนภาษาของผู้เรียนนั้นก็ไม่มีประโยชน์

ประมาณปี ค.ศ. 1960 - 1970 ได้มีแนวคิดการสอนภาษาแบบ Functional-Notional ซึ่งนำไปสู่แนวการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมายในปัจจุบัน กล่าวคือการสอนจะเน้นหนักในเรื่องของการนำไปใช้ (application) โดยการจัดแบ่งเนื้อหาออกเป็นหัวข้อ (notion) เน้นการจัดแบ่ง เนื้อหาโดยยึดหลักการนำเอาภาษาในลักษณะที่ใช้กันในชีวิตจริง และอาศัยรูปสถานการณ์เป็นหลัก ซึ่งวิลกินส์ (Wilkins. 1974 : 23) กล่าวว่า สิ่งที่กำหนดให้ผู้เรียนได้เรียนนั้นจะต้องมุ่งเพื่อ บรรลุเป้าประสงค์ของการติดต่อสื่อสาร ทั้งนี้โดยเน้นที่เนื้อหาและจุดมุ่งหมายของการสื่อความหมาย มากกว่ารูปแบบของภาษา โดยวิธีดังกล่าวนี้ อเล็กซานเดอร์ (Alexander. 1976 : 93 - 94) กล่าวว่า จุดสนใจจะไม่อยู่ที่ไวยากรณ์ แต่จะอยู่ที่ประโยชน์การใช้สอยโดยมีเรื่องของไวยากรณ์ ปรากฏอยู่ด้วย

นักภาษาศาสตร์หลายคน ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาสื่อความหมาย ไว้อย่างต่าง ๆ กัน กล่าวคือ

ไฮม์ (Hymes. 1972 : 275) กล่าวว่า การนำภาษาไปใช้จริง ๆ ไม่ได้หมายถึง เฉพาะไวยากรณ์และการยอมรับเท่านั้น แต่จะรวมถึงวัฒนธรรมด้วย เขาได้แบ่งความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย (Communicative competence) ออกเป็น 4 ด้านคือ

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์ ซึ่งทำให้สามารถตัดสินใจได้ว่า ประโยคใดถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หรือไม่

2. ความสามารถในการพิจารณาความหมายและการนำไปใช้จริง ประโยคบางประโยค อาจจะถูกต้องไวยากรณ์ แต่ไม่สามารถจะนำมาใช้สื่อสารได้ พึงขึ้นอยู่กับข้อจำกัดต่าง ๆ ทางกระบวนการนำไปใช้

3. ความสามารถที่จะตัดสินว่าประโยคนั้นเหมาะกับสิ่งแวดล้อมหรือไม่

4. การใช้ภาษาจริง ๆ ซึ่งเป็นขั้นสุดท้าย

กล่าวโดยสรุป ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายของ โสไม คือ ความสามารถในการเชื่อมโยงระบบไวยากรณ์ ความหมายตลอดจนความเหมาะสมเข้าด้วยกัน เพื่อที่จะสร้างหรือตีความพฤติกรรมทางสังคมที่เกิดขึ้นจริง ๆ

แคนเนลและสวีน (Canale and Swain. 1979 : 52 - 58) ได้กล่าวถึง ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย (Communicative competence) ไว้ 3 ประการคือ

1. กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ (rules of grammar) ซึ่งรวมถึงความรู้ด้านศัพท์ (lexical items) หน่วยคำ (morphology) วากยสัมพันธ์ (syntax) อรรถศาสตร์ (semantics) และสัทศาสตร์ (phonology)

2. วิธีใช้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางวัฒนธรรมและสังคม (sociocultural rules of use) กฎเกณฑ์วิธีใช้เหล่านี้จะช่วยกำหนดให้เห็นว่า ถ้อยคำต่าง ๆ นั้นเกิดขึ้นได้อย่างไรและทำให้ผู้อื่นเข้าใจได้ถูกต้องตามหลักการสื่อความหมายได้อย่างไร

3. ยุทธวิธีในการสื่อความหมาย (communicative strategies) มี 2 ชนิดคือ ด้านที่เกี่ยวกับรูปลักษณะทางไวยากรณ์ (grammatical code) และด้านที่เกี่ยวข้องกับการโต้ตอบเพื่อสื่อความหมาย (communicative interaction)

มูนบี้ (Munby. 1983 : 1 - 4) กล่าวว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย (Communicative competence) ประกอบด้วยความรู้ 3 ด้านคือ

1. ความรู้ด้านไวยากรณ์ (grammatical competence) เช่น ระบบหน่วยคำ (morphology) การใช้โครงสร้าง (syntax) ระบบเสียง (phonology) และความหมายอ้างอิง (referential meaning)

2. ความรู้ด้านวัฒนธรรมและสังคม (sociocultural competence) กฎเกณฑ์ของ
ความต่อเนื่อง (rules of discourse) เช่น ระบบเชื่อมโยงประโยค (cohesion system)
และลักษณะความสัมพันธ์ของข้อความต่อเนื่อง (coherence feature)

3. ความรู้ภาษาระดับข้อความต่อเนื่อง (discourse competence) กฎเกณฑ์ของ
ข้อความต่อเนื่อง (rules of discourse) เช่นระบบเชื่อมโยงประโยค (cohesion system)
และลักษณะความสัมพันธ์ของข้อความต่อเนื่อง (coherence feature)

อรรถ ชูสมชาย ๗ อรรถชยา (อรรถ ชูสมชาย ๒๕๒๔ : ๕) ได้สรุปสาระสำคัญของ
ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย (Communicative competence) ไว้ดังนี้

1. เน้นทักษะในการสื่อความหมายขั้นพื้นฐาน กล่าวคือ ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อ
ความหมาย ในสถานการณ์ที่เป็นจริง

2. เน้นการสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยไม่ต้องคำนึงถึงว่า ภาษาที่ผู้เรียนแสดง
ออกนั้น ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ทุกข้อหรือไม่ แต่จะพูดเพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังรับทราบเข้าใจ
เท่านั้น

จากแนวคิดต่าง ๆ เหล่านี้จะเห็นว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายนั้น
ยังไม่ถึงขั้นความรู้ด้านไวยากรณ์ แต่คำนึงถึงจุดมุ่งหมายในการใช้ภาษาและการเรียงลำดับความคิดที่
ต่อเนื่องให้ผู้ฟังเข้าใจในสถานการณ์ที่เป็นจริง

การสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย จะยึดหลักต่อไปนี้ (อรรถ ชูสมชาย ๒๕๒๔ : ๒)

1. เสนอบทเรียนในลักษณะของบทสนทนาสั้น ๆ ในสถานการณ์ที่สร้างขึ้นให้ใกล้เคียงกับ
ผู้เรียน เพื่อสร้างความสนใจ การอธิบายถึงจุดประสงค์ของการสนทนา รวมทั้งบทบาทและสถานที่
ของการสนทนานั้น

2. นำบทสนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ อาจจะเป็นรายบุคคล หรือเป็นกลุ่มก็ได้
โดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ มาช่วย เพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้ถูกต้อง คล่องแคล่ว

3. ศึกษาโครงสร้างพื้นฐานที่ปรากฏในบทสนทนา ซึ่งแสดงเนื้อหาที่สำคัญ นั่นคือ การ
สอดแทรกความรู้ด้านไวยากรณ์ โครงสร้าง และศัพท์ โดยใช้อุปกรณ์ เช่น วาดภาพ การแสดงท่าทาง
หรือการอธิบาย เพื่อทำให้เกิดความเข้าใจว่าประโยคนั้น ๆ มีความหมายอย่างไร

กิจกรรมต่าง ๆ ที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาสพูด มีโอกาสใช้ภาษาในห้องเรียนมากขึ้นนั้น ได้มีผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะไว้อย่างหลายอย่าง เช่น บทบาทสมมติ (Role Play) การทำงานกลุ่ม (Group work) และการทำงานคู่ (Pair work) (Johnson, Keith. 1981 : 50, Byrne, Donne. 1979 : 64 - 67) ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้จะต้องมีสถานการณ์การที่มีความหมายต่อผู้เรียนด้วย (Alexander. 1981 : 261)

ในการสอนเขียนเพื่อสื่อความหมายนั้น ปฏิสัมพันธ์ (interaction) ระหว่างผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ (Murray. 1980) ครูต้องสร้างโอกาสให้นักเรียนเกิดขึ้นในการเรียนการสอน และให้นักเรียนจำเป็นต้องเขียนเรื่องเดียวกัน ก็ต้องพิจารณาเรื่องที่เหมาะสมคือ เรื่องที่นักเรียนสามารถฝึกใช้ภาษาได้ตามสถานการณ์ที่คล้ายกับความเป็นจริง และมีกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การทำงานคู่ (Pair work) การทำงานกลุ่ม (Group work) ประกอบด้วย เพื่อฝึกใช้ภาษาให้คล่องแคล่วก่อนลงมือเขียนจริง (Kelly. 1984 : 88 อ้างอิงมาจาก Anne) นั่นคือ การฝึกใช้ภาษาอย่างมีความหมาย เพราะนักเรียนมองเห็นความสำคัญและความจำเป็นของสิ่งที่ตนได้เรียนรู้ออกมาเป็นภาษาเขียน นอกจากนี้ ความสำคัญของภาษาในระดับข้อความต่อเนื่อง เป็นสิ่งสำคัญมากในการสอนเขียนเพื่อสื่อความหมาย (Widdowson. 1978:18-19) วิธีสอนจึงควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เขียนข้อความบรรยายอย่างต่อเนื่อง แทนที่จะใช้ฝึกเขียนเป็นประโยคหรือเติมความให้สมบูรณ์ ซึ่งแนวการสอนเขียนแต่เดิมมิได้เน้นให้ผู้เรียนเขียนข้อความที่ต่อเนื่อง การสอนเขียนควรสร้างสถานการณ์ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถทางภาษาของตนบรรยายความคิดอย่างต่อเนื่องและมีจุดมุ่งหมาย โดยอาจให้ผู้เรียนเล่าเรื่อง ซึ่ง สมบูรณ์ วิจารณ์กุล (สมบูรณ์ วิจารณ์กุล 2528 : 118) ได้เสนอแนะว่าอาจให้ผู้เรียนเล่าเรื่องจากภาพหลาย ๆ ภาพที่ต่อเนื่องเป็นเรื่องราว หรือเล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ เพื่อช่วยให้ความคิดที่จะนำมาเขียนมีลำดับขั้นไม่สับสน

องค์ประกอบสำคัญอีกประการหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดทักษะด้านภาษา คือโอกาสในการฝึกฝน สำหรับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น การทำแบบฝึกหัดเพื่อฝึกฝนการใช้ภาษาเป็นสิ่งจำเป็น เพราะนักเรียนไม่มีโอกาสใช้ภาษานอกห้องเรียนเหมือนผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง แบบฝึกหัดจึงมีอิทธิพลต่อการฝึกทักษะด้านภาษามาก ซึ่งในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นแบบฝึกหัดที่ใช้ฝึกทักษะการเขียนภาษาคือ แบบฝึกหัดจากหนังสือ Writing to Communicate

ซึ่งเป็นหนังสือที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้ใช้ในรายวิชาทักษะการเขียน จากการวิเคราะห์
แบบฝึกหัดดังกล่าวในแบบเรียนรายวิชาทักษะการเขียน 1 ตั้งแต่หน่วยที่ 4 - 8 พบว่า แบบฝึกหัด
ทั้ง 12 แบบฝึกหัดนั้น จะมีลักษณะให้นักเรียนเติมความให้สมบูรณ์โดยใช้คำที่กำหนดให้ 13 ครั้ง
ให้เขียนตามตัวอย่าง 5 ครั้ง ให้เรียงประโยค 5 ครั้ง บรรยายภาพ 1 ครั้ง ให้ตอบคำถามที่
กำหนดให้โดยมีภาพประกอบ 2 ครั้ง เขียนโดยใช้ข้อมูลที่กำหนดให้ 4 ครั้ง คือ เขียนจดหมาย
แสดงความเสียใจ เขียนจดหมายสมัครงาน เขียนจดหมายลาครู และเขียนบรรยายทิศทาง จะเห็นว่า
ลักษณะส่วนใหญ่ของแบบฝึกหัดเป็นการฝึกเขียนในระดับประโยคหรือเน้นความสำคัญของความรู้ด้าน
ไวยากรณ์ การเขียนอย่างต่อเนื่องหรือการบรรยายที่มีในแบบฝึกหัดหาพบที่เรียน ยังขาดเทคนิค
วิธีการที่ส่งเสริมการใช้ภาษาอย่างมีความหมาย ในแง่ความสามารถของการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย
นั้น (Communicative competence) นักเรียนควรมีโอกาสทั้ง พูด อ่าน หรือเขียน ในสถานการณ์
ที่คล้ายคลึงกับความเป็นจริง สถานการณ์ทองช่วยให้นักเรียนเกิดความจำเป็นที่จะต้องสื่อความหมาย
ถึงบุคคลอื่น

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกหัดรวมประโยคขึ้น เพื่อฝึกให้นักเรียนเขียนอย่าง
ต่อเนื่อง สละสลวยหรือฝึกให้เขียนแบบบรรยายโดยมีได้เน้นความถูกต้องทางไวยากรณ์โดยตรง
แบบฝึกหัดไม่มีลักษณะการเติมคำให้ถูกต้องหรือเขียนที่ละประโยคแต่เน้นการเขียนอย่างต่อเนื่องใน
สถานการณ์ที่สมจริงตั้งแต่เริ่มการฝึก ซึ่งการฝึกให้นักเรียนเกิดความคิดอย่างต่อเนื่องเพื่อให้
สื่อความหมายได้นั้น นักเรียนต้องมีโอกาสใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างคล่องแคล่วก่อนลงมือ
เขียน จึงจะทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเขียนยิ่งขึ้น

2. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการรวมประโยค

ชาเรนซ์ (Charence, 1964 : 100 - 114) กล่าวว่า ประโยคเป็นการแสดงออก
ซึ่งความคิดที่สมบูรณ์ บางครั้งมีความคิดบางอย่างที่คล้ายกันหรือขัดแย้งกัน แต่ทั้งหมดก็มีส่วนช่วย
ให้เกิดความสมบูรณ์ในการแสดงออกตามความคิดเข้ามีความเห็นว่าประโยคเดียวไม่สามารถแสดงออก
ซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างที่เราคิดได้ หน้าที่สำคัญของยูเนียนคือ ต้องพยายามปรับปรุง เพื่อให้เกิดความ
เข้าใจต่อการสื่อความหมาย วิธีที่คัดการรวมประโยคไว้ด้วยกัน เป็นการสร้างความที่แสดงถึง
ความคิดของบุคคล การใส่ประโยคเดี่ยว ๆ ทำให้น่าเบื่อ เช่น

The father left for work.

The older children went off to school.

The babies played in the yard.

The mother kissed the children goodbye.

The mother started on her housework.

เราสามารถทำให้ประโยคเหล่านี้เกิดความพึงพอใจกับผู้อ่านได้ โดยการรวมประโยค เช่น

Father left for work, and the older children went off to school.

After kissing the children goodbye, mother started on her housework,
and the babies played in the yard.

การรวมประโยคมีประโยชน์มาก เมื่อเราต้องการ เปรียบเทียบหรือแสดงความขัดแย้ง
ของความคิด หรือรวมความคิดที่มีความสำคัญเท่ากันไว้ด้วยกัน เช่น

Joe is a policeman, and George is a fireman.

หรืออาจรวมความคิดที่มีความสำคัญไม่เท่ากันไว้ด้วยกัน เช่น

After all our debts are paid, we shall go on a vacation.

โคกานิส และสเกลลี (ปรีชา ชีระวงศ์ 2525 : 109 อ้างอิงมาจาก Kokanis
and Scally) เป็นผู้รู้ลึก 2 ท่าน ที่เชื่อว่า การผูกประโยคการใช้คำที่แสดงความต่อเนื่องของ
ความคิด (Transition words) รวมทั้งความรู้เรื่องการรวบรวมข้อความให้เป็นความเรียงที่ดี
มีความสำคัญอย่างยิ่งในการเขียน

กอนโซ (Gonzo. 1983 : 14 - 17) กล่าวว่า ผู้เรียนการเขียนต้องให้ความสำคัญ
เรื่องการเรียบเรียงประโยคที่ต่อเนื่องสอดคล้องกัน และเรื่องความถูกต้องทางไวยากรณ์ ซึ่งล้วนแล้วแต่
เป็นสิ่งที่ยุสสอนจะต้องเน้นตั้งแต่เริ่มแรกในการสอนเขียน ด้วยเหตุนี้ กอนโซ จึงเสนอเทคนิคอย่างหนึ่ง
ที่ใช้โดยผลในการเขียน คือการฝึกเขียนรวมประโยคตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปให้เป็นความเรียงเป็น
ภาษาอังกฤษที่สละสลวย โดยเชื่อว่าการทำเช่นนี้จะเป็นการฝึกความสามารถทางด้านการใช้ภาษา
(Linguistic ability) ของผู้เรียนและช่วยให้เกิดความเข้าใจว่าการเขียนไม่ใช่การนำเอา
ประโยคมาเรียงต่อกันเท่านั้น แต่ต้องคิดว่าจะทำอย่างไรที่จะให้ข้อความที่ต่อเนื่องกัน และสื่อ
ความหมายไต่ความต่อเนื่อง

อะราพอฟ (Arapoff. 1967 : 33 - 39) เป็นอีกคนหนึ่งที่ใช้วาทะในการสอนเขียน เราต้องสอนให้ผู้เรียนรู้จักเขียนประโยค รวมประโยคต่าง ๆ เข้าด้วยกัน โดยใช้ตัวเชื่อมต่าง ๆ เพื่อให้ข้อความเรียงที่ดี เขาเน้นว่าการสอนเขียนต้องมุ่งสอนว่า ทำอย่างไรจึงจะทำให้สิ่งที่เขียนมีลักษณะต่อเนื่อง สื่อความหมายได้ตามต้องการ

วิดโดว์สัน (Widdowson. 1978 : 2 - 3) ได้กล่าวถึง ทักษะในการเขียนว่า เขาเน้นเรื่องการเขียนเพื่อสื่อความหมาย ดังนั้นความสามารถทางการเขียน จึงมีไวยากรณ์ ความรู้ถึงความสามารถในการเขียนประโยคเท่านั้น เช่น ในการเขียนประโยคต่อไปนี้ เราจะเขียนต่อ ๆ กัน

The policeman caught the thief.

Where have all the flowers gone ?

I am puzzled by Einstein's theory of relativity.

เขาเห็นว่า การเขียนคือการเรียบเรียงความคิดหรือข้อความที่จุดหมายเพื่อการสื่อความหมายของผู้เขียนไปถึงผู้อ่าน ดังนั้นการเขียนจึงมิใช่การเขียนประโยคต่อ ๆ กัน แม้ประโยคเหล่านั้นจะถูกของตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ก็ตาม

จากข้อคิดเห็นของ วิดโดว์สัน สรุปได้ว่า เขาเน้นเรื่องการนำไปใช้มาก เขากล่าวว่า การจะสอนเขียนนั้น ต้องให้ผู้เรียนได้รู้จักเรียบเรียงข้อความเพื่อเกิดเป็นหน่วยความคิดที่ยอมรับ

โอ แฮร์ (O' Hare. 1972 : 6387-A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการฝึกการเขียนประโยค โดยไม่ท่องสอนไวยากรณ์แบบให้กฎเกณฑ์ เพื่อทดสอบความสามารถทางการเขียนของนักเรียนระดับ 7 โดยใช้เวลาในการทดลอง 8 เดือนเศษ ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองคือกลุ่มที่ไม่ได้รับการสอนไวยากรณ์แบบให้กฎเกณฑ์ใช้โครงสร้างประโยคดีกว่า โอ แฮร์ ได้เปรียบเทียบผลการวิจัยของเขาด้วยสถิติ ซึ่งทำการวิจัยในปี 1965 พบว่า กลุ่มทดลองของเขามีความสามารถในการสร้างประโยคได้ดีกว่านักเรียนระดับ 8 และมีความสามารถทางการเขียนดีกว่านักเรียนระดับ 12 ในอีกหลายด้าน ผู้วิจัยสรุปว่า การฝึกการเขียนซึ่งไม่ได้ขึ้นอยู่กับกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ให้ผลดีต่อการเขียนของนักเรียนในระดับ 7

เปอร์ธอน (Peron. 1975 : 4316-A) แห่งมหาวิทยาลัยอินเดียนา ได้เปรียบเทียบการสอนเขียนโดยวิธีการรวมประโยคของโอ แฮร์ กับวิธีสอนแบบเก่า โดยทำการทดลองกับนักเรียน

ระดับ 4 พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการรวมประโยคของ โอ แอร์ ทำคะแนนได้สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนเขียนแบบเก่า และการสอนเขียนโดยวิธีรวมประโยค ยังช่วยพัฒนาทักษะด้านโครงสร้างให้แก่เด็กเรียนในระดับประถมศึกษาด้วย

ลีไวน์ (Levine. 1977 : 8431-A) ได้ทำการทดลองเรื่องผลของการใช้วิธีรวมประโยค ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนระดับ 3 โดยแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 66 คน กลุ่มทดลองได้รับการฝึกหัดรวมประโยค ส่วนกลุ่มควบคุมทำเรียงความปกติแล้ววัดความสามารถในการรวมประโยคที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านและความสามารถทางการเขียน ผลการวิจัยพบว่า

1. การรวมประโยค มีผลต่อความเข้าใจในการอ่าน และความสามารถทางการเขียน
2. การรวมประโยค ช่วยพัฒนาความสามารถในการสัมพันธ์ข้อความที่สูงกว่าระดับประโยค เช่น กลุ่มประโยคหรือความเรียง

3. ความสามารถในการรวมประโยค เป็นทักษะที่จำเป็นต่อการอ่านและการเขียน

แม็กกี้ (Mackie. 1982 : 4779-A) ได้ทำการศึกษาเพื่อดูประสิทธิภาพของการรวมประโยคที่มีต่อการอ่านและการเขียนเรียงความของนักเรียนระดับ 4 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 4 จำนวน 90 คน โดยกลุ่มทดลองจะได้รับการฝึกหัดรวมประโยค และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบเดิมแต่ละกลุ่มจะเรียนครั้งละ 30 นาที รวม 20 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง เป็นจำนวนทั้งสิ้น 60 บทเรียน การวัดความสามารถทางการอ่านวัดโดยใช้คะแนนมาตรฐาน (Gates - Macginite) และแบบทดสอบแบบโคลซึ่งสร้างขึ้น ส่วนความสามารถทางการเขียนวัดโดยให้เขียนเรียงความ และใช้การตรวจคะแนนแบบโฮลิสติกจากกวางหนึ่งคน (Holistic Method) ผลการวิจัยพบว่า การรวมประโยคมีผลต่อความสามารถทางการอ่านและการเขียน และกลุ่มทดลองทำคะแนนได้ดีกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการสอนเขียนแบบเดิม

ทริเวลี (Trivelli. 1983 : 383-A) ได้ทำการศึกษาผลของการฝึกหัดรวมประโยคที่มีต่อความสามารถทางการเขียนและความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนระดับ 8 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อจะดูความสัมพันธ์ของการสอนไวยากรณ์แบบเก่า และการใช้วิธีรวมประโยคที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนของนักเรียน โดยกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ใช้เวลา

เรียนในห้อง 30 ชั่วโมง ทำการบ้าน 8 ชั่วโมง โดยกลุ่มควบคุมได้รับการฝึกไวยากรณ์แบบเก่า กลุ่มทดลองได้รับการฝึกแกรมประโยค ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทางการเขียนของกลุ่มทดลองดีกว่ากลุ่มควบคุม และความสามารถทางการเขียนมีความสัมพันธ์กับการอ่านด้วย

3. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการทดสอบความสามารถทางการเขียน

การสร้างแบบทดสอบ

ในการสอนเขียนแต่เดิมนั้น มิได้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ภาษา แต่เพื่อเป็นเครื่องแสดงให้เห็นถึงความสามารถทางไวยากรณ์ การสอนจะใช้วิธีลอกแบบประโยค (copying sentences) เขียนตามคำบอก (dictation) หรือแปล (translation) การวัดความสามารถทางการเขียนจึงมุ่งเน้นที่ไวยากรณ์ และรูปแบบประโยค (Kelly. 1984 : 82)

เมื่อแนวความคิดเรื่องการสอนแบบฟัง-พูด (Audio - lingual method) เข้ามา การสอนเขียนจึงมุ่งที่การฝึกโครงสร้าง (Structural drill) การวัดความสามารถทางการเขียนจึงวัดที่การใช้ศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ เครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนความสามารถในการเขียนประโยค (Valette. 1977 : 219) ซึ่งการวัดความสามารถเหล่านี้ไม่ได้เป็นเครื่องชี้ว่าผู้เรียนจะสามารถถ่ายโยงไปใช้สื่อความหมายในสถานการณ์จริงได้ (Rivers. 1981 : 291)

ต่อมาการสอนเขียนยึดตามแนว Functional - notional approach ซึ่งมุ่งพัฒนาความสามารถด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย แทน (Kelly. 1984 : 88 อ้างอิงมาจาก Anne) มีความเห็นว่านักเรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศ ก็ต้องการจะสื่อความหมายแสดงออกซึ่งความคิดและอารมณ์ของตน เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา การสอนเขียนจึงควรมุ่งให้สื่อความหมายได้อย่างกว้างขวาง การวัดความสามารถทางการเขียนจึงเปลี่ยนไป จากเดิมซึ่งเป็นการวัดในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ (discrete point test) เป็นการวัดทักษะรวมไม่แยกวัดทีละส่วนอีกต่อไป (global language test) เพราะเป็นการวัดความสามารถของนักเรียนในการติดต่อสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยนักเรียนต้องสามารถผลิตหรือเข้าใจข้อความ เพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์นั้น ๆ ด้วย

แครอล (Carrol. 1980 : 50) ได้กล่าวถึงการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายโดยการเขียนว่า การทดสอบความสามารถทางการเขียนนั้น อาจจะ

เป็นการเขียนเรียงความ (essay) หรือบรรยายภาพ บรรยายสิ่งของ และการกระทำหรือเหตุการณ์
ที่ทำได้ เนื้อหาควรเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เช่น การเขียนรายงาน เขียนโน้ต เขียน
จดหมายส่วนตัวถึงเพื่อน หรือการเขียนจดหมายสั่งสินค้าจากบริษัททางร้านต่าง ๆ เป็นต้น

การวัดความสามารถทางการเขียนนั้น มีปัญหาว่า ควรวัดความสามารถทางการเขียนโดย
ตรงคือให้เขียนเรียงความหรือจะวัดทางอ้อมคือการให้ขอสอบปรนัย วัดองค์ประกอบของการเขียนคือ
ซึ่งมีผู้ใดแสดงข้อคิดเห็นไวทาง ๆ กัน เช่น แฮร์ริส (Harris. 1969 : 69) ได้เปรียบเทียบ
ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบสอยเรียงความ และแบบสอบปรนัย ไวดังนี้

1. แบบสอยเรียงความ นักเรียนต้องรวบรวมคำคม และเขียนควาคำพูดของตนเอง
เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนอย่างแท้จริง กว่าแบบสอบปรนัย
2. แบบสอยเรียงความ กระตุ้นให้นักเรียนปรับปรุงการเขียนของตนเองในทางตรงข้าม
แบบสอบปรนัยจะเป็นเหตุให้นักเรียนไม่พยายามปรับปรุงทักษะการเขียนของตนเอง
3. แบบสอยเรียงความ เตรียมใจง่าย และเร็วกว่าแบบสอบปรนัยมาก
แต่มีผู้วิจารณ์แบบสอยเรียงความในทำนองตรงข้ามกันดังนี้
 1. แบบสอยเรียงความเป็นแบบสอบที่เชื่อถือไม่ได้ ควยเหตุผลดังนี้
 - 1.1 นักเรียนไม่ได้เขียนเรียงความเรื่องเดียวกันทุกคน ต่างคนก็สามารถเลือกเขียน
เรื่องที่ตนเองถนัดหรือสนใจ
 - 1.2 การตรวจให้คะแนนขอสอบแบบเรียงความ เป็นอันันมากกว่าการตรวจให้
คะแนนแบบสอบปรนัย
 2. ในการเขียนเรียงความ นักเรียนสามารถปิดบังข้อบกพร่องของตนเองได้ โดยการ
หลีกเลี่ยงไม่ยอมเขียนสิ่งที่เห็นว่ายาก และเป็นปัญหาสำหรับตนเอง เช่น โครงสร้างไวยากรณ์
บางแบบหรือศัพท์บางคำ เป็นต้น แต่ในการทำขอสอบปรนัย นักเรียนต้องทำหมดทุกข้อ จึงไม่สามารถ
หลีกเลี่ยงข้อพิพาทหรือเป็นปัญหาเหล่านี้ได้
 3. แบบสอยเรียงความต้องใช้เวลาในการตรวจให้คะแนนมากกว่าแบบสอบปรนัย ทำให้
สิ้นเปลืองค่าใช้จ่าย ในกรณีที่ทดสอบกับประชากรจำนวนมาก

อย่างไรก็ตามเราไม่อาจปฏิเสธได้ว่า การเขียนเรียงความเป็นวิธีหนึ่งที่สำคัญในการทดสอบความสามารถทางการเขียน เพราะผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการคิดและถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นตัวอักษร โดยอาศัยถ้อยคำของตนเอง ทักษะหรือความสามารถที่สำคัญมากในการติดต่อสื่อสารในชีวิตจริง ถ้านักเรียนหลีกเลี่ยงการใช้โครงสร้างคำศัพท์ที่ตนไม่ถนัด แล้วสามารถเลือกใช้สิ่งอื่นทดแทนให้เกิดความหมายตามที่ต้องการได้ ก็นับว่าเป็นความสำเร็จในการใช้ภาษาตามแนวคิดปัจจุบัน

เพื่อแก้ปัญหาที่ว่า นักเรียนมิได้เขียนเรียงความเรื่องเดียวกันทุกคน และเพื่อให้ขอบเขตของการให้คะแนนรัดกุมขึ้น ให้แบบทดสอบเรียงความมีความเชื่อถือได้เพิ่มขึ้น ลาโด ได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ดังนี้ (Lado. 1961 : 248)

1. ผู้สร้างข้อสอบ กำหนดให้ผู้สอบอ่านบทสนทนา (dialogue) ซึ่งใช้ภาษาง่าย กระชับ ไม่เป็นปัญหาสำหรับผู้สอบ แล้วให้แต่งเรียงความโดยอาศัยข้อมูลในบทสนทนา แต่อาจเพิ่มเติมรายละเอียดต่าง ๆ ลงไปได้ เป็นลักษณะหนึ่งของการแต่งเรียงความแบบควบคุม (Controlled Composition)

2. การให้ผู้สอบดูตารางซึ่งมีข้อมูลต่าง ๆ ที่จะใช้เป็นประโยชน์ในการเขียนเรียงความ

3. ผู้สร้างข้อความอาจจัดวัตถุประสงค์ และเนื้อหาในการเขียนได้อย่างดี โดยให้ผู้สอบดูภาพเดี่ยวหรือภาพชุด อาจกำหนดคำศัพท์ไว้หรือไม่ก็ได้ แล้วให้เขียนโดยใช้ภาพเป็นเกณฑ์

การสร้างแบบทดสอบแบบอันทัน โดยให้ผู้สอบเขียนเรียงความนั้นจะวัดความสามารถของผู้เข้าสอบได้ในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้ (Perkins and Konneker. 1982 : 51)

1. ความสอดคล้อง (Relevance) หมายถึง ความสอดคล้องของเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน ข้อมูลต่าง ๆ ได้รับการรวบรวมเป็นหน่วยเดียวกัน

2. ความสละสลวย (Fluency) หมายถึง ความอ่านและมีการเรียบเรียงเนื้อหาให้ประติดประต่อกันอย่างมีเหตุผล

3. คำศัพท์ (Vocabulary) หมายถึง ระดับคำที่ใช้ ความหลากหลายของคำ ความเหมาะสมในการใช้คำและสำนวน

4. ไวยากรณ์ (Grammar) หมายถึง การใช้เครื่องสัมพันธความ โครงสร้างประโยค และขอบเขตของประโยค

5. ทักษะกลและเครื่องหมายวรรคตอน (Mechanics)

ลาโด (Lado. 1961 : 250) ได้สรุปว่า เราอาจใช้ข้อทดสอบทั้งแบบอัตนัยและปรนัยวัดส่วนประกอบต่าง ๆ ในการเขียนได้ดังนี้

1. ใช้ข้อทดสอบแบบปรนัย วัดความสามารถเกี่ยวกับทักษะกล เครื่องหมายวรรคตอน โครงสร้างไวยากรณ์ ศัพท์ ข้อสอบแต่ละครั้งอาจมีประมาณ 40 - 80 ข้อ
2. ใช้ข้อทดสอบแบบปรนัย วัดความสามารถในการเรียบเรียงลำดับเนื้อหา โดยให้เรื่องราวที่มีความยาวมาก ๆ มาเป็นข้อทดสอบ
3. ใช้ข้อทดสอบแบบอัตนัย โดยให้เขียนเรียงความมากกว่า 1 เรื่องขึ้นไป แต่ละเรื่องใช้เวลาในการเขียนประมาณ 20 - 30 นาที เพื่อวัดความสามารถในการใช้ทางตนเองเขียนเนื้อเรื่องและจัดลำดับความ

4. ใช้ข้อทดสอบแบบอัตนัย แต่ให้โครงร่างหรือรูปภาพเพื่อช่วยในด้านข้อมูล จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้เลือกแบบทดสอบอัตนัย ซึ่งจะมีการเขียน 3 วิธี วิธีละหนึ่งย่อหน้า คือ

1. เขียนจากบทสนทนา
2. เขียนโดยอาศัยข้อมูลตามรายการที่กำหนดให้
3. เขียนจากภาพชุด

โดยให้คะแนนตนเองประกอบ 5 ด้าน ตามแนวของเพอร์กินส์ และคอนเนกเกอร์ (Perkins and Konnaker. 1982 : 51) คือ

1. ความสอดคล้อง (Relevance)
2. ความคล่องตัว (Fluency)
3. คำศัพท์ (Vocabulary)
4. ไวยากรณ์ (Grammar)
5. ทักษะกลและเครื่องหมายวรรคตอน (Mechanics)

ทั้งนี้เพราะจุดมุ่งหมายสำคัญของการวิจัย มุ่งศึกษาความสามารถในการแสดงความคิด
ออกมาเป็นภาษาเขียนที่ต่อเนื่อง มีโครงสร้างความสามารถทางภาษาที่ละส่วน (discrete point test)
และในการเขียนทั้ง 3 ประเด็นเขาทดสอบต้องใช้เวลามากพอสมควรแล้ว ฉะนั้นผู้วิจัยจึงมิได้
นำเอาแนวความคิดการผสมผสานข้อสอบปรนัยเพื่อวัดโครงสร้าง คำศัพท์ และเครื่องหมายวรรคตอน
มาใช้ ซึ่งทำให้ข้อสอบยาวเกินไป และต้องใช้เวลามาก ทำให้ผู้เข้าสอบเกิดความเบื่อหน่าย
ขัดกับคุณสมบัติความสามารถในการรับ (acceptability) ของข้อสอบ ผิดกับข้อเท็จจริง
ที่ว่าในแต่ละประเภทของความเรียงก็ยังมีลักษณะโครงสร้าง คำศัพท์ และเครื่องหมายวรรคตอน
ที่ผู้เขียนได้นำมาใช้ในการสื่อความหมายไปยังผู้อ่านแล้ว ดังนั้นการวัดความสามารถในเรื่อง
โครงสร้าง คำศัพท์ และเครื่องหมายวรรคตอน จึงควรวัดที่จุดดังกล่าวทันที โดยผู้วิจัยได้ศึกษาเกณฑ์
ในการตรวจและให้คะแนนดังนี้

การตรวจให้คะแนน

เมื่อได้กล่าวถึงการสร้างข้อทดสอบแบบให้ผู้สอบเขียนเรียงความแล้วควรพิจารณาการให้
คะแนนด้วย การวิจัยในอดีต แสดงให้เห็นว่าการให้คะแนนข้อทดสอบแบบอัตนัย เป็นเรื่องที่ไม่น่า
เชื่อถือ เนื่องจากผู้ตรวจไม่มีความสม่ำเสมอในการตรวจขึ้นอยู่กับอารมณ์และผู้ที่ตรวจไม่สามารถ
ตกลงกันได้ว่าจะใช้อะไรเป็นเกณฑ์ในการวัดคุณภาพของข้อเขียนนั้น ๆ บางคนอาจให้คะแนนเนื้อหา
ก็ให้คะแนนโดยการตีความจากเนื้อหา บางคนก็ให้คะแนนลายมือ หรือลักษณะทั่ว ๆ ไปในข้อเขียน
บางคนเข้มงวดในการให้คะแนน บางคนปล่อยคะแนน ผู้เข้าสอบเองก็อาจเขียน 2 ครั้งไม่เหมือนกัน
ได้คะแนนต่างกันมากมาย หรือผู้ตรวจคนเดียวที่ระยะเวลาต่างกันการตรวจให้คะแนนก็ต่างกันมาก
(มั่งอร สว่างวิโรธ 2524 : 55 - 56)

การจัดความไม่น่าเชื่อถือทำได้โดยไม่เปิดโอกาสให้ผู้เขียนเลือกหัวข้อในการเขียนเอง
ผู้สร้างข้อสอบกำหนดให้ โดยทุกคนต้องเขียนเรื่องเดียวกัน การตรวจใช้วิธีอาศัยความรู้สึก
(Impression Method) อาศัยการวิเคราะห์ข้อเขียน (Analytical Method) หรือการตรวจ
โดยการให้ผู้ตรวจมากกว่าหนึ่งคน (Holistic Method)

1. การตรวจโดยอาศัยความรู้สึก (Impression Method) ใช้เวลาไม่มากและอาศัยผู้ตรวจมากกว่า 1 คนขึ้นไป แต่ละคนอ่านข้อเขียนตัดสินใจว่าควรจะได้เท่าไร คะแนนที่ได้จากผู้ตรวจ 3 - 4 คน จะนำมาหาคะแนนเฉลี่ยให้กับข้อเขียนนั้น ๆ เช่น (Heaton. 1976 : 135)

	เรียงความ เรื่องที่ 1	เรียงความ เรื่องที่ 2	เรียงความ เรื่องที่ 3
ผู้ตรวจคนที่ 1	3	5	4
ผู้ตรวจคนที่ 2	2	4	2
ผู้ตรวจคนที่ 3	2	4	3
ผู้ตรวจคนที่ 4	3	4	1
รวม	10	17	10
เฉลี่ย	2.5	4	2.5

ถ้าผู้ตรวจมากกว่า 1 คน ผลที่ได้จะนำเอาค่าการตรวจแบบวิเคราะห์ข้อเขียนจากผู้ตรวจเพียงคนเดียว แต่ถาตรวจเพียงคนเดียว วิเคราะห์ข้อเขียนจะนำเอาค่า

2. วิเคราะห์ข้อเขียน (Analytical Method) ถ้าการตรวจแบบอาศัยความรู้สึกไม่สะดวกจะใช้วิธีวิเคราะห์ข้อเขียน โดยผู้สร้างข้อสอบกำหนดเกณฑ์ในการตรวจข้อเขียนไว้ก่อนว่าจะพิจารณาที่จุดใดบ้าง นั่นคือ การกำหนดเกณฑ์การตรวจ เช่น การตรวจครั้งนี้จะพิจารณาให้คะแนนจากเกณฑ์ 5 ด้าน คือ ไวยากรณ์ คำศัพท์ ทักษะบทและเครื่องหมายวรรคตอน ส่วนงานโวหาร เนื้อหา และให้คะแนนเต็มทีละอย่างละ 5 ก็อาจกำหนดดังนี้ (Heaton. 1976 : 137)

	5	4	3	2	1
ไวยากรณ์			X		
คำศัพท์				X	
ทักษะและการอธิบายวรรณคดี		X			
สำนวนโวหาร				X	
เนื้อหา			X		

โคะคะแนน = 14 คะแนน

แต่เกณฑ์นี้กำหนดขึ้นมาแล้ว อาจมีน้ำหนักในการให้คะแนนไม่เท่ากันก็ได้ การให้น้ำหนักเกณฑ์ในการตรวจสอบพิจารณาขึ้นอยู่กับความรู้ของการทดสอบจากผู้สอบ เช่น ระดับต่ำสุดที่ไวยากรณ์และศัพท์ ระดับสูงให้คะแนนสำนวนโวหารมากกว่า จำนวนคะแนนจะแตกต่างกันไปตามระดับของการเน้น เช่น อาจให้สำนวนโวหาร 10 คะแนน ไวยากรณ์และคำศัพท์ 5 คะแนน เป็นต้น วิธีหาน้ำหนักของเกณฑ์ อาจใช้ผู้เชี่ยวชาญหลายคนกำหนดแล้วนำมาหาค่าเฉลี่ยก็ได้

3. การตรวจโดยจัดอันดับคุณภาพ (Rating Method) แฮร์ริส (Harris. 1969 : 84 - 85) โคลลาถึงการใช้คะแนนโดยการจัดอันดับคุณภาพว่า พฤติกรรมที่จะวัดแต่ละข้อโดยปกติจะใช้ 5 ระดับ และเพื่อให้การตรวจเชื่อถือได้พฤติกรรมที่กำหนดในแต่ละระดับควรมีคำอธิบายที่กระจ่าง ถูกต้อง และแน่นอน นอกจากนั้นผู้ตรวจควรได้รับการฝึกอบรมที่ดี และควรใช้ผู้ตรวจอย่างน้อย 2 คน

ตัวอย่างการให้คะแนนความสามารถแต่ละด้านควยวิธีการจัดอันดับคุณภาพของแฮร์ริส

ไวยากรณ์ (Grammar)

- 5 = ปรากฏข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์น้อยมาก
- 4 = ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์มีมากขึ้น แต่ไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยน
- 3 = ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์มีมาก ทำให้ความหมายของเรื่องเปลี่ยนไปบ้าง
- 2 = ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์มีมากและใช้โครงสร้างจำกัด ทำให้ติดตามเรื่องได้ยาก
- 1 = ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์มีมากขึ้น จนไม่สามารถติดตามเรื่องได้

คำศัพท์ (Vocabulary)

- 5 = ใช้คำศัพท์และสำนวนได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษา
- 4 = ใช้ศัพท์ไม่เหมาะสม
- 3 = ใช้ศัพท์ผิดมากขึ้นแต่ยังสื่อความหมายได้
- 2 = จำกัดศัพท์ที่ใช้ทำให้เข้าใจเรื่องมาก
- 1 = จำกัดศัพท์มากทำให้ไม่สามารถเข้าใจเรื่องได้

ความสละสลวย (Fluency)

- 5 = ใช้ภาษาได้สละสลวยดีเท่ากับเจ้าของภาษา
- 4 = ยังติดตามเรื่องได้ แต่มีปัญหาตามภาษาบาง
- 3 = ปรากฏปัญหาด้านภาษาเพิ่มขึ้น เรื่องไม่ค่อยต่อเนื่อง
- 2 = ไม่มั่นใจในการใช้ภาษา เพราะขอจำกัดเรื่องความรู้ด้านภาษา
- 1 = ไม่สามารถสื่อความหมายได้ เพราะเรื่องขาดตอน

ส่วนเพอร์กินส์ และคอนเนคเกอร์ (Perkins and Konneker, 1982 : 51)

ได้เสนอแนะการให้คะแนนเรียงความทั้งฉบับด้วยวิธีการจัดอันดับคุณภาพดังนี้

- 5 = เรื่องที่เขียนมีมาตรฐานเท่ากับเจ้าของภาษา
- 4 = เรื่องที่เขียนมีปัญหามาน้อย
- 3 = เรื่องที่เขียนถ่ายทอดความคิดของผู้เขียนได้ แต่มีจุดปรากฏน้อยชิ้น และ/หรือ
ข้อความชัดเจนแต่เขียนแบบง่าย ๆ
- 2 = เรื่องที่เขียนสามารถถ่ายทอดความคิดหรือใจความได้เพียงครั้งเดียวหรือน้อยกว่า
ครั้งหนึ่งของสิ่งที่เขียน
- 1 = เรื่องที่เขียนเกือบจะไม่เข้าใจ ติดตามยาก และใช้แต่โครงสร้างง่าย ๆ

4. การตรวจโดยขั้นตอนมากกว่าหนึ่งคน (Holistic Method) การตรวจวิธีนี้
มักใช้ตรวจอย่างน้อย 2 คน ให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ วิธีการตรวจให้คะแนนวิธีนี้เป็นที่
ยอมรับว่า เป็นวิธีการเพิ่มความเที่ยงตรงสูงสุด (Perkins, 1983 : 653 อ้างอิงมาจาก

Braddock, Lloyd - Jones, and Schoer. 1963, Follman and Anderson. 1967,
Kaczmark. 1980) ในการวัดข้อความทั้งหมดมากกว่าจะวัดเป็นส่วน ๆ และมีวิธีการที่จะลด
ความเป็นอัตนัยโดย

4.1 มีมาตราให้คะแนนในรูปพฤติกรรมเฉพาะ

4. ใ้ช้ตรวจห้ความสามารถและประสัการณ

4.3 ผู้ให้คะแนนแต่ละคนเป็นอิสระจากกัน

4.4 ใ้เขียนหลายหัวข้อ เพื่อลดความลำเอียงที่ว่า ผู้เขาสอบบางคนอาจมี

ความถนัดในบางหัวข้อ

ในขณะเดียวกัน จากอบส์ (Perkins. 1983 :654 อ้างอิงมาจากJakobs)

ได้เสนอแนะวิธีการตรวจให้คะแนนเพิ่มพ้ความเชื่อมั่นได้ไว้ 7 ขั้นตอน

1. ใ้วิธีประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ
2. ตั้งเกณฑ์ในการประเมิน
3. ตั้งมาตรฐานในการตัดสินคุณภาพของการเขียน
4. เลือกผู้ตรวจให้มาจากภูมิหลังเดียวกัน
5. ใ้ผู้ตรวจใ้ใ้ได้รับความเข้าใจในการประเมิน
6. เรียงความแต่ละเรื่องควรได้รับการอ่านอย่างน้อย 2 ครั้ง
7. ใ้กรณใ้ผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของตนเอง

จากอบส์ เห็นว่า การลดความเป็นอัตนัยในการให้คะแนน โดยใ้ผู้ตรวจหลายคน

เป็นเรื่องจำเป็นเพราะ

1. ผู้ให้คะแนนอาจมีความแตกต่างกันในมาตรฐานของความเคร่งครัด เช่น บางคน

อาจตัดสินคุณภาพของการเขียน จากเรื่องใ้ได้รับการพิมพ์ไว้

2. ผู้ให้คะแนนอาจมีความเห็นไม่ลงรอยกันใ้มาตรฐานของการประเมิน

3. ผู้ให้คะแนนอาจใ้ความสำคัญต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น Daiken, Kerek และ

Moreberg (1978) พบว่า ผู้ให้คะแนนบางคนตัดสินคุณภาพการเขียนจากโครงสร้างของประโยค

หรือบางคนก็เห็นว่า เรียงความใ้เขียนง่าย ๆ ควรใ้คะแนนสูงกว่าเรียงความใ้เขียนโดยมี

ขอมูลสนับสนุน ชัดเจน เป็นต้น

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยใ้ใช้วิธีตรวจให้คะแนนโดยการกำหนดเกณฑ์ในการตรวจ

ออกเป็น 5 ด้าน คือ ความสอดคล้อง ความสละสลวย คำศัพท์ ไวยากรณ์ ตัวสะกดและเครื่องหมาย

วรรคตอน แลหาหน้าท้ของเกณฑ์ควยวิหาคาเฉลี่ยจากความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน และเพื่อ

ลดความเป็นอัตนัยเพิ่มพ้ความเชื่อมั่นใ้สูงขึ้น การตรวจจะใ้ผู้ตรวจ 2 คน ตรวจโดยยึดหลักการจัด

อันดับคุณภาพ ซึ่งปรับจากแนวภคของเพอร์กิน และคอนเนคเกอร์ (Perkins and Konneker.

1982 : 51) และ แฮร์ริส (Harris. 1969 :84-85)

4. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับเจตคติ

ความหมายของเจตคติ

สมบุรณ์ ชิตพงศ์ (สมบุรณ์ ชิตพงศ์ 2519 : 14) กล่าวว่า เจตคติเป็นความรู้สึก โน้มเอียงทางจิตใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งของ เรื่องราวและปรากฏการณ์ต่าง ๆ พฤติกรรมด้านเจตคตินี้เป็นผลเนื่องมาจากการเรียนรู้และประสบการณ์ของบุคคล ซึ่งอาจแบ่งได้ 3 ลักษณะ คือ

1. เจตคติเชิงนิมิต เป็นลักษณะการแสดงออกในลักษณะความพึงพอใจ เห็นด้วย ชอบ สนับสนุน ปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจ

2. เจตคติเชิงนิเสธ เป็นการแสดงออกในลักษณะตรงข้ามกับเจตคติเชิงนิมิต เช่น ไม่พอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่ยินดี ไม่ร่วมมือ ไม่ทำตาม

3. เจตคติที่เป็นกลาง เป็นการแสดงออกในลักษณะที่ไม่เป็นทั้งเจตคติเชิงนิมิต และเชิงนิเสธอยู่ระหว่างกลางไม่เอนเอียงไปทางใดข้างหนึ่ง

ประภาไพฑูรย์ สุวรรณ (ประภาไพฑูรย์ สุวรรณ 2520 : 1) กล่าวว่า เจตคติเป็นความเชื่อ ความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งต่าง ๆ เช่น บุคคล สิ่งของการกระทำ สถานการณ์ และอื่น ๆ รวมทั้งพาพิพจน์ถึงสภาพจิตใจ ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ไพศาล หวังพานิช (ไพศาล หวังพานิช 2526 : 146) กล่าวว่า เจตคติเป็นความรู้สึกภายในของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันเป็นผลมาจากการประสบการณ์การเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้น และความรู้สึกดังกล่าวจะเป็นตัวกำหนดให้บุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมหรือแนวโน้มของการตอบสนองต่อสิ่งนั้น ในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง อาจเป็นในทางสนับสนุนหรือโต้แย้งคัดค้านก็ได้ เจตคติสามารถแยกออกได้ดังนี้

1. เจตคติเป็นพฤติกรรมหรือความรู้สึกทางด้านจิตใจ ที่มีต่อสิ่งเราใดสิ่งเราหนึ่งในทางสังคม

2. เจตคติเป็นความรู้สึกที่เกิดจากการเรียนรู้ เกี่ยวกับสิ่งเราหรือเกี่ยวกับประสบการณ์ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งหมายถึงว่า บุคคลใดจะมีเจตคติอย่างไรต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งก็ได้ บุคคลนั้นจะต้องเคยพบเห็นรู้อยู่ละเอียดเกี่ยวกับสิ่งนั้นมาก่อน

3. การแสดงออกของเจตคติ หรือการตอบสนองสิ่งเร้าใด ๆ จะเป็นไปในรูปของการสนับสนุนคล้อยตาม ซึ่งเรียกว่าเป็นไปในทางบวก (positive) หรือในรูปการโต้แย้ง คัดค้าน ซึ่งเรียกว่าเป็นไปในทางลบ (negative) หรืออาจรู้สึกเฉย ๆ (neutral) ต่อสิ่งเร้านั้น

นิยม สารวิทย์ (นิยม สารวิทย์ 2524 : 10) กล่าวว่า เจตคติเป็นเรื่องราวของการเรียนรู้ บุคคลรอบ ๆ ตัวจะมีอิทธิพลต่อเจตคติมาก การที่บุคคลจะมีเจตคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้น จะต้องมีประสบการณ์โดยตรง หรือโดยอ้อมกับสิ่งนั้น โดยปกติบุคคลจะมีเจตคตินิยม (Positive Attitude) ต่อสิ่งที่เราพอใจ สิ่งที่เราชอบ และจะมีเจตคติไม่ชอบ (Negative Attitude) ต่อสิ่งที่เราไม่พอใจ ไม่ชอบ

เชดส์คีย์ โฆวาลินซ์ (เชดส์คีย์ โฆวาลินซ์ 2520 : 38) กล่าวว่า เจตคติเป็นความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งต่าง ๆ อันเนื่องมาจากประสบการณ์ และจะเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรม ซึ่งอาจเป็นไปในทางสนับสนุน หรือคัดค้านก็ได้ เจตคติจะแสดงให้เห็นชัดถาสิ่งเร้านั้นเป็นสิ่งเร้าทางสังคม

สรุปความหมายของเจตคติได้ว่า เจตคติเป็นความเชื่อความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด อันเนื่องมาจากประสบการณ์ สิ่งแวดล้อม ซึ่งจะแสดงออกในลักษณะพฤติกรรมที่แสดงความรู้สึกพอใจ หรือเฉย ๆ หรืออาจไม่พอใจก็ได้

ประโยชน์ของเจตคติ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (ประภาเพ็ญ สุวรรณ 2520 : 24) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของเจตคติไว้ดังต่อไปนี้

1. ช่วยทำให้เข้าใจสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัว โดยการจัดรูปหรือจัดระบบสิ่งของต่าง ๆ ให้อยู่รอบตัว
2. ช่วยให้บุคคลหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ดี หรือปกปิดความจริงบางอย่าง ซึ่งนำมาซึ่งความไม่พอใจ
3. ช่วยในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่สลับซับซ้อน
4. ช่วยให้บุคคลแสดงออกถึงค่านิยมของตนเอง

การเปลี่ยนแปลงเจตคติ

ในการเปลี่ยนแปลงเจตคตินั้น เกลแมน (ซูซีฟ ออนโลกสูง 2518 : 7 อ้างอิงมาจาก Herbert C. Calman) ได้กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงเจตคติจะเป็นไปตามสภาพแวดล้อมของสังคมภายในชนวนการดังนี้

1. การยินยอม (Compliance) คือการยอมรับอิทธิพลจากผู้อื่น เพื่อให้เขาปฏิบัติตัวในทางที่ตนต้องการ หรือพอใจ
2. การเลืกแบบ (Identification) คือการแสดงพฤติกรรม เพื่อให้เหมือนสมาชิกในสังคม หรือเพื่อให้คนอื่นเห็นว่าตนเป็นคนเก่ง เพื่อจะมีสัมพันธภาพอันดีกับคนอื่น
3. รัับอิทธิพลจากสิ่งต่าง ๆ เนื่องจากตรงกับก่านิยมที่มีอยู่ในตัวบุคคลเอง (Internalization)

นอกจากนี้ ไตรเอนดิส (ซูซีฟ ออนโลกสูง 2518 : 7 อ้างอิงมาจาก Triandis. 1971 : 3) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงเจตคติไว้ดังนี้

1. ได้รับชมผลใหม่จากบุคคลหรือสื่อมวลชน
2. ได้รับประสบการณ์ตรงหรือความกระทบกระเทือนใจ
3. ถูกบังคับให้ปฏิบัติไม่ตรงกับเจตคติของตน
4. การรักษาทางจิตใจเพื่อให้เข้าใจเหตุผลที่ถูกต้องขึ้น
5. เปลี่ยนเพื่อให้สอดคล้องกับพฤติกรรมใหม่

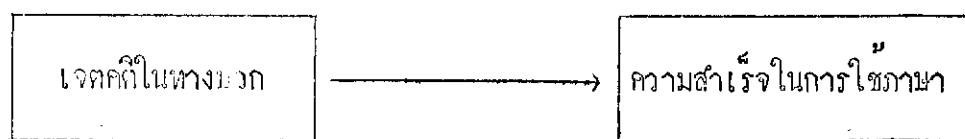
จะเห็นว่า เจตคติของบุคคลสามารถจะเปลี่ยนแปลงได้ เช่นเดียวกับเจตคติต่อวิชาที่เรียน ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงไป

เจตคติต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ

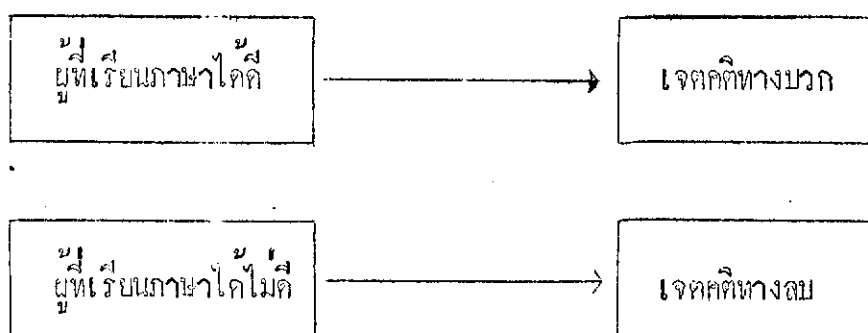
จาโคโบวิทส์ (Jakobovits. 1973 : 49) กล่าวว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ เป็นความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบหรือเป็นกลางต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ต่อเจ้าของภาษาและศรัทธาวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

การคีนอร์และแลมเบอร์ท (Gardner and Lambert. 1959 : 266 - 272) กล่าวว่า ผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศจะมีแรงจูงใจให้เรียนถ้าเขามีเจตคติในทางบวกต่อภาษาที่เรียน ต่อชาวต่างประเทศ หรือต่อกิจกรรมการเรียน

นอกจากนี้ Gardner และ Lambert ยังได้ตั้งสมมติฐานว่า ความรู้สึกที่ดีต่อเจ้าของภาษาจะเป็นผลให้เกิดการเรียนรู้นั้นได้เร็วและง่ายขึ้น เขาได้สร้างรูปแบบเพื่อแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษา ดังนี้

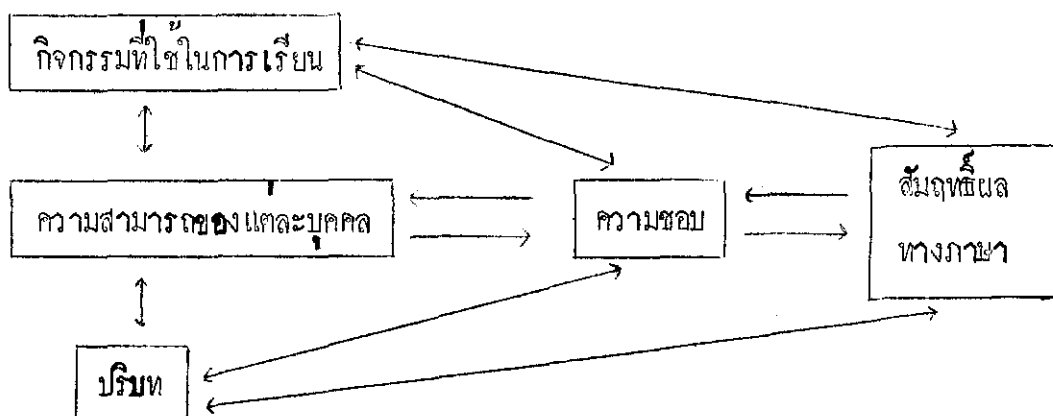

ซาวิญญ์ (Savignon. 1972 : 24) มีความเห็นตรงข้ามกับการคีนอร์ และแลมเบอร์ท เขาเห็นว่า ความสำเร็จในการเรียนภาษานั้นจะเป็นตัวกำหนดเจตคติ กล่าวคือ ผู้เรียนที่เรียนภาษาใดก็จะได้เกิดเจตคติในทางบวกต่อภาษา และผู้ที่เรียนภาษาไม่ได้เลยก็จะได้เกิดเจตคติในทางลบต่อการเรียนภาษานั้น เขาได้สร้างรูปแบบเพื่อแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษา ดังนี้

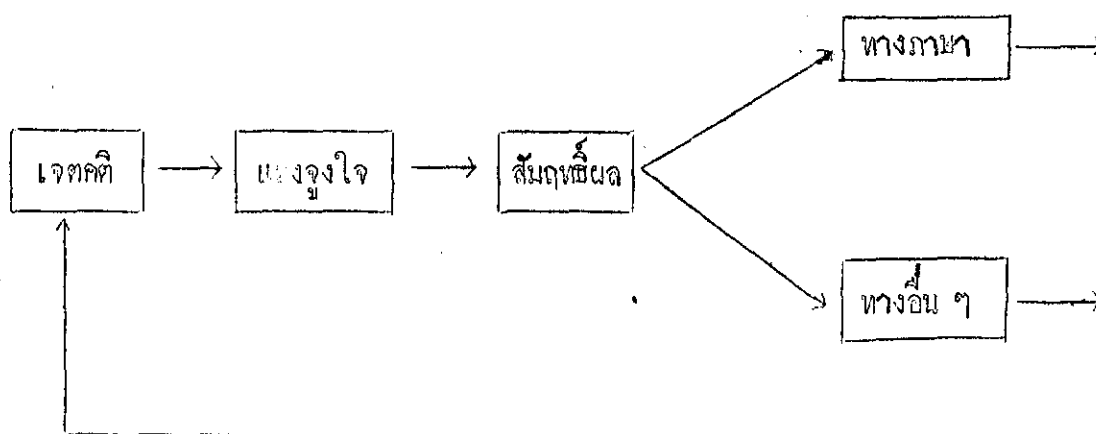
เบอร์สตอล (Burstall. 1975 : 7) เป็นอีกผู้หนึ่งที่มีความเห็นเช่นเดียวกับชาวียอง โดยกล่าวว่า เจตคติในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นผลมาจากอิทธิพลของประสบการณ์ในการประสบความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียนภาษาต่างประเทศ ในขณะเดียวกัน บาชแมน (Oller. 1977 : 178 อ้างอิงมาจาก Bachman) ก็สนับสนุนความเห็นของชาวียอง โดยกล่าวว่า การที่ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาหรือสามารถเรียนรู้ภาษาได้อย่างรวดเร็ว จะส่งผลให้ผู้เรียนมีเจตคติในทางบวก ขณะเดียวกันถ้าผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาหรือเรียนภาษาได้ช้า จะส่งผลให้ผู้เรียนมีเจตคติในทางลบต่อการเรียนภาษานั้น

อย่างไรก็ตาม ออลเลอร์, อัฟเชอร์, แอกตัน, อาเซอร์ และกีโอรา (อัจฉรา วงศ์โสธร 2525 : 21 อ้างอิงมาจาก Oller, Upshur, Acton, Arthur และ Guiora) มีความเห็นว่าความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น อาจเป็นความสัมพันธ์ในลักษณะสองทิศทางมากกว่าในแนวตรง และอาจเป็นความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงได้ ไม่คงที่แน่นอน จะขึ้นอยู่กับบุคคล สิ่งแวดล้อมและกิจกรรมที่ใช้ในการเรียน และได้เสนอรูปแบบที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษาดังนี้

(อัจฉรา วงศ์โสธร 2525 : 21 อ้างอิงมาจาก Gardner. 1981 : 25)

การกระตุ้น เป็นอีกหนึ่งที่ความเห็นสอดคล้องกับรูปแบบดังกล่าว เขาได้เสนอว่า อาจมีความสัมพันธ์กันในทางอ้อมระหว่างเจตคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษา กล่าวคือ เจตคติที่ดีจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนภาษาได้สำเร็จ และความสำเร็จในการเรียนภาษานี้จะช่วยส่งผลย้อนกลับไปสู่เจตคติของผู้เรียนด้วย เขาได้เสนอรูปแบบเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษาดังนี้

นอกจากนี้ ครัชเชน (Krashen. 1981 : 23) ได้กล่าวว่า เจตคติของผู้เรียนที่มีต่อชั้นเรียนและครูผู้สอนมีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาที่สอง กล่าวคือ ผู้เรียนที่มีความรู้สึกว่าการเรียนภาษาในชั้นเรียน มีความสนุกสนาน และมีความรู้สึกชอบผู้สอน จะส่งผลให้เขาเรียนใช้ความพยายามในการเรียนภาษานั้นมากยิ่งขึ้น และจาโคโบวิทซ์ (Jakobovits. 1971 : 110) ได้เสนอแนะว่า ในการสร้างเจตคติต่อการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น จะต้องคำนึงถึงความต้องการในการประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาของผู้เรียน เจตคติต่อครูสอน ความสนใจในการเรียน และเจตคติต่อวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ ราฟซ์ (Ralph. 1982 : 498) ที่ว่า การสร้างเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษนั้นควรใช้เทคนิค วิธีสอน และอุปกรณ์ต่าง ๆ หลาย ๆ อย่าง รวมทั้งการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนด้วย

กล่าวโดยสรุป เจตคติต่อการเรียนและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษา มีความสัมพันธ์และส่งเสริมซึ่งกันและกัน ครูผู้สอนสามารถจัดกิจกรรม ตลอดจนบทเรียนที่เหมาะสมเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นและความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งในการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมเจตคติที่ดี

ต่อการเรียนภาษาที่ มูเอลเลอร์ (Mueller, 1971 : 290 - 297) ได้เสนอแนะว่า
ครูใหญ่ควรมีจุดมุ่งหมายในการเรียนภาษาอย่างชัดเจน และพยายามให้ครูใหญ่มีส่วนร่วมใน
กิจกรรมการเรียนมากที่สุด

การวัดเจตคติ

ในการศึกษาครั้งนี้มุ่งวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ หลังจากกลุ่มตัวอย่างได้เรียน
จบเนื้อหาที่ทดลองแล้ว โดยใช้แบบสอบถามวัดเจตคติ ซึ่งในการวัดเจตคติของอาศัยหลักสำคัญดังนี้
(ไพศาล หวังพานิช 2526 : 147)

1. ต้องยอมรับข้อตกลงเบื้องต้น (Basic Assumption) เกี่ยวกับการวัดเจตคติคือ

1.1 ความคิดเห็น ความรู้สึก หรือเจตคติของบุคคลนั้นจะมีลักษณะคงที่หรือคงเส้น
คงยาวอยู่ช่วงเวลาหนึ่ง นั่นคือ ความรู้สึกนึกคิดของคนเรา ไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงหรือผันแปรอยู่ตลอดเวลา
อย่างน้อยจะต้องมีช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งที่ความรู้สึกของคนเรามีความคงที่ ซึ่งทำให้เราสามารถ
วัดได้

1.2 เจตคติของบุคคลไม่สามารถวัดหรือสังเกตเห็นได้โดยตรง การวัดจะเป็นแบบ
วัดทางอ้อม โดยวัดจากแนวโน้มที่บุคคลจะแสดงออกหรือประพฤติปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ

1.3 เจตคตินอกจากแสดงออกในรูปทิศทางของความคิด ความรู้สึก เช่น สนับสนุน
หรือคัดค้าน ยังมีขนาดหรือปริมาณของความคิดความรู้สึกนั้นด้วย ดังนั้นในการวัดเจตคติ นอกจาก
จะทำให้ทราบลักษณะหรือทิศทางแล้ว ยังสามารถบอกระดับความมากน้อย หรือความเข้มข้นของ
เจตคติได้ด้วย

2. การวัดเจตคติควรมีวิธีใดก็ตาม จะต้องมีส่วนประกอบ 3 อย่าง คือตัวบุคคลที่จะถูกวัด
มีสิ่งเร้า เช่น การกระทำเรื่องราวที่บุคคลจะแสดงเจตคติตอบสนอง และสุดท้ายต้องมีการตอบสนอง
ซึ่งจะออกมาเป็นระดับสูงต่ำ มาก น้อย ในการวัดเจตคติเกี่ยวกับสิ่งใดของบุคคล ก็สามารถวัดได้
โดยนำสิ่งเร้า ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นข้อความเกี่ยวกับรายละเอียดในสิ่งนั้น ไปเร้าให้บุคคลแสดงท่าที
ความรู้สึกต่าง ๆ ที่ต่อสิ่งนั้น ให้ออกมาเป็นระดับ หรือความเข้มข้นของความรู้สึกโดยตามหรือคัดค้าน

3. สิ่งเร้าที่จะนำไปใช้เร้า หรือทำให้บุคคลได้แสดง เจตคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งออกมาที่
นิยมใช้คือ ข้อความวัดเจตคติ (Attitude Statements) ซึ่งเป็นสิ่งเร้าทางภาษาที่ใช้อธิบาย

ถึงคุณค่า คุณลักษณะของสิ่งนั้น เพื่อให้บุคคลตอบสนองออกมาเป็นระดับความรู้สึก (Attitude continuum หรือ scale) เช่น มาก ปานกลาง น้อย เป็นต้น

4. การวัดเจตคติเพื่อทราบทิศทางและระดับความรู้สึกของบุคคลนั้น เป็นการสรุปผลจากการตอบสนองของบุคคลจากรายละเอียด หรือแง่มุมต่าง ๆ ดังนั้นการวัดเจตคติของบุคคลเกี่ยวกับเรื่องใด สิ่งใด จะต้องพยายามถามคุณค่าและลักษณะในแต่ละด้านของเรื่องนั้นออกมา แล้วนำสิ่งที่เป็นส่วนประกอบหรือรายละเอียดปลีกย่อย มาผสมผสานสรุปรวมเป็นเจตคติของบุคคลนั้น เพราะฉะนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่การวัดนั้น ๆ จะต้องครอบคลุมคุณลักษณะต่าง ๆ ครบถ้วนทุกลักษณะ เพื่อให้การสรุปผลตรงตามความเป็นจริงมากที่สุด

5. การวัดเจตคติ ต้องคำนึงถึงความเที่ยงตรง (Validity) ของผลการวัดเป็นพิเศษ กล่าวคือ ต้องพยายามให้ผลการวัดที่ใดตรงกับสภาพความเป็นจริงของบุคคล ทั้งในแง่ทิศทางและระดับหรือช่วงของเจตคติ

การเขียนข้อความวัดเจตคติ

ข้อความวัดเจตคติควร เป็นข้อความที่รัดกุมภาพ เพราะจะทำให้ทราบถึงเจตคติที่แท้จริงของบุคคลที่ตอบเรื่องนั้น ๆ การเขียนข้อความจึงต้องพิจารณาอย่างถี่ถ้วน บัณฑิต ภาณุภิรมย์ขวัญ (บัณฑิต ภาณุภิรมย์ขวัญ 2522 : 60) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการสร้างข้อความวัดเจตคติไว้ดังนี้

1. ข้อความแต่ละข้อความต้องแสดงความคิดที่มีลักษณะสมบูรณ์ในตัวเอง อย่าพยายามเสนอหลายความคิดในหนึ่งข้อความจะทำให้เกิดไขว่ไขว่
2. หลีกเลี่ยงข้อความที่กำกวมหรือคลุมเครือ หรือข้อความที่ผู้ตอบมีโอกาสตัดสินใจอย่างหนึ่งอย่างใดได้
3. ใช้ข้อความที่กล่าวหรืออ้างถึงเหตุการณ์ในปัจจุบันเป็นสำคัญ พยายามไม่พูดพาดพิงไปถึงเหตุการณ์ในอดีต
4. ไม่ใช้ข้อความที่เป็นจริงหรือสามารถตีความได้ว่าเป็นจริง เพราะจะไม่สามารถจำแนกความแตกต่างของคำตอบจากกลุ่มตัวอย่างได้
5. หลีกเลี่ยงข้อความที่ไม่สามารถแสดงความคิดเห็นหรือไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องต่าง ๆ ที่จะศึกษาวิจัย

สุรินทร์ ศัลโกสม (สุรินทร์ ศัลโกสม ม.ป.ป. : 282 - 283) ได้ขอเสนอแนะเกี่ยวกับการเขียนข้อความวัดเจตคติไว้ว่า

1. ต้องเป็นข้อความที่ตามถึงเฉพาะปัจจุบัน ไม่ตามถึงอดีต เพราะเจตคติในปัจจุบันกับอดีตไม่เหมือนกัน บุคคลจะเปลี่ยนเจตคติได้ตามเวลาที่เปลี่ยนแปลงหรือประสบการณ์ที่ได้รับเพิ่มมากขึ้น ข้อความที่กำหนดขึ้นจึงควรเป็นข้อความในปัจจุบัน
 2. เจตคติเป็นความคิดเห็นที่ชอบหรือไม่ชอบ สนใจหรือไม่สนใจสิ่งใด ซึ่งทุกคนมองได้คนละลักษณะ ดังนั้นข้อความนั้นจะต้องเป็นข้อความที่ไม่ใช่ความเป็นจริง ถ้าเป็นข้อความที่เป็นจริงทุกคนจะตอบเหมือนกันดังนั้นจะไม่ใช่เจตคติ
 3. ต้องเป็นข้อความที่ใช้ภาษาง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักภาษาอย่าใช้ข้อความที่ตีความหมาย เพราะผู้ตอบจะตีความหมายผิดได้ ควรใช้รูปประโยคง่าย ๆ ซึ่งเฉพาะลงไป
 4. อย่าใช้ข้อความที่ไม่เกี่ยวข้องกับจุดประสงค์ที่จะถาม หรือเป็นข้อความที่ไม่ใช่ความคิดเห็น หรือสิ่งที่แสดงออกมาเป็นความคิดเห็นไม่ได้
 5. ข้อความนั้นต้องมีความหมายได้เพียงความหมายเดียวในตัวของมันเองอย่างสมบูรณ์แบบถามที่หลายความคิดเห็น จะทำให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นหรือเจตคติไม่ได้
 6. อย่าถามหลายความหมายในข้อเดียว เพราะจะทำให้เกิดความไม่แน่ใจในการตอบ
 7. ข้อความที่กำหนดขึ้นต้องเป็นข้อความที่มีลักษณะเป็นกลาง หลีกเลี่ยงคำ หรือข้อความที่เน้นข้อความ เช่น คำว่าทั้งหมด เสมอ ๆ ไม่เคย ขอย ๆ
 8. หลีกเลี่ยงข้อความที่มีลักษณะชี้เฉพาะจุดใดจุดหนึ่งที่เป็นลักษณะของการประมาณค่าหรือประมาณคุณภาพ เช่น เล็กน้อยเท่านั้น เพียงแต่
 9. อย่าใช้ข้อความที่เป็นปฏิเสธ เพราะทำให้เกิดความเข้าใจผิดได้
- จะเห็นว่าข้อความวัดเจตคตินั้น จะต้องเป็นข้อความที่น่าสนใจ เข้าใจง่าย ตรงกับเรื่องที่วัด และต้องชัดเจน เพื่อจะสามารถเข้าใจในตอบแสดงความรู้สึกที่แท้จริงออกไป

ในการวัดเจตคตินั้น นักการศึกษาได้สร้างเครื่องมือวัดหลายแบบ เช่น วัดเจตคติ โดยใช้วิธี Scalogram Analysis ของกัทแมน วัดเจตคติ โดยใช้วิธี Semantic Differential ของออสกูด และคนอื่น ๆ วัดเจตคติ โดยใช้วิธี Equal Appearing Intervals ของเชอร์สโตน

เป็นต้น ในการวิจัยเกี่ยวกับเจตคติครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้วิธี Scale Discrimination Technique ซึ่งใช้มาตราส่วนประมาณค่า 2 ระดับ ตามวิธีการของ Edwards

การวัดเจตคติโดยใช้วิธีของ Edwards นี้ จะสร้างแบบสอบถามโดยการสร้างข้อความที่แสดงเจตคติหลาย ๆ ข้อความในกรอบคลุมหัวข้อที่จะศึกษา การตอบแบบสอบถามนั้นขอให้เลือก 2 ข้อ คือ เห็นด้วย และไม่เห็นด้วย ให้เลือกตอบเพียงข้อใดข้อหนึ่ง การให้คะแนนขึ้นอยู่กับชนิดของข้อความ เช่น ข้อความที่เป็นไปในทางบวก จะได้ 0 คะแนน ถ้าตอบไม่เห็นด้วย และจะได้ 1 คะแนน ถ้าตอบเห็นด้วย ส่วนข้อความที่เป็นไปในทางลบ จะได้ 1 คะแนน ถ้าตอบไม่เห็นด้วย และจะได้ 0 คะแนน ถ้าตอบเห็นด้วย

สมมติฐานในการศึกษาครั้งนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกgram-practice และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดทนายทเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกgram-practice และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดทนายทเรียน มีเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม.3) โรงเรียนพุทธโสธร อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา ซึ่งเรียนวิชาทักษะการเขียน 1 (อ 061) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2529 จำนวน 90 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม.3) โรงเรียนพุทธโสธร อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 88 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 45 คน กลุ่มควบคุม 43 คน ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากรทั้งหมด 90 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แผนการสอนของกลุ่มทดลอง ซึ่งได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค จำนวน 12 คาบ
2. แผนการสอนของกลุ่มควบคุม ซึ่งได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน จำนวน 12 คาบ
3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น 3 ฉบับ คือ
 - ฉบับที่ 1 เขียนจากบทสนทนา
 - ฉบับที่ 2 เขียนโดยอาศัยข้อมูลจากรายการที่กำหนดให้
 - ฉบับที่ 3 เขียนจากภาพชุด

4. แบบทดสอบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 24 ข้อ

การสร้างและหาคุณภาพของแผนการสอนสำหรับกลุ่มทดลอง

1. ศึกษาหลักสูตร ขอบข่ายของเนื้อหาวิชา และจุดประสงค์การเรียนรู้ ของวิชาทักษะการเขียน 1 (อ 061) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
2. ศึกษาการสร้างแผนการสอน จากหนังสือวิธีสอนภาษาอังกฤษของ ศรีวิทย์ สุวรรณกิติ (ศรีวิทย์ สุวรรณกิติ 2522 : 157 - 172)
3. ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่จะใช้ในการทดลอง ได้แก่ เนื้อหาจากหนังสือ Writing to Communicate Book One หน่วยที่ 4 - 8 ในรายวิชาทักษะการเขียน 1 (อ 061) ใช้เวลาในการสอน 12 คาบ ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาดังนี้

Unit IV Lesson 1 Letters	1 คาบ
Lesson 2 Informal Letters	1 คาบ
Lesson 3 Informal Letters	1 คาบ
Lesson 4 Formal Letters	1 คาบ
Unit V Lesson 1 Accidents	1 คาบ
Lesson 2 Injuries	1 คาบ
Unit VI Lesson 1 Ailments	1 คาบ
Lesson 2 Ailments	1 คาบ
Unit VII Lesson 1 Relief and Cure	1 คาบ
Unit VIII Lesson 1 Direction	1 คาบ
Lesson 2 Direction	1 คาบ

4. สร้างแผนการสอนของกลุ่มทดลอง ตามขั้นตอนดังนี้

4.1 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน โดยใช้ภาพหรือการสนทนาเป็นสื่อเรา

4.2 ขั้นเสนอคำศัพท์และสำนวน ครูเน้นการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่มีความหมาย และโอกาสในการใช้ภาษาระหว่างผู้เรียน โดยใช้คำถาม ภาพ หรือสื่ออื่น ๆ ประกอบ ไม่เน้น การสอนศัพท์ สำนวนในประโยคเดียว

4.3 ขั้นฝึกโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยคซึ่งสร้างขึ้นตามหลักการสอนภาษาเพื่อสื่อ ความหมายด้วยการฝึกให้นักเรียนเล่าหรือบรรยายเหตุการณ์อย่างมีความหมายตามสถานการณ์ ที่กำหนด โดยผ่านกิจกรรมบทบาทสมมติด้วยวิธีทำงานกลุ่มย่อย 2 คน หรือมากกว่า เพื่อฝึกให้ นักเรียนได้ใช้ภาษาตามสถานการณ์ที่มีความหมายก่อน แล้วให้นักเรียนช่วยกันนำข้อความที่ได้จาก การทำกิจกรรม มาเรียบเรียงเป็นข้อความที่มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน โดยใช้ตัวเชื่อม and, then หรือ or แล้วทุกคนเขียนส่งครูเป็นรายบุคคล บทบาทของครูในขั้นฝึกเขียน คือช่วยให้ คำแนะนำปรึกษา แก่นักเรียนที่ต้องการความช่วยเหลือในขณะทำกิจกรรม

4.4 ขั้นประเมินผล ครูสังเกตจากการทำงาน การเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน และการทำแบบฝึกหัดของนักเรียน

4.5 นำแผนการสอนที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอนภาษาอังกฤษ 4 ท่าน คือ ผศ.ดร.กาญจนา เกียรติประวัติ อาจารย์จรุ สุขรังสรรค์ ผศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย และดร.พัชรประภา อุดลวิทย์ ทำการตรวจแก้ไข

4.6 นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขแล้วไปทดลองสอนกับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม.3) โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา เพื่อหาข้อบกพร่อง เวลาที่เหมาะสมของขั้นตอนและแบบฝึกที่ใช้ในการสอน เพื่อจะได้นำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไป ทำการสอนจริง

การสร้างและหาคุณภาพของแผนการสอนสำหรับกลุ่มควบคุม

แผนการสอนในกลุ่มควบคุมนั้น ใช้แผนการสอนเดียวกับกลุ่มทดลองต่างกันเพียงแบบฝึก เท่านั้น โดยกลุ่มควบคุมใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน ซึ่งดำเนินการโดยครูตั้งคำถามให้นักเรียนตอบ ซึ่งเน้นการใช้โครงสร้างใช้คำถามและให้ตัวอย่าง โดยครูจะตั้งคำถามให้นักเรียนตอบตามลักษณะ แบบฝึกหัดท้ายบทเรียนเพื่อฝึกการใช้ภาษาก่อน แล้วทุกคนเขียนส่งครูเป็นรายบุคคล บทบาทของครู ในขั้นฝึกเขียน คือ ตั้งคำถาม ให้คำแนะนำแก่นักเรียนในการทำแบบฝึกหัด

แผนการสอนและแบบฝึกในกลุ่มควบคุม ได้รับการตรวจแก้ไขจากผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอนภาษาอังกฤษ 4 ท่าน คือ ผศ.ดร.กาญจนา เกียรติประวัติ อาจารย์ขจร สุขรังสรรค์ ผศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย และดร.พัชรประภา อกุลวิทย์

การสร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ

1. ศึกษาเทคนิคการสร้างข้อทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียน จากแนวคิดของ แฮริส (Harris. 1969 : 68 - 77) ลาโด (Lado. 1961 : 28 - 29, 248 - 256) เพอร์คินส์ และคอนเนคเกอร์ (Perkins and Konneker. 1982 : 51)
2. ศึกษาจุดประสงค์ของหลักสูตร จุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหาของแบบเรียน ในรายวิชาทักษะการเขียน 1 (อ 061) ซึ่งเป็นหลักในการสร้างแผนการสอน
3. สร้างแบบทดสอบการเขียนเรียงความ ตามแนวการทดสอบเพื่อให้เกิดความเชื่อมั่น ในการวัดสูงของ ลาโด (Lado. 1961 : 248) โดยแบ่งเป็น 3 ฉบับคือ
 - ฉบับที่ 1 เขียนจากบทสนทนา
 - ฉบับที่ 2 เขียนโดยอาศัยข้อมูลจากรายการที่กำหนดให้
 - ฉบับที่ 3 เขียนจากภาพชุด
4. นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 4 ท่าน คือ ผศ.ดร.กาญจนา เกียรติประวัติ อาจารย์ขจร สุขรังสรรค์ ผศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย และดร.พัชรประภา อกุลวิทย์ ตรวจแก้ไข เพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Face Validity)
5. สร้างเกณฑ์การตรวจให้คะแนนดังนี้
 - 5.1 กำหนดเกณฑ์ในการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเขียน โดยศึกษาจากงานวิจัยของเพอร์คินส์ และคอนเนคเกอร์ (Perkins and Konneker. 1982 : 51) การให้คะแนนแบ่งออกเป็น 5 ส่วน คือ
 - 5.1.1 ความสอดคล้อง (Relevance) หมายถึง ความสอดคล้องของเนื้อหาที่เขียนกับเรื่องที่เขียน ข้อมูลต่าง ๆ ได้รับการรวบรวมเป็นหน่วยเดียวกัน

5.1.2 ความสละสลวย (Fluency) หมายถึง ความน่าอ่านและมีกร
เรียบเรียงเนื้อหาให้ประติดประต่อกันอย่างมีเหตุผล

5.1.3 คำศัพท์ (Vocabulary) หมายถึง ระดับคำที่ใช้ความหลากหลาย
ของคำ ความเหมาะสมในการใช้คำและสำนวน

5.1.4 ไวยากรณ์ (Grammar) หมายถึง การใช้เครื่องหมายสัมพันธ์ความ
โครงสร้างประโยค และขอบเขตของประโยค

5.1.5 ทักษะกลและเครื่องหมายวรรคตอน (Mechanics) หมายถึง
การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำ

5.2 กำหนดน้ำหนักของเกณฑ์ในการประเมิน โดยใช้ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
สาขาการศานนาภาษาอังกฤษ จำนวน 5 ท่าน เพื่อหาว่าจะเน้นแต่ละส่วนกรรมมีน้ำหนักแตกต่างกัน
อย่างไร โดยคิดจากคะแนนเต็ม 100 คะแนน ผลการประเมิน คือ

5.2.1	ความสอดคล้อง (Relevance)	มีน้ำหนัก	24	คะแนน
5.2.2	ความสละสลวย (Fluency)	มีน้ำหนัก	16	คะแนน
5.2.3	คำศัพท์ (Vocabulary)	มีน้ำหนัก	21	คะแนน
5.2.4	ไวยากรณ์ (Grammar)	มีน้ำหนัก	21	คะแนน
5.2.5	ทักษะกลและเครื่องหมายวรรคตอน (Mechanics)	มีน้ำหนัก	18	คะแนน

5.3 ใช้เกณฑ์ชี้แจงในการตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ และวิธีการจัดอันดับคุณภาพ
ให้เกณฑ์ตรวจ โดยปรับปรุงจากการจัดอันดับคุณภาพในการให้คะแนนของ แฮร์ริส (Harris,
1969 : 84) และเพอร์กินส์กับคอนเนคเกอร์ (Perkins and Konneker. 1982 : 51)
ดังนี้

5.3.1 ความสอดคล้อง (Relevance)

- 4 = เรื่องที่เขียนถ่ายทอดความคิดได้ชัดเจน สื่อความหมายได้ตรงกับเรื่องที่เขียน ไม่สับสน
- 3 = เรื่องที่เขียนถ่ายทอดความคิดได้ แต่ลำดับความคิดสับสนเล็กน้อย
- 2 = เรื่องที่เขียนถ่ายทอดความคิดได้มากกว่าครึ่ง แต่ความคิดค่อนข้างสับสน
- 1 = เรื่องที่เขียนสามารถถ่ายทอดความคิดหรือใจความได้เพียงครึ่งหนึ่ง หรือน้อยกว่าครึ่งหนึ่งของสิ่งที่เขียน
- 0 = เรื่องที่เขียนลำดับความคิดสับสน วกวนไปมา ไม่สามารถสื่อความหมายได้

5.3.2 ความสละสลวย (Fluency)

- 4 = เรื่องที่เขียนต่อเนื่องกัน มีความไพเราะ ชวนติดตาม
- 3 = เรื่องที่เขียนขาดตอนเล็กน้อย แต่ยังชวนติดตาม
- 2 = เรื่องที่เขียนต่อเนื่องมากกว่าครึ่ง นอกนั้นขาดตอน
- 1 = เรื่องที่เขียนขาดตอนมาก ถึงแม้จะถ่ายทอดความคิดในแต่ละประโยคได้
- 0 = เรื่องที่เขียนขาดตอนเป็นช่วง ๆ ไม่ต่อเนื่องและไม่สามารถสื่อความหมายได้

5.3.3 คำศัพท์ (Vocabulary)

- 4 = ใช้ศัพท์และสำนวนได้อย่างเหมาะสม
- 3 = บางครั้งใช้ถ้อยคำไม่เหมาะสม และ/หรือจำกัดความคิด เพราะใช้ศัพท์ไม่เพียงพอ แต่ยังอยู่ในขั้นดี
- 2 = ใช้คำนิคบ่อยขึ้น แต่ยังติดตามเรื่องได้
- 1 = ใช้คำนิคและจำกัดศัพท์ที่ใช้ ทำให้เข้าใจเรื่องยากขึ้น
- 0 = จำกัดศัพท์มาก จนทำให้ติดตามเรื่องไม่ได้

5.3.4 ไวยากรณ์ (Grammar)

- 4 = ไวยากรณ์หรือการเรียงเรียงคำ (word-order) มีผิดซึ่งสังเกตเห็นได้เล็กน้อย
- 3 = การเรียงคำ และ/หรือ ไวยากรณ์มีผิดบางแต่ไม่ทำให้ความหมายคลาดเคลื่อน
- 2 = การเรียงคำ และไวยากรณ์ผิดมากขึ้น ทำให้ความหมายคลาดเคลื่อนบาง
- 1 = การเรียงคำ และไวยากรณ์ผิดมาก และ/หรือ เลือกใช้แต่โครงสร้างพื้น ๆ
- 0 = ไวยากรณ์และการเรียงคำมีผิดมาก จนทำให้เรื่องที่เขียนไม่สามารถเข้าใจได้

5.3.5 ศัพท์และเครื่องหมายวรรคตอน (Mechanics)

- 4 = ศัพท์และเครื่องหมายวรรคตอนถูกต้อง
- 3 = ศัพท์และเครื่องหมายวรรคตอนผิดบาง แต่ไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยน
- 2 = ศัพท์และเครื่องหมายวรรคตอน ผิดมากขึ้น แต่ผู้อ่านสามารถจับใจความเองได้มากกว่าครึ่ง
- 1 = ศัพท์และเครื่องหมายวรรคตอน ผิดมาก จนทำให้เข้าใจเรื่องไม่ถึงครึ่งหนึ่ง
- 0 = ศัพท์ผิดเกือบทั้งหมด และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิดมาก จนไม่สามารถจับความหมายของความคิดได้

โปรดดูคู่มือการให้คะแนนในภาคผนวก

5.4 กำหนดคุณสมบัติของผู้ทรงจำนี้

5.4.1 มีวุฒิอย่างต่ำปริญญาตรี สาขาการสอนภาษาอังกฤษ

5.4.2 มีประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษอย่างน้อย 2 ปี

5.4.3 เคยทำการนิเทศการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาอย่างน้อย 2 ปี

5.5 หากความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 2 คน โดยคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (สวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 70) ได้ค่าความเชื่อมั่น (r) = .65

การสร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

1. ศึกษาการสร้างแบบทดสอบวัดเจตคติ จากหนังสือหลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือสำหรับใช้ในงานวิจัย ของ วิเชียร เกตุสิงห์ (วิเชียร เกตุสิงห์ 2523 : 97 - 100) หนังสือการวัดเจตคติและบุคลิกภาพของ เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์ (เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์ 2520 : 30 - 70) หนังสือหลักการวิจัยทางการศึกษาของ สวน สายยศ และอังคณา สายยศ (สวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 146 - 160) และหนังสือ Techniques of Attitude Scale Construction ของเอ็ดเวิร์ด (Edwards, 1957 : 210 - 217)

2. สร้างแบบทดสอบวัดเจตคติ ซึ่งใช้มาตราส่วนประมาณค่า 2 ระดับ ตามวิธีการของ Edwards โดยเขียนข้อความเกี่ยวกับความคิดเห็น หรือความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ทั้งด้านดีและไม่ดี ซึ่งมี 2 ตัวเลือก คือ เห็นด้วย และไม่เห็นด้วย จำนวน 50 ข้อ ตัวอย่างแบบทดสอบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

ข้อ	ข้อความ	ความรู้สึก	
		เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
1	การเขียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจที่สุด		
2	การเขียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ฝึกฝนได้ง่าย		
3	รู้สึกไม่พอใจทุกครั้งที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษ		
4	การเขียนภาษาอังกฤษไม่ช่วยให้เรียนวิชาอื่นดีขึ้น		

3. นำแบบสอบถามเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน คือ ผศ.ดร.กาญจนา เกียรติประวัติ ร.ศ.จักรา สุขารมณ และ อาจารย์อรพินทร ชุมทรวจ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบสอบถามโดยพิจารณาความถูกต้อง ตลอดจนแก้ไขเพื่อความเหมาะสม และตัดสินว่าขอมานั้นเป็นข้อความที่มีความหมายไปในทางบวกหรือทางลบ

4. กำหนดน้ำหนักคะแนนของแต่ละตัวเลือกดังนี้ ข้อความที่เป็นไปในทางบวก จะได้ 0 คะแนน ถ้าตอบไม่เห็นด้วย และจะได้ 1 คะแนน ถ้าตอบเห็นด้วย ส่วนข้อความที่เป็นไปในทางลบ จะได้ 1 คะแนน ถ้าตอบไม่เห็นด้วย และจะได้ 0 คะแนน ถ้าตอบเห็นด้วย

5. นำแบบทดสอบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ไปทดสอบกับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม.3) โรงเรียนพุทธโสธร อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบรายข้อ โดยใช้วิธีการแจกแจงของที (t - distribution) (Edwards. 1957 : 152 - 134) แล้วเลือกเฉพาะข้อที่มีค่าอำนาจจำแนก ไปวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 24 ข้อ ผลของการวิเคราะห์ทั้งแสดงในภาคผนวก

6. นำแบบทดสอบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษผ่านการคัดเลือก มาหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้การวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) ของครอนบาค (Cronbach. 1970 : 161) ผลของการวิเคราะห์ทั้งแสดงในภาคผนวก

ขั้นตอนในการดำเนินการทดลอง

1. แบบแผนการทดลอง

แบบแผนในการทดลองครั้งนี้ใช้แบบ Randomized Control - Group. Posttest Only Design (ลวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 219)

2. การดำเนินการทดลอง

2.1 ดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากเนื้อหาในหนังสือ Writing to Communicate Book One หน้าที่ 4 - 8 โดยแต่ละกลุ่มจะดำเนินการสอนเป็นเวลา 12 คาบ คาบละ 50 นาที

2.2 ภายหลังจากการทดลองแล้ว ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและได้ทดลองหาคุณภาพแล้ว

2.3 ทดสอบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดเจตคติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และได้ทดลองหาคุณภาพแล้ว

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน
 - 1.1 คะแนนเฉลี่ย (ลวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 59)
 - 1.2 ความแปรปรวน (ลวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 63)
2. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการตรวจให้คะแนน (ลวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 70)
3. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach. 1970 : 171)
4. หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการแจกแจงของที (t - distribution) (Edwards. 1957 : 152 - 154)
5. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของ 2 กลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ t-test independent (ลวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 84)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นดังนี้

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

2. เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษแต่ละด้าน ของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

3. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

1. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

ตาราง 1 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง	44	55.38	152.50	2.3587*
กลุ่มควบคุม	41	49.20	194.72	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 1 แสดงให้เห็นว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

2. การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษแต่ละด้าน คือ ความสอดคล้อง ความสละสลวย คำศัพท์ ไวยากรณ์ ตัวสะกด และเครื่องหมายวรรคตอน ของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียน โดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

ตาราง 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษแต่ละด้าน

ความสามารถทาง การเขียนภาษาอังกฤษ	ค่าสถิติ	กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม			t
		N	$\bar{x}$	s^2	N	$\bar{x}$	s^2	
ความสอดคล้อง		44	14.64	10.47	41	13.46	16.00	1.6388
ความสละสลวย		44	8.11	4.26	41	7.41	5.36	1.6279
คำศัพท์		44	11.78	9.13	41	10.40	6.28	4.0588**
ไวยากรณ์		44	10.67	6.64	41	9.54	9.28	2.0178*
ทักษะการและเครื่องหมาย วรรคตอน		44	10.60	6.23	41	8.51	7.16	4.0980**

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่าความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษด้านไวยากรณ์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค ทำให้นักเรียนมีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษด้านไวยากรณ์

สูงกว่าการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษด้านคำศัพท์ ด้านตัวสะกด และเครื่องหมายวรรคตอน ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค ทำให้นักเรียนมีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษด้านคำศัพท์ ด้านตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอนสูงกว่าการสอนเขียน โดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

ส่วนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษด้วยความสอดคล้อง ด้านความสละสลวย ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค ทำให้นักเรียนมีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษด้านความสอดคล้อง และด้านความสละสลวยไม่แตกต่างจากการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

3. การเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

ตาราง 3 การเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{x}$	s^2	t
กลุ่มทดลอง	45	15.89	15.69	3.2765 **
กลุ่มควบคุม	43	12.81	28.44	

** หมายความว่าสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่า เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค ทำให้นักเรียนมีเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษดีกว่าการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียน โดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค และแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน ซึ่งสรุปลำดับขั้น และผลของการศึกษาได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน มีเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร
ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม.3) โรงเรียนพุทธโสธร อำเภอมะเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา ซึ่งเรียนวิชาทักษะ การเขียน 1 (อ 061) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2529 จำนวน 90 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม.3) โรงเรียนพุทธโสธร อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 88 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 45 คน กลุ่มควบคุม 43 คน
 ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากรทั้งหมด 90 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้

- 3.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลอง ซึ่งใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค จำนวน 12 คำ
- 3.2 แผนการสอนของกลุ่มควบคุม ซึ่งใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน จำนวน 12 คำ
- 3.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น 3 ฉบับ คือ
 - ฉบับที่ 1 เขียนจากบทสนทนา
 - ฉบับที่ 2 เขียนโดยอาศัยข้อมูลจากรายการที่กำหนดให้
 - ฉบับที่ 3 เขียนจากภาพชุด
- 3.4 แบบทดสอบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบสอบถามความรู้ด้านการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 24 ข้อ ซึ่งได้วิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก โดยใช้ t -distribution และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาไคการความเชื่อมั่น .76

4. วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนเองกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2529 โดยใช้เวลาการสอนปกติ เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 2 คาบ รวมเวลาสอนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทั้งสิ้น 24 คาบ และเวลาทดสอบภายหลังการสอนอีก 4 คาบ โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

- 4.1 ก่อนดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยได้ชี้แจงวัตถุประสงค์ และความมุ่งหมาย ตลอดจนวิธีสอนให้แก่กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ทราบ
- 4.2 ดำเนินการสอนแก่กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ตามแผนการสอนที่สร้างไว้ กลุ่มละ 12 คาบ
- 4.3 ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ
- 4.4 ทดสอบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หากสถิติพื้นฐาน
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน โดยใช้ t -test
3. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน โดยใช้ t -test

สรุปผลการศึกษาก่อนหน้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยคมีเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01

อภิปรายผล

1. ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้พบว่า การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเพราะ

1.1 การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยคนั้น นักเรียนมีโอกาสรวบรวมความคิดให้เป็นข้อความที่ต่อเนื่อง นักเรียนได้ฝึกเขียนบรรยายในทุก ๆ คาบ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของลอฟเทน (Loften. 1970 : 3666 - A) ที่พบว่า ปัจจัยหนึ่งส่งผลให้การเขียนเรียงความ

ของนักเรียนมีคุณภาพก็คือ การให้นักเรียนได้ฝึกเขียนบรรยายมาก ๆ ในขณะที่การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน นักเรียนต้องทำแบบฝึกหัดซึ่งมีลักษณะให้เติมคำ เขียนข้อความสั้น ๆ หรือเขียนบรรยายบางในบางครั้ง ลักษณะแบบฝึกหัดดังกล่าวเป็นการฝึกเขียนแค่ระดับประโยค ซึ่งไม่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาเขียนสื่อความหมายในสิ่งที่ตนคิดได้ เพราะการสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจนั้น ต้องใช้ภาษาระดับข้อความมีเหตุผลระดับประโยคเท่านั้น (Lackstrom, 1975 : 250 - 251, Sharwood, 1973 : 48 - 56)

1.2 การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยคนั้น ครูได้จัดสถานการณ์ ซึ่งนักเรียนเกิดความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษา นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาในสถานการณ์ที่คล้ายกับความเป็นจริง กอนนำมาเขียน การที่นักเรียนได้ฝึกพูดตามสถานการณ์นั้น ๆ ทำให้เรื่องที่จะเขียนมีความหมาย ต่อนักเรียนยิ่งขึ้น เพราะได้มองเห็นโอกาสและความจำเป็นของการนำไปใช้ ซึ่งการฝึกพูดในลักษณะดังกล่าวจะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนในการเขียนและยังทำให้ขอฝึกผลาติในการเขียนลดลงด้วย (Wiggins, 1969 : 78, Ramsey, 1970 : 3076 - A) ในขณะที่การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน นักเรียนจะได้พูดในลักษณะที่ครูตั้งคำถามให้ตอบแล้วจึงนำวลจากคำถามนั้น มาทำแบบฝึกหัดอีกครั้งหนึ่งช่วยการเติมคำหรือตอบคำถามสั้น ๆ

1.3 การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยคนั้น ครูได้จัดสถานการณ์ซึ่งนักเรียนได้รับการส่งเสริมให้ใช้ภาษาช่วยการทำงานกลุ่มและทำงานคู่ ปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในกลุ่มนั้นมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนคือให้ใช้ภาษาอย่างมีความหมาย ซึ่งสอดคล้องกับเซลิเกอร์ (Seliger, 1983 : 263) ที่พบว่า ถ้านักเรียนมีโอกาสปฏิสัมพันธ์กัน จะในห้องเรียนหรือนอกห้องเรียนก็ตาม จะมีความก้าวหน้าทางภาษาคึกคักกว่าคนที่ไม่มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กันน้อย นอกจากนี้ สตีเวน (Stevens, 1983 : 259) กล่าวว่า ปัจจัยสำคัญในการเรียนภาษาที่สองคือ ใหญ่เรียนเกิดประสบการณ์ในการสื่อสาร และจากงานวิจัยของบิชอป (Bishop, 1967 : 2093 - 2094) พบว่า การสอนที่ทำให้นักเรียนใช้ภาษาได้ก็คือ การใช้กิจกรรมประกอบ เช่น การได้ฝึกฟัง-พูด การแสดงบทบาท และการสอนที่ไม่ได้ผลคือการให้ทำแบบฝึกหัดซึ่งใช้วิธีแปล หรือการอธิบายกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ การฝึกซ้ำ ๆ มากเกินไปและการฝึกฟัง-พูด โดยขาดความจำเป็นในการใช้ภาษาตามสถานการณ์ที่สอดคล้องกัน

2. ผลการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษแต่ละคน

พบว่า

2.1 การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยคทำให้นักเรียนมีความสามารถด้านไวยากรณ์ ด้านคำศัพท์ ด้านตัวสะกด และเครื่องหมายวรรคตอนสูงกว่าการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เพราะการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยคไม่ได้เน้นการสอนไวยากรณ์หรือกฎเกณฑ์ในแบบฝึกหัดโดยตรง แต่นักเรียนจะมีโอกาสได้ใช้ไวยากรณ์ในสถานการณ์ที่จำเป็น นักเรียนมีโอกาสฝึกใช้ภาษาอย่างมีความหมาย กฎไวยากรณ์ต่าง ๆ ที่ปรากฏในบทสนทนาคือสิ่งที่นักเรียนมีความจำเป็นต้องใช้จริง ๆ ตามสถานการณ์นั้น ๆ นักเรียนจะเรียนรู้จากสถานการณ์ทำให้นักเรียนเกิดทักษะเมื่อได้รับการฝึกมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับวิลกินส์ (Wilkins. 1976 : 18 - 19) ที่ว่า การสอนเขียนตามแนวการสอนเพื่อสื่อความหมายนี้ไม่ได้ละทิ้งโครงสร้างทางไวยากรณ์เลย แต่จะสอนตามสถานการณ์เพื่อประโยชน์ในการนำไปใช้ ซึ่งจะได้อรรถกถาการเน้นสอนไวยากรณ์ในแบบฝึกหัดอย่างไม่มี ความหมายต่อผู้เรียนอย่างแท้จริง

ผลการวิจัยสนับสนุนการศึกษาของโอแฮร์ (O'Hare. 1972) ทริเวลี (Trivelli. 1983) นอกจากนั้น ยังสอดคล้องกับการศึกษาของ ซาวิญอง (Savignon. 1972) ซึ่งพบว่า นักศึกษาในกลุ่มที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนเพื่อสื่อความหมายได้คะแนนความสามารถด้านไวยากรณ์สูงกว่า นักศึกษาในกลุ่มที่ได้รับการฝึกไวยากรณ์ ในการเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียนนั้น นักเรียนไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาสำหรับฝึกไวยากรณ์เพื่อการสื่อความหมาย ถึงแม้จะเน้นการฝึกโดยการเติมคำเขียนที่ละประโยค ก็ยังไม่สามารถพัฒนาความสามารถทางการเขียนด้านไวยากรณ์ได้ดีเท่ากับวิธีการในกลุ่มทดลอง

ส่วนผลการศึกษาค้นคว้าในด้านคำศัพท์ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ก็สนับสนุนแนวการสอนเพื่อสื่อความหมายดังกล่าว เพราะการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยคนั้น นักเรียนมีโอกาสใช้ศัพท์ในสถานการณ์ที่เป็นจริง ทำให้ศัพท์ดังกล่าวมีความหมายต่อการเรียนภาษาสามารถจดจำได้ง่ายกว่าศัพท์ที่ไม่มีโอกาสใช้ ในขณะที่การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียนนั้น นักเรียนจะได้ใช้ศัพท์เพื่อเติมคำในช่องว่าง หรือเรียบเรียงประโยค ซึ่งผู้เรียนจะไม่ได้ความหมายของศัพท์ที่แท้จริง และการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยคนั้น นักเรียนได้รับการฝึกให้เชื่อม

ประโยคต่าง ๆ เขาควยกันอย่างมีความหมายตามสถานการณ์ก่อนแล้วจึงนำไปเขียน ซึ่งในการใช้ตัวเชื่อมเพื่อรวมประโยคนั้น นักเรียนต้องมีความเข้าใจเรื่องเครื่องหมายวรรคตอนพร้อมกันด้วย ในขณะที่การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน นักเรียนได้ฝึกเขียนด้วยการเติมคำ เรียงประโยคโดยมิได้คำนึงถึงความต่อเนื่องที่มีความหมายในการใช้ภาษาอย่างแท้จริง

2.2 การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค ไม่ทำให้ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษด้านความสอดคล้องและความสละสลวยของนักเรียน แตกต่างจากการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) แสดงให้เห็นว่ากลุ่มทดลองมีแนวโน้มที่จะมีความสามารถด้านความสอดคล้องและความสละสลวยทางการเขียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม การพัฒนาการศึกษาค้นคว้ายังไม่แสดงถึงความแตกต่างอย่างชัดเจน อาจเป็นเพราะสาเหตุต่อไปนี้

2.2.1 ความสามารถด้านภาษาศาสตร์ นักเรียนที่จะเขียนได้อย่างต่อเนื่องสละสลวยนั้น จะต้องมีความรู้พื้นฐานทางภาษาศาสตร์ที่ดีด้วย (Bamberg. 1984 : 306) แตกูเปอร์ (Cooper. 1981 : 158) ได้ให้ข้อสังเกตว่า นักเรียนที่มิได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ นั้นจะมีพื้นฐานด้านนี้ค่อนข้างต่ำ ในการศึกษาครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีโอกาสใช้ภาษาแตกภายในห้องเรียน ดังนั้นพื้นฐานด้านภาษาศาสตร์อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ความสามารถทางการเขียนอย่างต่อเนื่องสละสลวยพัฒนาได้ช้ากว่าที่คาดหวัง

2.2.2 อายุ จากงานวิจัยของแบมเบิร์ก (Bamberg. 1984 : 312) พบว่า นักเรียนที่มีอายุ 13 ปี จะเขียนเรียงความที่สละสลวยน้อยกว่านักเรียนอายุ 17 ปี และสอดคล้องกับงานวิจัยของ เชซาโนว (Chesanow. 1979 : 6737A) ที่พบว่า ความสามารถในการเชื่อมประโยคต่าง ๆ เขาเป็นข้อความที่สละสลวยจะสูงขึ้นตามอายุของเด็กด้วย

2.2.3 เวลา ในการศึกษาครั้งนี้ใช้เวลาจำกัดเพียง 12 คาบเท่านั้น ซึ่งแครอล (Carroll. 1975 : 276 - 277) สเตอร์น (Stern. 1983 : 507) มีความเห็นว่า ในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น เวลาเป็นองค์ประกอบแรกที่มีผลอย่างยิ่ง ในขณะที่เคียวกันแมคเคย์ (McKay. 1983 : 194) เห็นว่า เวลาเป็นข้อจำกัดอีกประการหนึ่งในเรื่องความสามารถทางการเขียน นอกเหนือจากประสบการณ์ส่วนตัวและภูมิหลัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาในการเรียน มาร์วิล และดีน (Zamel. 1983 : 201 อ้างอิงมาจาก Maril and Deen. 1982 : 35) มีความเห็นว่า เวลาในการเรียนควรมีมากพอที่นักเรียนจะเขียนได้

โดยไม่หยุดชะงักความคิดที่จะถ่ายทอดความหมายออกมาเป็นภาษาที่ชัดเจน ในขณะที่ Webb (1974 : 175) เห็นว่า การเรียนภาษาต้องใช้เวลาอย่างน้อยที่สุด 4 - 5 คาบต่อสัปดาห์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สวैन (Swain. 1981 : 1 - 15) ที่พบว่า นักเรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองนั้น จะมีความสามารถสูงเมื่อใช้เวลาเรียนมากขึ้น

3. ผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้พบว่า การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยคทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเขียนภาษาอังกฤษดีกว่าการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดทนายบทเรียน จุดสำคัญที่น่าสังเกตคือ การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยคนั้น นักเรียนมีโอกาสเปลี่ยนบทบาทอยู่เสมอ เพราะทุกแบบฝึกหัดจะกำหนดสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความจำเป็นในการใช้ภาษา นักเรียนต้องใช้ภาษาเปลี่ยนไปตามบทบาทที่สมมติไว้ ซึ่งการแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่ต้องใช้ภาษานี้ อรไท ชุมสาย ณ อยุธยา (อรไท ชุมสาย ณ อยุธยา 2524 : 7) กล่าวว่า เป็นการกระตุ้นและแรงเร้าให้นักเรียนสนใจบทเรียนมากขึ้น และในการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยคนั้น นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาในห้องเรียนมากขึ้น โดยการทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยวิธีทำงานคู่ ทำงานกลุ่ม ซึ่งการทำกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ต้องใช้ภาษา เป็นการสร้างความเชื่อมั่นและทำให้มีความรู้สึกประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา ผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้สอดคล้องกับหลักการส่งเสริมเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาของ มูเอลเลอร์ (Mueller. 1971 : 290 - 297) ที่กล่าวว่า ในการส่งเสริมเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษานั้น นอกจากครูจะต้องทราบจุดมุ่งหมายในการเรียนภาษาอย่างชัดเจนแล้ว ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนมากที่สุดด้วย

นอกจากลักษณะแบบฝึกทั้ง 3 ประการคือ สถานการณ์ที่จำเป็นต่อการใช้ภาษา โอกาสในการใช้ภาษากับเพื่อนในห้องเรียนและกิจกรรมที่น่าสนใจที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนดังกล่าวแล้ว สิ่งนี้อาจมีผลต่อเจตคติในทางบวกของนักเรียนนั้น อาจมีสาเหตุมาจากความนิยมชมชอบในตัวครู เพราะในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้พบว่า นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อครูผู้สอน ซึ่งสอดคล้องกับจาค็อบวิทซ์ (Jakobovits. 1971 : 110) ครัชเชน (Krashen. 1981 : 23) และราฟท์ (Ralph. 1982 : 498) ที่มีความเห็นว่าปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นักเรียนชอบวิชาภาษาอังกฤษคือ การที่นักเรียนชอบครูผู้สอน

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้า การสอนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยคทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนของนักเรียนดีกว่าการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน ผู้ที่เกี่ยวข้องจึงน่าจะพิจารณานำเทคนิคการสอนนี้ไปใช้ในการเรียนการสอน โดยผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน สำหรับครู ศึกษานิเทศก์ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาหลักสูตร และแบบเรียนในการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ

1.1 ในการสอนเขียนควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกเขียนข้อความที่มีความต่อเนื่องกันตั้งแต่เริ่มแรก เพราะการเขียนเพียงระดับประโยคไม่อาจสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้อย่างสมบูรณ์ และผลการศึกษาค้นคว้านี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า แบบฝึกหัดสอนเขียนที่เน้นการเติมคำ หรือความถูกต้องระดับประโยค ไม่สามารถพัฒนาความสามารถทางไวยากรณ์ของผู้เรียนได้ คือแบบฝึกหัดที่เน้นการฝึกเขียนบรรยายอย่างจริงจัง

1.2 ในการสอนเขียนควรสร้างสถานการณ์ที่มีความหมายต่อนักเรียน นั่นคือสถานการณ์ที่สมมติขึ้น ควรเป็นไปได้สำหรับการใช้ภาษาในชีวิตจริง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสื่อความหมายกับผู้สนทนา

1.3 ในการสอนเขียนควรเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการใช้ภาษามากที่สุด ดังนั้นจึงควรเน้นให้มีการทำงานคู่ หรือทำงานกลุ่ม เพื่อฝึกให้นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาโต้ตอบกับเพื่อน เพราะนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนน้อยมากหรือแทบไม่มีเลย การฝึกใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ให้คล่องแคล่วก่อนลงมือเขียนทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการเขียนมากขึ้น ถ้านักเรียนฝึกโต้ตอบกับครูโดยตรง โอกาสในการพูดแต่ละคนจะมีจำกัดมาก การจัดให้ทำงานคู่หรือทำงานกลุ่ม จะส่งเสริมโอกาสในการฝึกให้ทั่วถึง

1.4 สื่อการสอนเป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมในการฝึกเขียน เพราะนักเรียนจะสนุกสนานที่ใคร่ร่วมกิจกรรมกับครูด้วยสื่อต่าง ๆ จากการสังเกตของผู้วิจัย นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มพอใจและสนใจอุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น ภาพ บัตรคำ หรือของจริง ทำให้นักเรียนเอาใจใส่บทเรียนมากขึ้น

1.5 การเตรียมการสอนที่ดีเป็นสิ่งจำเป็นที่สุดอีกประการหนึ่ง ที่จะส่งเสริมให้นักเรียนประสบความสำเร็จ ครูผู้สอนควรมีความมั่นใจในการสอน และมีความกลองตัวในการใช้ภาษา เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึกซาในวัตร ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเขียน ซึ่งพบว่าอาจเป็นผลมาจากความนิยมชมชอบในวัตร

1.6 การสร้างแบบฝึกเขียนในการเรียนการสอนต้องใช้เวลา ซึ่งปัจจัยในเรื่องเวลาอาจเป็นอุปสรรคสำหรับครู เพราะครูมีภาระกิจต่าง ๆ ในการเตรียมการสอนและตรวจงานมากอยู่แล้ว แต่ครูในกลุ่มโรงเรียนเดียวกัน รวมมือกันสร้างแบบฝึกหัดขึ้นเพื่อใช้ในห้องเรียนก็จะช่วยแก้ปัญหาข้อจำกัดในเรื่องเวลาได้

1.7 เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการสอนเขียนภาษาอังกฤษ ควรได้มีการพิจารณาแบบฝึกหรือคู่มือครูตามแนวขอเสนอแนะข้างตน เพื่ออำนวยความสะดวกในการปฏิบัติครูผู้สอนต่อไป

2. ขอเสนอแนะเพื่อการวิจัย

2.1 ควรมีการวิจัยในทำนองเดียวกันนี้ กับนักเรียนในระดับสูงขึ้น เพื่อนำผลการวิจัยไปพัฒนาจัดกิจกรรมและแบบฝึกที่ช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ ของผู้เรียนสูงขึ้น

2.2 ผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการทดลองใช้แบบฝึกกับนักเรียนทั้งชั้นไปพร้อม ๆ กัน ดังนั้นข้อสงสัยประการหนึ่งก็ตามมาคือ แบบฝึกที่สร้างขึ้นนี้จะส่งเสริมการเขียนของนักเรียนที่มีสติปัญญาในระดับกลุ่มสูง กลาง และต่ำ แตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งน่าจะเป็นหัวข้อที่น่าสนใจในการวิจัยต่อไป

2.3 เนื่องจากผลการศึกษาครั้งนี้ ความแตกต่างของความสามารถด้านการเขียนให้สอดคล้องและสละสลวยระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมยังไม่ชัดเจน ซึ่งอาจเป็นเพราะข้อจำกัดของเวลาที่ทำการทดลอง ดังนั้นในการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถทางการเขียน ควรใช้เวลาทดลองมากกว่า 12 คาบ ขึ้นไป

2.4 การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้พบว่าแบบฝึกที่สร้างขึ้นส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเขียน ซึ่งเป็นเพียงองค์ประกอบหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ฉะนั้นถ้าได้มีการวิจัยด้านความสนใจ แรงจูงใจเพิ่มเติมก็จะทำให้ได้แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น

2.5 แผนการสอนที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยพยายามอย่างยิ่งที่จะมิให้เกิดปัญหาความลำเอียง (bias) ขึ้นระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แผนการสอน ซึ่งเน้นการใช้ภาษาในสถานการณ์ และโอกาสในการใช้ภาษาระหว่างผู้เรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมายในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ความแตกต่างอยู่ที่การใช้แบบฝึกเท่านั้น ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยอาจใช้แบบแผนการทดลอง ซึ่งใช้แนวการสอนที่แตกต่างกันทั้งเตตน เพื่อศึกษาประโยชน์และข้อเสนอแนะในการเรียนการสอนให้กว้างขวางขึ้น

2.6 ค่ายแบบแผนการทดลองทำนองเดียวกันนี้ ถ้าได้มีการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนและครูในห้องเรียนควบ จะช่วยให้ข้อคิด และแนวทางในการพัฒนาปฏิสัมพันธ์ของครูและนักเรียนที่ช่วยส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ในการเขียนควบ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- จรัสศรี วัฒนศักดิ์ วิธีสอนแบบเรียนและบทเรียนประกอบที่ใช้ในการสอนเขียนภาษาอังกฤษ
ระดับวิทยาลัยครู วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2515, 209 หน้า อุดສຳເນາ
- เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ การวัดทัศนคติและบุคลิกภาพ สำนักงานทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2520, 132 หน้า
- ชูชีพ อ่อนโศภสูง ทัศนคติต่อการสัมภาษณ์ 2518, 32 หน้า อุดສຳເນາ
- นภาพร ทรัพย์ทวีสมบูรณ์ การศึกษารอบกรอบในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในสถาบัน
ฝึกหัดครู ปริญญาโท ศึกษ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516, 79 หน้า
อุดສຳເນາ
- นิยม สารรัตน์ การเปรียบเทียบเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างผู้เรียน
ในโปรแกรมวิทยาศาสตร์กับโปรแกรมศิลปภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 9
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2524, 90 หน้า อุดສຳເນາ
- บังอร ภูภิรมย์ขวัญ เอกสารประกอบการเรียนวิชาสถิติและการวิจัยเบื้องต้น ภาควิชาพื้นฐาน
การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2522, 105 หน้า
- บังอร สว่างวโรรส และเยาวภา พุกกะคุปต์ "การวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
เป็นภาษาต่างประเทศโดยใช้ข้อสอบแบบอัตนัยและปรนัย" ภาษาปริทัศน์ 7 : 49 - 59
มิถุนายน - ตุลาคม 2524
- บำรุง ไตรรัตน์ วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศิลปากร 2524, 254 หน้า
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ ทัศนคติ : การวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย ไขว้พัฒนาพานิช
2520, 143 หน้า
- ปรีชา ชีระวงศ์ ปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 และ
การประเมินผลบทเรียนซ่อมเสริมที่สร้างขึ้น สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525,
109 หน้า

- พรทิพย์ ทั้งไชยวรวงศ์ การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการฝึกเขียนโดยการเขียนตามคำบอก การทำแบบฝึกหัดแบบโคลง
และการทำแบบฝึกหัดทบทวนเรียน ปรินฎานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2526, 171 หน้า อักสาเนา
- พรณีย์ บัวโต ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดนครปฐม
 วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2524, 146 หน้า อักสาเนา
- ไพศาล หวังพานิช การวัดผลการศึกษา ไทยวัฒนาพานิช 2526, 204 หน้า
- สวน สายยศ และอังคณา สายยศ หลักการวิจัยทางการศึกษา บริษัทศึกษาพร 2528, 314 หน้า
- วิเชียร เกตุสิงห์ หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือสำหรับใช้ในงานวิจัย โอเดียนการพิมพ์
 2523, 164 หน้า
- วิไล ชีวเจริญกุล ความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
ฝึกหัดครูระดับปริญญาตรีปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษาภาคใต้ของประเทศไทย
 วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2523, 167 หน้า อักสาเนา
- ศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน, มหาวิทยาลัย รายงานการวิจัยเรื่องความรู้ทางภาษาศาสตร์ของครูสอน
ภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน
 2528, 421 หน้า
- ศรีวิทย์ สุวรรณกิติ วิธีสอนภาษาอังกฤษ พิมพ์ครั้งที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พินิจโลก
 2522, 255 หน้า
- ศรีสมร พุ่มสะอาก การสร้างแบบสำรวจเจินสัยและทัศนคติในการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
 วิทยานิพนธ์ ศ.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522, 144 หน้า อักสาเนา
- ศึกษาธิการ, กระทรวง กองวางแผนการศึกษา รายงานการประชุมทางวิชาการเรื่องปัญหา
การสอนภาษาต่างประเทศแก่เด็กไทย ณ ห้องประชุมหอสมุดแห่งชาติ กองวางแผนการศึกษา
 สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ม.ป.ป., 373 หน้า

ศึกษาธิการ, กระทรวง หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นพุทธศักราช 2521 กรุงเทพฯ กรุงเทพมหานคร 2522, 217 หน้า

สมบูรณ์ ชิตพงศ์ การประเมินผลหลักสูตรวิชาคณิตศาสตร์ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ปรินญานินพนธ์ กศ.ค. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2519, 119 หน้า อุดรธานี

สมบูรณ์ วิภาวดีกุล การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษา หลักสูตรบัณฑิตกิตติมศักดิ์ทางการศึกษาเพื่อสื่อความหมายและการเขียนเรียงความแบบเดิม ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2528, 225 หน้า อุดรธานี

สายสมร จินนุญา การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 ที่เรียนอ่านโดยใช้แบบฝึกหัดแบบโครงสร้างกับแบบฝึกหัดแบบปกติ ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2525, 134 หน้า อุดรธานี

สุนันท์ ศลโกศล การประเมินผลการศึกษา สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ม.ป.ป., 374 หน้า

อนงค์ โสระโร การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 (ม.3) โดยสอนให้นักเรียนฝึกเขียนตามคำบอกและเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดตามบทเรียน ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2526, 145 หน้า อุดรธานี

อรไท ชุมสาย ณ อยุธยา เอกสารประกอบรายวิชา Teaching Methodology สาขาวิชา Applied Linguistics ภาควิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหิดล 2524, 15 หน้า

อัญญา วงศ์โสธร และคนอื่น ๆ การศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ของวิธีเขียนและความถนัดในการเรียน ภาษาของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถ ของแต่ละบุคคล งานวิจัยของสถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525, 98 หน้า

อุไร แฉกม ความสามารถในการอ่านและเขียนของนิสิตและนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษใน มหาวิทยาลัยและวิทยาลัยครู ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2522, 265 หน้า อุดรธานี

- Arapoff, Nancy. "Writing : A Thinking Process," TESOL Quarterly.
1 : 33 - 39, June, 1967.
- _____. "Writing 'A Thinking Process,'" English Teaching Forum.
13 : 233 - 237, 3 & 4, 1975.
- Alexander, L.G. "Where Do We Go from Here : A reconsideration of some
basic assumptions affecting course design," English Language Teaching.
XX : 89 - 103, January, 1976.
- _____. "Materials design : Issues for the 1980's. A European Point
of View," in The Second Language Classroom : Direction for the
1980's. Oxford University Press, p. 247 - 265, 1981.
- Allen, J.P.B., and H.G. Widdowson. "Teaching the Communicative Use
of English," in The Communicative Approach to Language Teaching.
p. 136, 1979.
- Bamberg, Betty. "Assessing Coherence : A Reanalysis of Essays.
Written for the National Assessment of Educational Progress,
1969 - 1979," Research in the Teaching of English. 18 : 305 - 319,
October, 1984.
- Bishop, Russell Harold. "Foreign Language in the Elementary School :
A Study of Methods in Selected Area of Oregon," Dissertation Abstracts
International. 27 : 2093 - 2094, January, 1967.
- Braddock, R., Lloyd - Jones, R., and Schoer, Research in Written
Composition. Urbana, I 11 : National Council of Teachers of English,
1963.
- Burstall, Clare. "Factors Affecting Foreign Language Learning : A
Consideration of Some Recent Research Findings," Language Teaching
and Linguistics Abstracts. 8 : 7, 1975.
- Burt, Marina K. and Heidi C. Dulay. New Directions in Second Language
Learning. Teaching Bilingual Education, Washington D.C. 1975. 370 p.
- Byrne, D. Teaching Writing Skills. Longman, 1979. 139 p.
- Canale, M. and Swain, M. Communicative Approaches to Second Language
Teaching. Review and Evaluation Bulletin. 1 : 52 - 58, 1979.
- Carroll, J.B. "The Teaching of French as a Foreign Language in Eight
Countries." 1975. p. 276 - 277
- _____. Testing Communicative Performance. Pergamon Press, 1980.
- Charence, Wachter W. English III. Holt, Rinehart and Winston, Inc.,
New York, 1964. 243 p.

- Chesnow, Jeanne Renou. "Developmental Discourse : Form, Function, and Process in Descriptive Monologues," Dissertation Abstracts International. 39 : 6737 A, May, 1979.
- Cooper, Thomas C. "Sentence - Combining : An Experiment in Teaching Writing," Modern Language Journal. 65 : 158 - 165, Summer, 1981.
- Cronbach, Lee Joseph. Essential of Psychological Tests. 3rd ed., New York, 1970. 752 p.
- Daiken, Donald, Kerek Andrew and Mase Morenberg. "Sentence - Combining and syntactic maturity in freshman English," College Composition and Communication. 19 : 36 - 41, January, 1978.
- Edwards, Allen L. Techniques of Attitude Scales Construction. New York Attleton - Contury - Crofts, Inc., 1957. 256 p.
- Gardner, Robert C., and W.E. Lambert. "Motivation Variables in Second Language Learning," Canadian Journal of Psychology. 13 : 266 - 272, 1959.
- Gonzo, Susan Thiede. "Sentence - Combining : An Approach to Teaching English that Works," Forum. 21 : 14 - 17, January, 1983.
- Harris, David P. Testing English as a Second Language. McGraw - Hill Book Company, 1969. 151 p.
- Heaton, J.B. Writing English Language Tests. Longman Group Limited, 1976. 236 p.
- Hymes, D. "On Communicative Competence," Sociolinguistics, ed. by J.B. Pride and J. Holmes Harmondsworth, Middlesex : Penguin Books, p. 269 - 293, 1972.
- Jakobovits, Leon A. Foreign Language Learning : A Psycholinguistic Analysis of the Issues. 2nd.ed., Rowley Mass : Newbury House Publishers, 1971. p. 110
- Jakobovits, Leon A. and Norma F. Gould. "Some Cautionary Remarks on the Use of Attitude Questionnaires in Foreign Language Teaching," in Robert C. Lugton, Attitudinal Factors and Language Teaching. Philadelphia : Center of Curriculum Development, 1973.
- Johnson, Keith and Keith Morrow Communication in the Classroom. Longmans, 1981. 152 p.
- Kelly, P.G. "Teaching Writing to Tertiary Level ESL Students," RELJ Journal. 15 : 80 - 94, December, 1984.

- Krashen, Stephen D. Second Language Acquisition and Second Language Learning. New York : Pergamon Press, 1981. 151 p.
- Lackstrom, John E, Larry Selinker and Trimble, Louis P. "Grammar and Technical English," The Art of TESOL : Part Two Washington D.C. English Teaching Forum. 1975. pp. 250 - 251
- Lado, Robert. Language Testing. Longmans, Green and Co.Ltd, 1961. 389 p.
- Levine, Shirley Stricker. "The Effect of Transformational Sentence - Combining Exercises on the Reading Comprehension and Written Composition of Third Grade Children," Dissertation Abstracts. 37 : 6431-A, April, 1977.
- Loften, Grimmer Faye. "The Effect of an Experiment Program in Written Composition or the Writing of Second Grade Students," Dissertation Abstracts. 31 : 3666-A, April, 1970.
- Mackie, Barbara Crosby. "The Effects of a Sentence - Combining Program on the Reading Comprehension and Written Composition of Fourth - Grade Students," Dissertation Abstracts International. 42 : 4779-A, May, 1982.
- Mckay, Sandra. "Some Limitations in Teaching Composition." in On TESOL'83 The Question of Control. p. 187 - 194. Selected papers from the Seventeenth Annual Convention of Teachers of English to Speakers of Other Languages, Toronto, Canada, March 15 - 20, 1983.
- Mueller, Theodore H. "Student Attitudes in the Basic French Courses at the University of Kentucky," Modern Language Journal. 290 - 297, May, 1971.
- Munby, John. Communicative Syllabus Design. Cambridge University Press, 1983. 232 p.
- Murray, Donald M. "Writing as Process," Eight Approaches to Teaching Composition. Urbana, Illinois, N.C.T.E., 1980.
- O'Hare, Frank. "The Effect of Sentence-Combining Practice Not Depend on Formal Knowledge of a Grammar on the Writing of Seventh Grade," Dissertation Abstracts International. 32 : 6387-A, May, 1972.
- Oller, Jr. John W. "Attitude Variables in Second Language Learning," in Viewpoints on English as a Second Language. p. 172 - 184, Edited by M. Burt, H. Dulay and M. Finocchiaro. New York : Regents Publishing Company, Inc., 1977.

- Panee Boonthavi. An Error Analysis of the Written English of Thai University Students with Suggestions for Remedial Work. Singapore : SEAMES Regional English Language Center, July 1968 - December 1970.
- Patty, Walter T., Dorothy C. Petty, and Marjorie F. Becking. Experiences in Language : Tools and Techniques for Language Arts Methods. 4th ed. Allyn and Bacon Inc., 1985. 498 p.
- Perkins, Kyle, and Beverly H. Konneker. "Testing the Effectiveness of Sentence - combining in ESL Composition," RELC Journal. 13 : 51 - 61, December, 1982.
- Perkins, Kyle. "On the Use of Composition Scoring Techniques, Objective Measures, and Objective Tests to Evaluate ESL Writing Ability," TESOL Quarterly. 17 : 651 - 671, December, 1983.
- Peron, John David. "An exploratory Approach to Extending the Syntactic Development of Fourth - Grade Students through the Use of Sentence - Combining Method," Dissertation Abstracts International. 35 : 4316-A, January, 1975.
- Ralph, Edwin G. "The Unmotivated Second Language Learner : Can Students Negative Attitude be Changed ?," The Canadian Modern Language Review. 3 : 493 - 501, Spring, 1982.
- Ramsey, Andrew Boggs. "The Relationship of Speech Training. to Written English of Selected Sixth Grade Negro Students," Dissertation Abstracts. 31 : 3076-A, December, 1970
- Rangram Boontarik "Teaching English as a Second Language." มนุษยศาสตร์ปริทัศน์ 1 : มกราคม 2522
- Rivers, Wilga M. Teaching Foreign Language Skills. 2nd ed. The University of Chicago Press 1981. 562 p.
- Savignon, S. Communicative Competence : An Experiment in Foreign Language Teaching. Montreal : Marcel Didier, p.24, 1972.
- Seliger, Herbert W. "Learner Interaction in the Classroom and Its Effects on Language Acquisition," Classroom Oriented Research in Second Language Acquisition. 1983. 246 - 267.

- Sharwood - Smith, Michael. "Teaching Written English for Communication," RELC Journal. 4 : 48 - 56, December, 1973.
- Stern, H.H. Fundamental Concepts of Language Teaching. Oxford, 1983. 582 p.
- Stevens, Florence. "Activities to Promote Learning and Communication in the Second Language Classroom," TESOL Quarterly. 17 : 250 - 270, June, 1983.
- Swain, M. "Time and Timing in Bilingual Education," Language Learning. 31 : 1 - 15, 1981.
- Trivelli, Elaine Amelia. "A Study of the Effects of Sentence - Combining on Eight - Grade Students' Written Syntactic Ability and Reading Comprehension," Dissertation Abstracts International. 44 : 383-A, August, 1983.
- Valette, Rebecca. Modern Language Testing. Harcourt Brace Javanovich, Inc., 1977. 349 p.
- Webb, David. Teaching Modern Language. David & Charles, London, 1974. 220 p.
- Widdowson. Teaching Language as Communication. Oxford University Press, 1978. 168 p.
- Wiggins, Robert Franklin. "A Study of the Influence of Oral Instruction on Student's Ability in Written Sentence Structure," Research in Education. 3 : 78, June, 1969.
- Wilkins, D.A. Modern Language in Adult Education, "A Communicative Approach to Syllabus Construction," Adult Language Learning. EES/Symposium : 21 27, July, 1974.
- _____. Notional Syllabus. London, Oxford University Press, 1976. 92 p.
- _____. "Grammatical Situational and Notional Syllabus." Paper on the Idea of Notion in Language Teaching and Literature. The British Council, Bangkok : 13 - 15, September, 1976.

Zamel, Vivian. "In Search of the Day : Research and Practice in Composition," in On TESOL'83 The Question of Control. P. 195 - 207, Selected papers from the Seventeenth Annual Convention of Teachers of English to Speakers of Other Languages, Toronto, Canada, March 15 - 20, 1983.

חברות

ภาคผนวก ก

แผนการสอนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

แผนการสอนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมนั้น ในขั้นตอนการสอนจะเหมือนกันทุกประการ
ต่างกันแต่ในขั้นฝึกเท่านั้น

แผนการสอน 1

เรื่อง Letters

เวลา 1 คาบ

- จุดประสงค์การเรียนรู้
1. นักเรียนสามารถบอกรายละเอียดของส่วนต่าง ๆ ในจดหมายได้
 2. นักเรียนสามารถเขียนจดหมายตอบเพื่อนได้

สื่อการเรียนรู้

1. ตัวอย่างจดหมาย
2. Chart ส่วนประกอบต่าง ๆ ของจดหมาย
3. บัตรคำ
4. บัตรคำสิ่งของกลุ่มทดลอง และแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนของกลุ่มควบคุม

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

- ครูให้นักเรียนดูจดหมายที่เขียนแล้ว ทั้งของและตัวจดหมาย แล้วครูซักถาม
เกี่ยวกับจดหมายนั้น เช่น

Who wrote the letter ?

To whom ?

Did anyone write a letter during these two months ?

Who often writes a letter ?

2. ชั้นเสนอคำศัพท์และสำนวน

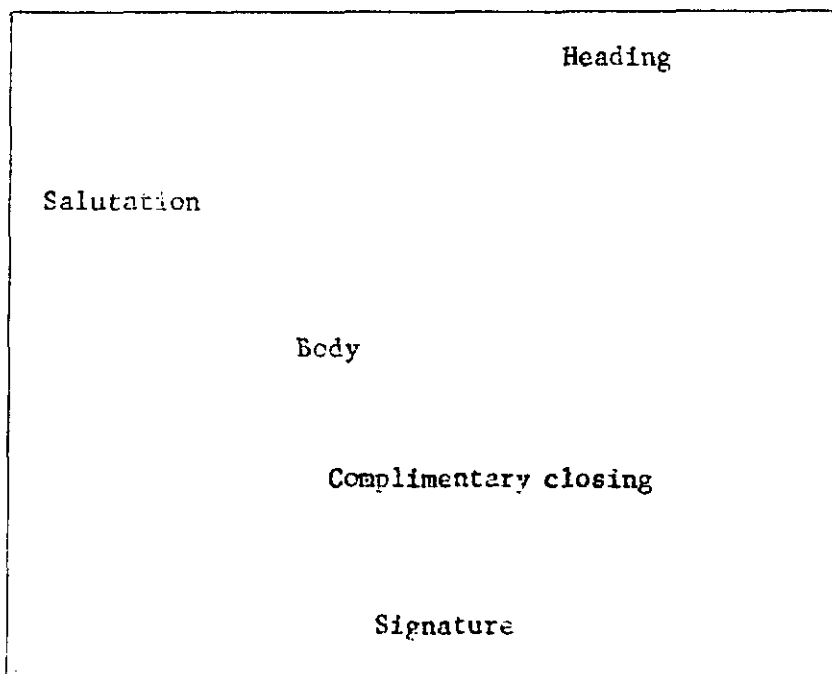
- ครูให้นักเรียนดู chart ส่วนประกอบต่าง ๆ ของจดหมาย ครูพูด :

This is the lay out of a letter. There are five parts in each letter.

They are : - (ครูแสดงบัตรคำใหญ่ในขณะพูด Heading, Salutation, Body, Complimentary Closing, Signature

- ให้นักเรียนดูตาม แล้วครูติดบัตรคำไว้บนกระดานคำ
- ครูเรียกนักเรียนออกมาหยิบบัตรคำ ไปคิดไว้ในส่วนต่าง ๆ ของจดหมายให้

ถูกต้อง

- ครูนำจดหมายที่เขียนแล้วมาตัดเป็นชิ้นส่วนย่อย ๆ
- แบ่งนักเรียนกลุ่มละ 5 คน ให้แต่ละกลุ่มช่วยกันนำชิ้นส่วนเหล่านั้นมาเรียบเรียงเป็นจดหมายให้ถูกต้อง กลุ่มใดเสร็จก่อนให้ปรบมือ ครูตรวจดูความถูกต้อง แล้วนำจดหมายนั้นไปติดบนกระดานคำ
- ครูให้นักเรียนสังเกตคำขึ้นต้นและลงท้ายจดหมายแต่ละฉบับว่าแตกต่างกันอย่างไร เพราะเหตุใด

3. ขั้นฝึก

3.1 การทำแบบฝึกหัดของกลุ่มทดลอง

- แบ่งนักเรียนกลุ่มละ 5 คน
- ครูแจกบัตรคำสั่งให้นักเรียนทุกคน
- ครูแจกจดหมายให้หัวหน้ากลุ่ม ให้หัวหน้ากลุ่มอ่านจดหมายให้สมาชิกในกลุ่มฟัง แล้วทุกคนปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้รับในบัตร
- ให้นักเรียนกันเรียงเรียงข้อความ แล้วทุกคนเขียนส่งครู

(จดหมายสำหรับหัวหน้ากลุ่ม)

Dear _____,

I am very glad to tell you that we will have a nice holiday at Pataya next week.

We will meet at our school and the bus will leave at 6.00 on Saturday morning. First, we will go to Nong-mon and buy something for our lunch and dinner. Then we will go to Khao Keo to see the animals and big bird park. We'll have lunch there. After that we will go to Pataya. We will spend our night at the bungalow there and go to Koa-Lan on Sunday morning.

Please help me plan our activities at Pataya and Koa-Lan because you have gone there, haven't you ? Tell me quickly about all activities you've planned.

With love,

บัตรคำสั่ง

ให้นักเรียนเป็นหัวหน้ากลุ่ม ได้รับจดหมายจากเพื่อนกลุ่มอื่น เพื่อชวนไปเที่ยวโดยให้นักเรียนและเพื่อนในกลุ่มช่วยวางแผนในการทำกิจกรรมด้วย ให้นักเรียนอ่านจดหมายให้เพื่อนฟัง แล้วซักถามเพื่อน เพื่อปรึกษากันวางแผนดังกล่าว จากนั้นให้นักเรียนช่วยกันนำข้อความที่ได้จากการสนทนา มาเรียบเรียงเป็นจดหมายส่งให้สมาชิกกลุ่มที่เป็นเจ้าของจดหมาย โดยใช้ตัวเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

หัวหน้ากลุ่ม : A lovely news ! We will go to Pataya next week and we will go to Koa-Lan, too.

สมาชิก : _____

หัวหน้า : Smorn told us to help her plan all activities we have to do there, didn't we ?

สมาชิก : _____

หัวหน้า : (Name), what is the first thing we will do when we arrive at Pataya.

สมาชิก : _____

หัวหน้า : Then ?

สมาชิก : _____

หัวหน้า : I think we should have a rest instead of playing football. O.K. ?

สมาชิก : _____

หัวหน้า : And after that what will we do ?

สมาชิก : _____
 หัวหน้า : Do you think we will cook dinner first and go swimming
 or go swimming first and then cook dinner ?

สมาชิก : _____
 หัวหน้า : We'll be very tired and sleep well that night.

สมาชิก : _____
 หัวหน้า : We will go to Koa-Lan. Should we have the breakfast at
 the bungalow or at Koa-Lan ?

สมาชิก : _____
 หัวหน้า : That's a good idea and we will have lunch at Koa-Lan
 together. Then what's next ?

สมาชิก : _____
 หัวหน้า : That sounds like we are going to have a lot of fun.
 Let's write a letter to to tell her our plan.

บัตรคำสั่ง

ให้นักเรียนเป็นสมาชิกของกลุ่ม ซึ่งได้รับจดหมายจากเพื่อนกลุ่มอื่นเพื่อชวนไปเที่ยว โดยให้นักเรียนและเพื่อนในกลุ่มช่วยวางแผนในการทำกิจกรรมด้วย ให้นักเรียนตอบคำถามของ หัวหน้ากลุ่ม ซึ่งขอคำปรึกษาในการวางแผนดังกล่าว จากนั้นให้ช่วยกันนำข้อความที่ได้จากการสนทนา มาเรียบเรียงเป็นจดหมายส่งให้สมาชิกกลุ่มที่เป็นเจ้าของจดหมาย โดยใช้คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

หัวหน้า : _____

สมาชิก : Hurray! We will enjoy ourselves there.

หัวหน้า : _____

สมาชิก : Yes, sure.

หัวหน้า : _____

สมาชิก : We will find a bungalow first.

หัวหน้า : _____

สมาชิก : Then we will play football.

หัวหน้า : _____

สมาชิก : That's good.

หัวหน้า : _____

สมาชิก : After that we will listen to a radio or play games and then we will go swimming.

หัวหน้า : _____

สมาชิก : We will go to swim first.

หัวหน้า : _____

สมาชิก : What's the plan for the next day ?

หัวหน้า : _____

สมาชิก : I think we should have breakfast in a boat.

หัวหน้า : _____

สมาชิก : Next we got in a glass-boat to see a view under the sea
before we return from Koa-Lan.

3.2 การทำแบบฝึกหัดของกลุ่มควบคุม

- ให้นักเรียนดูจดหมายในหนังสือ Writing to Communicate

หน้า 29 ซึ่งเป็นจดหมายของ Margaret แล้วครูถามเกี่ยวกับจดหมายนั้น

เขียนถึง Dara

1. Who wrote a letter ?
2. Why did she write to Dara ?
3. When will she go to Bangkok ?
4. Where will she stay ?
5. Where does Dara live ?

- เมื่อเข้าใจแล้ว ให้ทุกคนทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน หน้า 30 ซึ่งกำหนด

ให้นักเรียนเป็น Dara เขียนจดหมายถึง Margaret โดยใช้คำและกลุ่มคำที่กำหนดให้ เติมลงในช่องว่าง เพื่อให้เป็นจดหมายที่สมบูรณ์

4. ขั้นประเมินผล

- สังเกตขณะทำงาน
- การเข้าร่วมกิจกรรม
- การทำแบบฝึกหัด

แผนการสอน 2

เรื่อง Informal Letters

เวลา 1 คาบ

จุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนสามารถเขียนจดหมายแสดงความยินดี และจดหมายตอบรับคำเชิญได้

สื่อการเรียนการสอน

1. ตัวอย่างจดหมายและ card แสดงความยินดีในโอกาสต่าง ๆ
2. ตัวอย่างจดหมายเพื่อฝึกการใช้ศัพท์และสำนวน 4 ฉบับ
3. บัตรคำสั่งของกลุ่มทดลองและแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนของกลุ่มควบคุม

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. แนะนำเขาสมบัติเรียน

- ครูให้นักเรียนดูตัวอย่างบัตรเชิญและ card แสดงความยินดีในโอกาสต่าง ๆ

แล้วถาม

Who has received this card like this before ?

Who sent it to you ?

Did you like it ?

Do you want to send this card to anyone ?

2. นำเสนอคำศัพท์และสำนวน

- ครูให้นักเรียนดู card และจดหมายแสดงความยินดี ในโอกาสต่าง ๆ แล้วถาม

What's the card for ?

Is it a birthday card ?

Which card do you often see ?

Sometimes we cannot congratulate someone in persons so we have to send him a letter or a card.

I'm going to tell you today how to do that. Pay attention to your lesson.

- แบ่งนักเรียนกลุ่มละ 3 คน ครูแจกจดหมายแสดงความยินดี ในโอกาสต่าง ๆ กลุ่มละ 4 ฉบับ ซึ่งในจดหมายแต่ละฉบับจะมีข้อความที่เขียนไว้ไม่สมบูรณ์ ให้นักเรียนนำคำที่ใหม่ ขาดหายจากจดหมาย เติมลงในช่องว่างให้ถูกต้อง

Dear Somsak,

.....on your.....

I wish you.....in your.....

Love you

Teera

career, graduation, Congratulation, success

Dear Saichai,

I.....you much happy.....

your.....Toy and Noy send their best wishes, too.

With love

Nithiwadee

wedding anniversary, wish, on the occasion of

Dear Penjun,

I can't come on your happy day though I really want to. After returning home from my work, I'll come to see you.

This is only to you on your
 I wish you always. My mother
 also send you her

See you soon

Dao

engagement, congratulate, best wishes, happiness

Dear Mali,

Many thanks for the to your
 I come. It
 to see all our classmates again.

Love you

Nongluk

birthday party, will be very nice, invitation, would love to

- ครูเรียกนักเรียนในบางกลุ่มให้อ่านจดหมายที่เตรียมพร้อมแล้ว
- ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจแก้ไข
- ครูให้นักเรียนสังเกตคำลงท้ายจดหมายที่ไม่จำกัคแน่นอน และจดหมายไม่มี

แบบฟอร์มที่แน่นอน เพราะอะไร

- ครูซักถามเกี่ยวกับมารยาทในการส่งจดหมายแสดงความยินดีในโอกาสต่าง ๆ

3. ขั้นฝึก

3.1 การทำแบบฝึกหัดของกลุ่มทดลอง

- แบ่งนักเรียนกลุ่มละ 3 คน ครูจะตั้งสถานการณ์ให้นักเรียนได้รับเชิญไปในงานต่าง ๆ คืองานแต่งงาน งานวันเกิด และงานฉลองการสำเร็จการศึกษา
- ให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาจับฉลาก ใครได้สถานการณ์ใด ให้ปฏิบัติตามคำสั่งในบัตรคำสั่งนั้น ๆ
- ให้นักเรียนช่วยกันเรียบเรียงข้อความ แล้วทุกคนเขียนส่งครู

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนเป็นหัวหน้ากลุ่ม ซึ่งได้รับบัตรเชิญจากพิมพ์พร เนื่องในโอกาสฉลองวันสำเร็จการศึกษาให้นักเรียนปรึกษาศาสนิกในกลุ่ม เพื่อเขียนจดหมายตอบรับคำเชิญ และการแสดงความคิดเห็น ให้นำรายละเอียดจากการสนทนา มาเรียบเรียงเป็นจดหมายและการดัดแปลงโดยเลือกใช้คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

หัวหน้า : Do you receive an invitation card from Pimporn ?

สมาชิก : _____

หัวหน้า : Shall we go ?

สมาชิก : _____

หัวหน้า : What should we tell her in the note ?

สมาชิก : _____

หัวหน้า : Then ?

สมาชิก : _____

หัวหน้า : We also tell her that we are very glad to see her and our classmates again.

สมาชิก : _____

หัวหน้า : All right ! Let's write a note to her now.

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนเป็นสมาชิกกลุ่ม ซึ่งได้รับเชิญจากพิมพ์พร เนื่องในโอกาสฉลองวันสำเร็จการศึกษา ให้นักเรียนตอบคำถามของหัวหน้ากลุ่ม ซึ่งขอคำปรึกษา เพื่อเขียนจดหมายตอบรับคำเชิญและการแสดงความยินดี จากนั้นให้นำรายละเอียดจากการสนทนา มาเรียบเรียงเป็นจดหมายและการดัดแปลง โดยเลือกใช้คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

หัวหน้า : _____

สมาชิก : Yes, she will have her graduation party on June 20, 1986 at Reun Pae Restaurant.

หัวหน้า : _____

สมาชิก : Sure and we should send her a note that we accept the invitation.

หัวหน้า : _____

สมาชิก : First, we have to thank her for the invitation and we would love to come.

หัวหน้า : _____

สมาชิก : Then we will tell her that we will go to the party at about 16.30

หัวหน้า : _____

สมาชิก : We should congratulate her on her graduation and wish her success in her future career.

หัวหน้า : _____

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนเป็นหัวหน้ากลุ่ม ซึ่งได้รับบัตรเชิญจากลักขณา เนื่องในโอกาสวันเกิด
ให้นักเรียนปรึกษาสมาชิกในกลุ่ม เพื่อเขียนจดหมายตอบรับเชิญและการขอบคุณ หรือนำรายละเอียด
จากการสนทนา มาเรียบเรียงเป็นจดหมายและการทักทาย โดยเลือกใช้คำเชื่อม and, then
และ or ตามความเหมาะสม

หัวหน้า : Do you receive an invitation card from Laksana ?

สมาชิก : _____

หัวหน้า : Shall we go ?

สมาชิก : _____

หัวหน้า : What should we tell her in the note ?

สมาชิก : _____

หัวหน้า : Then ?

สมาชิก : _____

หัวหน้า : Don't forget to send her a birthday card .

สมาชิก : _____

หัวหน้า : We should send her our best wishes and wish her many
happy returns of the day on her birthday.

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนเป็นสมาชิกกลุ่ม ซึ่งได้รับบัตรเชิญจากหัวหน้า เนื่องในโอกาสวันเกิด
ให้นักเรียนตอบคำถามของหัวหน้ากลุ่ม ซึ่งขอคำปรึกษา เพื่อเขียนจดหมายตอบรับคำเชิญและการค
อวยพร จากนั้นให้นำรายละเอียดจากการค้นหา มาเรียบเรียงเป็นจดหมายและการคอวยพร
ดังกล่าว โดยเลือกใช้คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

หัวหน้า : _____
สมาชิก : Yes, she'll have her birthday party on June 20, 1986.
at Reun Pae Restaurant.

หัวหน้า : _____
สมาชิก : Sure and we should send her a note that we accept the
invitation.

หัวหน้า : _____
สมาชิก : First, we have to thank her for the invitation and we
would love to come.

หัวหน้า : _____
สมาชิก : Then we will tell her that we will go to the party at
about 16.30.

หัวหน้า : _____
สมาชิก : That's good. What do you think we should write in the
card.

หัวหน้า : _____
สมาชิก : All right! Let's write a note to her now.

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนเป็นตัวแทนกลุ่ม ซึ่งได้รับบัตรเชิญจากจันทร์เพ็ญ เนื่องในโอกาสวัน
แต่งงาน ให้นักเรียนปรึกษาศาสนาในกลุ่ม เพื่อรับทราบความต้องการรับคำเชิญ และการแสดง
ความยินดี ให้นักเรียนละเอียดจากการสนทนา มาเรียบเรียงเป็นจดหมายและการดัดแปลง
โดยเลือกใช้คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

หัวหน้า : Do you receive Wedding Card from Chanpen ?

สมาชิก : _____

หัวหน้า : Shall we go ?

สมาชิก : _____

หัวหน้า : What should we tell her in the note ?

สมาชิก : _____

หัวหน้า : Then ?

สมาชิก : _____

หัวหน้า : We also tell her that we are very glad to see her and
our classmates again.

สมาชิก : _____

หัวหน้า : All right! Shall we start writing now ?

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนเป็นสมาชิกกลุ่ม ซึ่งได้รับบัตรเชิญจากจันทร์เพ็ญ เนื่องในโอกาสวัน
แต่งงาน ให้นักเรียนตอบคำถามของหัวหน้ากลุ่ม ซึ่งเธอถามปรึกษา เพื่อเขียนจดหมายตอบรับคำเชิญ
และการแสดงความยินดี จากนั้นให้นำรายละเอียดจากการสนทนา มาเรียบเรียงเป็นจดหมาย
และการดัดแปลง โดยเลือกใช้คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

หัวหน้า : _____

สมาชิก : Yes, she'll have a wedding reception on June 20, 1986
at Reun Pae Restaurant.

หัวหน้า : _____

สมาชิก : Sure and we should send her a note that we accept the
invitation.

หัวหน้า : _____

สมาชิก : First, we have to thank her for the invitation and we
would love to come.

หัวหน้า : _____

สมาชิก : Then we will tell her that we will go to the party
at about 16.30

หัวหน้า : _____

สมาชิก : Don't forget to congratulate her on her Wedding Day
and wish her happiness always.

หัวหน้า : _____

3.2 การทำแบบฝึกหัดของกอดกวม

- ครูซักถามนักเรียนเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นในโอกาสต่าง ๆ จากจดหมาย

ในหนังสือ Writing to Communicate หน้า 32

Look at these letters.

1. Who wrote the first letter ?
2. To whom ?
3. On what occasion ?

Look at the second letter.

4. What's the purpose of it ?
5. What did Kate and Stan wish Debbie and Fred ?
6. On what occasion ?

Look at the third letter.

7. Who sent the letter to Elizabeth ?
8. On what occasion ?

Look at the fourth letter.

9. Would Ted like to see David ?
10. What party is it ?
11. Whose birthday ?

- เมื่อนักเรียนเข้าใจแล้ว ให้ทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน หน้า 33 ซึ่งกำหนด

ให้นักเรียนเติมคำในจดหมายแสดงความคิดเห็นให้สมบูรณ์ ให้เขียนตอบรับคำเชิญไปในงานวันเกิด และให้ใช้คำที่กำหนดให้ เติมประโยคให้สมบูรณ์

4. ขั้นประเมินผล

- สังเกตการทำงาน
- การเข้าร่วมกิจกรรม
- การทำแบบฝึกหัด

แผนการสอน 3

เรื่อง Informal Letters (cont.)

เวลา 1 คาบ

จุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนสามารถเขียนจดหมายแสดงความขอบคุณ แสดงความเห็นใจ และจดหมายเชิญได้

สื่อการเรียน

1. ตัวอย่าง Card แสดงความขอบคุณ แสดงความเห็นใจ และบัตรเชิญ
2. บัตรคำ
3. รูปภาพ
4. บัตรคำสั่งของกลุ่มทดลอง และแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนของกลุ่มควบคุม

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน
- ครูให้นักเรียนดู card แสดงความขอบคุณ แสดงความเห็นใจ และบัตรเชิญ

แล้วถาม

What's this card for ?

Which card have your family ever received ?

Do you ever write a sympathy card to anyone before ?

What will you do if your friend gets ill, you visit her
or send her a card ?

- ครูอธิบายเพิ่มเติมถึงมารยาทของคนไทยในการแสดงความเห็นใจผู้อื่นและ
การแสดงความขอบคุณโดยละเอียด

2. นำเสนอคำศัพท์และสำนวน

- ครูให้นักเรียนดูบัตรคำ ครูอ่านให้ฟังครั้งละ 1 คำ นักเรียนอ่านตาม ครูติ๊กบัตรคำ
บนกระดานดำ

lovely, hospitality, guest, expect,

- ครูให้นักเรียนดูภาพงานเลี้ยงก่อนรับ แลวถาม

ครู : What are they doing ?

นักเรียน : They are having a party.

ครู : What do you expect they will drink in the party ?

นักเรียน : They'll drink tea or coffee.

ครู : How do you know ?

นักเรียน : Look at the table setting.

ครู : What do you call the people who come to the party ?

นักเรียน : The guests.

ครู : And what do you call the owner of the house ?

นักเรียน : The host.

ครู : When you want to leave, what should you say ?
to the host ?

นักเรียน : Thank you for your hospitality. I really
enjoy the party.

ครู : It will be nicer if you can send them a thank
you letter or card. Do you know how to do
that ?

นักเรียน : Yes./No

ครู : There are different wordings in the thank you letter or card.

- ครูคิดคำนวนต่าง ๆ บนกระดานดำ
How very thoughtful of you!

It's just what I wanted
to have a very nice time
to look after yourself
to have a good time

It was sweet of you

- ครูถาม

If someone gives you something, what will you say ?

If someone is going for a trip, what will you say ?

If someone gets ill, what will you say ?

3. ขั้นฝึก

3.1 การทำแบบฝึกหัดของกลุ่มทดลอง

- แบ่งนักเรียนกลุ่มละ 7 คน

- ครูแจกบัตรคำสั่ง ให้นักเรียนปฏิบัติตามสถานการณ์ในคำสั่งนั้น โดยให้
กลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 เขียนจดหมายขอบคุณในชั่วโมง และเขียนจดหมายแสดงความเห็นใจเป็น
การบ้าน กลุ่มที่ 3 และกลุ่มที่ 4 เขียนจดหมายแสดงความเห็นใจในชั่วโมง และเขียนจดหมาย
เชิญเป็นการบ้าน กลุ่มที่ 5 และกลุ่มที่ 6 เขียนจดหมายเชิญในชั่วโมง และเขียนจดหมายขอบคุณ
เป็นการบ้าน

- ให้นำจดหมายที่ได้รับการตรวจแก้ไขแล้ว ติดบนแผนป้ายหน้าห้องทุกกลุ่ม

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนไปเที่ยวรายละเอียดและไปพักที่บ้านของพัชรา ซึ่งเป็นเพื่อนในห้อง ในระหว่างที่ไปพักตรงกับวันเกิดของพัชรา ให้นักเรียนปรึกษากับสมาชิกในกลุ่ม เพื่อจะเขียน จดหมายเชิญคุณพ่อ คุณแม่ของพัชรา มารวมงานวันเกิด ซึ่งนักเรียนจะเป็นผู้รวมกันจัดให้ จากนั้นให้นำรายละเอียดจากการสนทนา มาเรียบเรียงเป็นจดหมายเชิญ โดยใส่หัวข้อ and, then และ or ตามความเหมาะสม

หัวหน้า : Monday 23, June is Patchara's birthday, isn't it ?

สมาชิก : _____

หัวหน้า : I think we should have a party for her.

สมาชิก : _____

หัวหน้า : Patchara will be very happy if her parents are at the party. We should send them the invitation.

สมาชิก : _____

หัวหน้า : From 18.00 ~ 20.00. That's O.K. ?

สมาชิก : _____

หัวหน้า : Yes, and then ?

สมาชิก : _____

หัวหน้า : So let's write a letter to tell Patchara's parents that we would like to invite them to the party on Monday 23, June.

บทคัดย่อ

สมมติให้นักเรียนไปเที่ยวชายหาด และไปพักที่บ้านของพัชรา ซึ่งเป็นเพื่อนในห้อง ในระหว่างที่ไปพักตรงกับวันเกิดของพัชราให้นักเรียนปรึกษากับหัวหน้ากลุ่ม เพื่อจะเขียนจดหมายเชิญคุณพ่อ คุณแม่ของพัชรา มาร่วมงานวันเกิด ซึ่งนักเรียนจะเป็นผู้ร่วมกันจัดให้ จากนั้นให้นำรายละเอียดจากการสนทนา มาเรียบเรียงเป็นจดหมายเชิญ โดยเลือกใช้คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

หัวหน้า : _____

สมาชิก : Yes, and what will we do for her ?

หัวหน้า : _____

สมาชิก : That's a good idea. So what will we do first ?

หัวหน้า : _____

สมาชิก : Umm. At what time will the party take ?

หัวหน้า : _____

สมาชิก : Make sure that we put the right time in the invitation.

We will have tea or coffee with her birthday cake, won't we ?

หัวหน้า : _____

สมาชิก : Then we will play some games. After the games, we will sing songs or who wants to dance, they can.

หัวหน้า : _____

บัตรคำ

สมมติให้นักเรียนไปเที่ยวชายหาด และไปพักผ่อนพักราวเป็นเวลา 4 วัน
เมื่อกลับมาให้นักเรียนปรึกษาคู่สมาชิกในกลุ่ม เพื่อเรียบเรียงจดหมายไปขอบคุณเพื่อนที่ดูแลเรา
เป็นอย่างดี จากนั้นให้นักเรียนจะเอื้อมจากการสนทนา มาเรียบเรียงเป็นจดหมายขอบคุณ
โดยใช้คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

หัวหน้า : We enjoyed ourselves at Hua Hin very much, didn't we ?

สมาชิก : _____

หัวหน้า : Umm. We should write a letter to thank them for taking
a good care of us, shouldn't we ?

สมาชิก : _____

หัวหน้า : A good idea. We should tell them that on our way home,
we went to Kao-Wang and then the bus took us to Koa-Tao
before returned home.

สมาชิก : _____

หัวหน้า : Sure. We can go there again next vacation or after our
examination.

สมาชิก : _____

หัวหน้า : All right.

บทคัดย่อ

สมมติให้นักเรียนไปเที่ยวขายทะเล และไปพักที่บ้านของพี่ชยา เป็นเวลา 4 วัน
 เบื่อกลับมาให้นักเรียนมีเรื่องเล่าให้พี่ชยาฟังเพื่อเป็นจดหมายไปขอบคุณพี่ชยาและเราเป็น
 อย่างดี จากนั้นให้นำรายละเอียดจากการสนทนา มาเรียบเรียงเป็นจดหมายขอบคุณ โดย
 เลือกใช้คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

หัวหน้า : _____

สมาชิก : Yes, and we also impressed Patchara and her parents
 for their hospitality very much.

หัวหน้า : _____

สมาชิก : Yes, and we should tell her that we arrived home safely
 and happily.

หัวหน้า : _____

สมาชิก : Well, if I have a chance, I would like to go back to
 Hua Hin again.

หัวหน้า : _____

สมาชิก : Let's write a letter to Patchara and her family.

หัวหน้า : _____

บทคัดย่อ

สมมติให้นักเรียนไปให้สัมภาษณ์ 4 วัน เมื่อกลับมาปรากฏว่า นงเยาว์ เพื่อน
คนหนึ่งไม่ค่อยสบาย และไม่สามารถมาเรียนได้ให้นักเรียนปรึกษากับสมาชิกในกลุ่ม เพื่อ
เขียนจดหมายไปแสดงความเสียใจให้นางรายละเอียดยจากการสนทนา มาเรียบเรียงเป็น
จดหมาย โดยเลือกใช้คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

- หัวหน้า : Nongyao doesn't come to school today, does she ?
- สมาชิก : _____
- หัวหน้า : Will we visit her tomorrow ?
- สมาชิก : _____
- หัวหน้า : And what should we do ?
- สมาชิก : _____
- หัวหน้า : Yes, to tell her that we are sorry about her illness.
- สมาชิก : _____
- หัวหน้า : We have an English exam from 13.00 ~ 15.00. Then we
will go to visit her at home.
- สมาชิก : _____
- หัวหน้า : Tell her to look after herself.
- สมาชิก : _____
- หัวหน้า : All right.

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนไปเที่ยวชายทะเล 4 วัน เมื่อกลับมา ปรากฏว่า น้องเข่า เพื่อนคนหนึ่งในคณะไม่สบาย และไม่สามารถหาเรียนได้ให้นักเรียนปรึกษากับหัวหน้ากลุ่ม เพื่อเขียนจดหมายไปแสดงความเสียใจ ให้นำรายละเอียดจากการสนทนา มาเรียบเรียงเป็นจดหมาย โดยเลือกใช้คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

- หัวหน้า : _____
- สมาชิก : Yes, she got a fever after returned home yesterday.
- หัวหน้า : _____
- สมาชิก : No, we won't because tomorrow we will have an English exam.
- หัวหน้า : _____
- สมาชิก : We should write her a sympathy letter.
- หัวหน้า : _____
- สมาชิก : Do you think we should visit her after the exam ?
- หัวหน้า : _____
- สมาชิก : And don't forget to tell her that we hope she will get well and go back to school soon.
- หัวหน้า : _____
- สมาชิก : Let's write a letter before our class begins.
- หัวหน้า : _____

3.2 การทำแบบฝึกหัดของกิจกรรม

- ครูให้นักเรียนดูจดหมาย แสดงความขอบคุณในหนังสือ Writing to Communicate หน้า 35 แล้วตั้งคำถามจากข้อความในจดหมายนั้น

A. 1. Who wrote a letter ?

2. To whom ?

3. Why did she write a letter ?

B. 1. Where did Susan stay when she had her summer holidays ?

2. Why did she write a letter ?

- เมื่อนักเรียนเข้าใจแล้ว ให้ทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนหน้า 35 - 36 ซึ่งกำหนดให้นักเรียนเขียนข้อความในจดหมายให้สมบูรณ์ โดยใช้คำที่กำหนดให้ ให้เขียนประโยคแสดงความขอบคุณในโอกาสต่าง ๆ 3 โอกาส โอกาสละ 1 ประโยค, ให้เขียนจดหมายแสดงความขอบคุณเพื่อนที่ดูแลเราเป็นอย่างดีระหว่างที่เราไปเที่ยวบ้าน

- ให้นักเรียนดูตัวอย่างจดหมายเขียนและจดหมายแสดงความเสียใจในหนังสือ Writing to Communicate หน้า 36 แล้วครูซักถามเกี่ยวกับข้อความในจดหมายนั้น

1. Who wrote an invitation letter ?

2. Whom did he want to invite ?

3. When will they have a party ?

4. When will the party be ?

5. What happened to Maggie ?

6. Who is Laura ?

- เมื่อนักเรียนเข้าใจแล้ว ให้ทำแบบฝึกหัดท้ายบทหน้า 36 ซึ่งกำหนดให้นักเรียนเขียนจดหมายแสดงความเสียใจกับเพื่อนที่ป่วยและไม่สามารถมาเรียนได้

4. ขั้นประเมินผล

- สังเกตขณะทำงาน

- การเข้าร่วมกิจกรรม

- การทำแบบฝึกหัด

แผนการสอน 4

เรื่อง Formal Letter

เวลา 1 คาบ

จุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนสามารถเขียนจดหมายสมัครงานได้

สื่อการเรียนรู้

1. ประกาศรับสมัครงาน
2. Worksheet
3. มีบัตรคำสิ่งของกล่องและแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนของกลุ่มควบคุม

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

- ครูให้นักเรียนดูประกาศรับสมัครงานตามหนังสือพิมพ์ แล้วถาม

1. Have you ever seen these advertisements before ?
2. Do you think we can get a job from these advertisements ?

Today we will look for the jobs from the advertisements

and write the applications together.

2. ขั้นเสนอคำศัพท์และสำนวน

- ให้นักเรียนทำ worksheet

WORKSHEET

คำสั่ง ให้นักเรียนใส่คำที่กำหนดในตาราง เติมลงในช่องว่าง เพื่อให้เป็นจดหมายที่สมบูรณ์

141 Mahachakapud Road,
Arphur Muang, Chachoengsao.

June, 25, 1986.

.....

World Service Company,
179 Soi 23 Sukhumvit Road,
Bangkok, 10110.

Dear Sir,

I read the Bangkok Post of.....and I saw your
.....requiring a young man of eighteen to twenty years
old.

I am nineteen years old and.....from.....
school in March, 1985. I had one course of.....
in the first term of 1985 school year. I can both Thai and English.
I am good in English and good in Chinese. I have
a..... The director of my college has.....
to send you his recommendations if you want.

I am free to come for an.....every day except
Tuesdays.

Yours Sincerely,
Krasae Aroonporn

advertisement	pleasant personality
fairly	secretarial
type	kindly agreed
interview	last Tuesday's issue
The Personnel Manager	commercial
graduated	

- ครูและนักเรียนชวนกันตรวจแก้ไข

- ครูตั้งคำถามเพิ่มเติมจาก Worksheet

1. Can Krasae get a job ?

2. Do you think the information Krasae has written to the manager is interesting ?

3. If you are a manager, will you take him in a vacancy position ? Why ?

4. Is Krasae good or fairly good in English ?

5. From which school did Krasae graduate ?

- ให้นักเรียนเขียนคำตอบบนกระดานดำ

- ครูให้นักเรียนสังเกตแบบฟอร์มของจดหมาย การใช้คำขึ้นต้น กำลังท้าย

3. ขั้นฝึก

3.1 การทำแบบฝึกหัดของกฤตพลอง

- แบ่งนักเรียนเป็นคู่ ใครคนหนึ่งเป็นผู้เขียนประกาศรับสมัครงานและมาชวนเพื่อนซึ่งมีคุณสมบัติครบถ้วน ไปสมัคร

- ครูแจกบัตรคำสั่งให้ทุกคนปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้รับ

- ให้ช่วยกันเรียบเรียงข้อความแล้วทุกคนเขียนส่งครู

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนเป็นเรวัต อ่านหนังสือพิมพ์ประกาศรับสมัครงาน ซึ่งเพื่อนของนักเรียนคือ ปรีชา มีคุณสมบัติครบถ้วน ให้นักเรียนมาชวนปรีชาไปสมัครงาน โดยนักเรียนจะชวนสนทนาเกี่ยวกับคุณสมบัติต่าง ๆ ที่ปรากฏในประกาศรับสมัครงาน เมื่อสนทนาเสร็จให้ช่วยกันเขียนจดหมายสมัครงาน โดยใช้คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

เรวัต : Hello! Preecha. How are you ?

ปรีชา : _____

เรวัต : Just fine, thank you. I have good news for you.

ปรีชา : _____

เรวัต : Did you read the Nation of last Tuesday's issue ?

ปรีชา : _____

เรวัต : Yes, there is an interesting advertisement requiring an accounting clerk.

ปรีชา : _____

เรวัต : The company wants both male and female clerk who hold the Certificate of Accounting Administration

ปรีชา : _____

เรวัต : It wasn't mentioned. It is very important that the applicant can speak and write English well. I knew that you had been a guide for two months and then you had worked with a foreigner for seven months, didn't you ?

ปรีชา : _____

เวทย์ : You have to send one photo and your resume with your
application.

ปรีชา : _____

เวทย์ : To make sure, you should ask for the recommendation from
Dr. Thawee, the director of your college or from your boss,
the manager of the tour company.

ปรีชา : _____

เวทย์ : I'll be glad to.

บทคัดย่อ

สมมติให้นักเรียนเป็นปริชา และกำลังซักถามรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับคุณสมบัติที่ใช้ในการสมัครงานจากเรวัต ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทและนำประกาศรับสมัครงานมาให้ดู เมื่อสนทนาเสร็จให้ช่วยกันเขียนจดหมายสมัครงาน โดยใช้คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

เรวัต : _____

ปริชา : Oh! Rewat. I am fine. How are you ? I am very glad to see you here.

เรวัต : _____

ปริชา : What's that news ?

เรวัต : _____

ปริชา : No. Is there anything interesting ?

เรวัต : _____

ปริชา : Really! What are the qualifications ?

เรวัต : _____

ปริชา : What is the required age ?

เรวัต : _____

ปริชา : Oh! yes.

เรวัต : _____

ปริชา : Any recommendations needed ?

เรวัต : _____

ปริชา : Would you like to come to my house ? We will have coffee together and you may help me write the application to this company, too.

เรวัต : _____

ปริชา : Thank you.

3.2 การทำแบบฝึกหัดของกลุ่มความคุม

- ครูให้นักเรียนดูประกาศรับสมัครงาน และตัวอย่างจดหมายสมัครงานในหนังสือ Writing to Communicate หน้า 38 - 39 ครูซักถามเกี่ยวกับข้อความในจดหมายนั้น
 1. What position does the company want ?
 2. Whom do you have to write a letter to if you want to apply for a job ?
 3. Where can you find the advertisement ?
 4. Look at the letter. What nationality is Patra ?
 5. Is she good in Japanese ?
 6. Who has kindly agreed to send all information about her to the company ?

- เมื่อนักเรียนเข้าใจแล้วให้ทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนหน้า 40 ซึ่งกำหนดให้นักเรียนเขียนจดหมายสมัครงานคนละ 1 ฉบับ โดยดูจากประกาศในหนังสือพิมพ์ที่นำมา

4. ขั้นประเมินผล

- สังเกตขณะทำงาน
- การเข้าร่วมกิจกรรม
- การทำแบบฝึกหัด

แผนการสอน 5

เรื่อง Formal Lettersเวลา 1 คาบจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนสามารถเขียนจดหมายลาครูได้สื่อการเรียนรู้

1. ตัวอย่างจดหมาย
2. บัตรคำ
3. ภาพ
4. บัตรคำสั่งของกลุ่มทดลอง และแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนของกลุ่มควบคุม

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน
 - ครูให้นักเรียนดูจดหมายลาครู ซึ่งเขียนเป็นภาษาไทยแล้วถาม
 1. Who is this letter for ?
 2. Do you ever write a letter before ?
 3. When did you write it ?
 4. Can you write it in English ?

Today we will study how to write the letter to your teacher in English if you are absent from class.

2. ขั้นเสนอคำศัพท์และสำนวน
 - ครูศึกษาคำกรณการลา

to be absent from
to ask for permission
to accompany someone
a medical chek-up.

- กรุณาคัดลอกหมายบนกระดานดำ

200 Panit Road,
Chachoengsac, 2400

20 May, 1986.

Dear Mrs. Pornphan

May I _____ to _____ school on
Thursday 22 May 1986. I have _____ to the hospital
for a _____

I will be back to school on Friday

Yours Sincerely

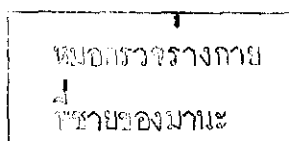
Mana Tongthai

- กรุณานำนักเรียนดูภาพ
ภาพที่ 1

Thursday, 22 May
มานะและพี่ชายอยู่ที่โรงพยาบาล

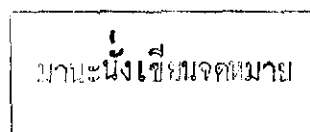
ครูถาม : Where were Mana and his brother ?
 Was it a school day ?
 Mana didn't go to school, did he ?

ภาพที่ 2

ครูถาม : Why did Mana's brother go to see the doctor ?
 Because he wanted to have a
 Did Mana have a medical check-up ?
 And why did he go to the hospital ?

ภาพที่ 3

ครูถาม : What did Mana do ?
 Who did he write a letter to ?
 Why did he write a letter to his teacher ?

คำตอบคือพี่ต้องใจพี่พี่ใหม่ให้นักเรียนออกไปเลือกบัตรคำ แล้วติดลงในจดหมาย
 ถ้าผิดครูจะเรียกนักเรียนคนนี้ออกมาช่วยกัน จนถูกต้องแล้วครูจะอ่านประโยคนี้ทวนอีกครั้งหนึ่ง

3. ขันฝึก

3.1 การทำแบบฝึกหัดของกลมทกลอง

- แบ่งนักเรียนเป็นคู่ไหนหนึ่งเป็นแม่ ชักถามอาการของลูกซึ่งป่วยเป็นไขหวัด
- ครูแจกบัตรคำให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้รับ
- ให้ช่วยกันเรียบเรียงจดหมายแล้วออกกันเขียนเองครู

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนเป็นแม่ ชักถามอาการของลูก ซึ่งป่วยเป็นไขหวัดต้องพักอยู่บ้าน 2 วัน ให้แม่ชักถามเกี่ยวกับอาการป่วย และรายละเอียดที่ต้องเรียนให้ครูประจำชั้นทราบ แล้วให้ลูก นำรายละเอียดจากการสนทนา มาเรียบเรียงเป็นจดหมายลาครู โดยใช้คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

- แม่ : You want to go to school tomorrow, don't you ?
- ลูก : _____
- แม่ : Do you get well now ?
- ลูก : _____
- แม่ : That's good. Do you write a letter to ask for your teacher permission ?
- ลูก : _____
- แม่ : Don't forget to tell her that last Monday you accompanied your father to the airport. It rained heavily and you got a headache.
- ลูก : _____
- แม่ : Tell her that after returning home from the airport, you got a serious headache and had a very high temperature, too.
- ลูก : _____
- แม่ : Yes, and he gave you some medicine and told you to stay home for two days.
- ลูก : _____

!
บทกวี

สมมติให้นักเรียนป่วยเป็นโรคหวัดอยู่เป็นเวลา 2 วัน ให้นักเรียนตอบคำถามของ
แม่เกี่ยวกับอาการป่วย และรายละเอียดที่จะต้องเรียนให้ครูประจำชั้นทราบ ให้นักเรียนนำ
ข้อความที่ได้จากการสนทนาเรื่องเป็นจดหมายอาทร โดยใช้ทั้งเชื่อม and, then

และ or ตามความเหมาะสม

แม่ : _____

ลูก : Yes, mother.

แม่ : _____

ลูก : Yes. I don't want to be absent from school for many days
because we will have the exam very soon.

แม่ : _____

ลูก : No, mother. I'll write now.

แม่ : _____

ลูก : Should I tell her about the doctor suggestion ?

แม่ : _____

ลูก : And after that you sent me to the doctor didn't you ?

แม่ : _____

ลูก : So I'll be back to school on Wednesday.

แม่ : _____

ลูก : Yes, mother.

3.2 การทำแบบฝึกหัดของกฏหมาย

- การตั้งคำถามจากจดหมายจากครูของวิวิรรณีในหนังสือ Writing to Communicate หน้า 41

1. Who write this letter ?
2. Why did she write it ?
3. Where did she go on Wednesday June 18 ?
4. When will she be back to school ?

- เมื่อเข้าใจแล้วให้ทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนหน้า 41 ซึ่งกำหนดให้นักเรียนเขียนจดหมายจากครู 1 ฉบับ เนื่องจากนักเรียนป่วยและต้องไปนอนโรงพยาบาลในวันศุกร์ที่ 25 กรกฎาคม ไม่สามารถมาเรียนได้

4. ขั้นประเมินผล

- สังเกตขณะทำงาน
- การเข้าร่วมกิจกรรม
- การทำแบบฝึกหัด

แผนการสอน 6

เรื่อง Accidentsเวลา 1 คาบ

จุดประสงค์ของการเรียนรู้ นักเรียนสามารถเขียนบรรยายเกี่ยวกับอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น
โดยใช้ศัพท์และสำนวนไวยากรณ์ที่ถูกต้อง

สื่อการเรียน

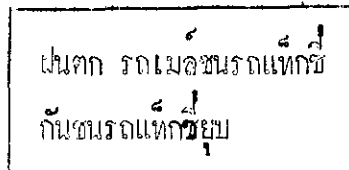
1. ภาพอุบัติเหตุ
2. แผนที่โยก
3. นิตยสารสิ่งของกลุ่มทดลองและแผนที่หักหาชนบทเรียนของกลุ่มควบคุม

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน
 - ครูให้นักเรียนดูภาพเกี่ยวกับอุบัติเหตุต่าง ๆ แล้วซักถามเกี่ยวกับภาพนั้น เช่น
What do you see in the picture ?
What happened to the man ?
Who has ever seen the accident before ?
2. ขั้นเสนอคำศัพท์และสำนวน
 - ครูติดภาพรถชนบนกระดานดำ 3 ภาพ
ครูพูด : Listen to me carefully.
- ครูบรรยายถึงการเกิดอุบัติเหตุตามภาพ
It was rainy yesterday and the road was slippery.
There was an accident and someone was hurt

- ครูใช้ความเหตุการณ์ในบทละคร โดยให้ puppet 2 ตัว เป็นครู - นักเรียน
แล้ว 2 ตัวนี้โต้ตอบกัน เพื่อฝึกการใช้ศัพท์และสำนวน ประโยคใดมีศัพท์และสำนวนใหม่ ครูจะคิด
แถบประโยคไวบนกระดานดำ

ภาพที่ 1

ครู : How was the road yesterday ?

นักเรียน : It was slippery.

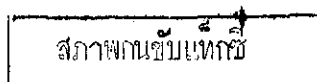
ครู : What happened in the picture ?

นักเรียน : A tasci crashed into a bus.

ครู : What's wrong with the taxi ?

นักเรียน : There was a dent in the bumper.

ภาพที่ 2

ครู : How was the taxi-driver ?

นักเรียน : He got a cut on his lips.

ครู : Can you see his nose ? What happened ?

นักเรียน : Yes, it was bleeding.

ครู : That's all ?

นักเรียน : No, the taxi-driver also got a bump on his head.

ภาพที่ 3

คนเขาเผลอกว่า มีผ้าพันแผล
รอบศีรษะ

ครู : After the accident, the policeman sent one of the
passengers for a doctor. What happened to him ?

นักเรียน : There was a cast on his leg.

ครู : Can you see his head ?
What's wrong with it ?

นักเรียน : The doctor put the bandage around his head.

3. ขั้นฝึก

3.1 การทำแบบฝึกหัดของกลุ่มทดลอง

- ครูศึกษาภาพชุด เกี่ยวกับอุบัติเหตุ จำนวน 3 ภาพ
- แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน ให้คนหนึ่งเป็นตำรวจ นักเรียน
ที่เหลือเป็นผู้เห็นเหตุการณ์
- ครูแจกบัตรคำสั่ง ให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้รับ
- ให้นักเรียนช่วยกันเรียบเรียงข้อความแล้วทุกคนเขียนส่งครู

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนเป็นตำรวจซักถามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเหตุการณ์ในกรณีที่เหลือ
ซึ่งเป็นผู้เห็นเหตุการณ์ โดยผู้ถูกถามให้ จากนั้นให้นักเรียนช่วยกันนำรายละเอียดมา
เรียบเรียงบรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เหตุ โดยให้ตัวเชื่อม and, then และ or
ตามความเหมาะสม

ตำรวจ : You saw the accident, didn't you ?

นักเรียน : _____

ตำรวจ : Can you tell me what happened ?

นักเรียน : _____

ตำรวจ : Then ?

นักเรียน : _____

ตำรวจ : And what happened ?

นักเรียน : _____

ตำรวจ : After that ?

นักเรียน : _____

ตำรวจ : Did the boy hurt himself ?

นักเรียน : _____

ตำรวจ : How about the taxi-driver ?

นักเรียน : _____

ตำรวจ : Did you help him ?

นักเรียน : _____

ตำรวจ : Then ?

นักเรียน : _____

ตำรวจ : What did the doctor do ?

นักเรียน : _____

ตำรวจ : After that ?

นักเรียน : _____

ตำรวจ : You are good children. Your parents will be proud of you.

นักเรียน : _____

ตำรวจ : Thank you very much for your help and take a good care of yourselves

นักเรียน : _____

บัตรคำศัพท์

สมมติให้นักเรียน เป็นผู้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและกำลังตอบคำถามของตำรวจ ซึ่งคำถามเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้นโดยดูภาพที่กำหนดให้ จากนั้นให้นักเรียนช่วยกันนำรายละเอียดจากการสนทนา มาเรียบเรียงบรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยใช้คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

ตำรวจ : _____

นักเรียน : Yes, we did.

ตำรวจ : _____

นักเรียน : Yes, first the boy was riding a bicycle on a slippery road and there was a taxi running behind him.

ตำรวจ : _____

นักเรียน : Then the boy lost his balance and the taxi was coming very fast.

ตำรวจ : _____

นักเรียน : The taxi driver put on his brake very hard.

ตำรวจ : _____

นักเรียน : After that the taxi stopped suddenly just almost hit the boy. It didn't crash into the boy but the boy was very frightened and fell down.

ตำรวจ : _____

นักเรียน : He hurt himself quite badly. There was a bump on his head, a wound in the shoulder and a bruise on his leg.

- ตำรวจ : _____
- นักเรียน : He was even worse. He got a cut on the chin and his right arm was broken.
- ตำรวจ : _____
- นักเรียน : Yes, we put the bandage on his cut.
- ตำรวจ : _____
- นักเรียน : Then we took them to the hospital.
- ตำรวจ : _____
- นักเรียน : He dressed the taxi driver's wound. Then he put a cast on his right arm.
- ตำรวจ : _____
- นักเรียน : After that we came back here and meet you.
- ตำรวจ : _____
- นักเรียน : Our teacher taught us to be kind.
- ตำรวจ : _____
- นักเรียน : Good-bye

3.2 การทำแบบฝึกหัดของกลุ่มคอมมูน

- ครูตั้งคำถามจากภาพในหนังสือ Writing to Communicate โดยใช้คำถามต่อไปนี้

What happened to?

What's wrong with..... ?

What's the matter with.....?

- เมื่อเข้าใจแล้วให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน หน้า 46 - 47 ซึ่งกำหนดให้นักเรียนฝึกเติมคำในประโยคให้สมบูรณ์ ฝึกให้อ่านและเขียนวลีต่าง ๆ เพื่อให้ประโยคสมบูรณ์

4. ขั้นประเมินผล

- สังเกตขณะทำงาน
- การเข้าร่วมกิจกรรม
- การทำแบบฝึกหัด

แผนการสอน 7

เรื่อง Injuriesเวลา 1 คาบจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนสามารถเขียนบรรยายเกี่ยวกับอาการบาดเจ็บได้สื่อการเรียนรู้

1. น้าพันแผล, ปลายเตอร์ยา
2. บัตรคำ
3. ภาพ
4. บัตรคำสิ่งของกลุ่มทดลองและแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนของกลุ่มควบคุม

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. สนทนา
 - ครูให้นักเรียนดู น้าพันแผล ปลายเตอร์ยา แล้วถาม

Who ever used it ?

Why did you use it ?

When do we use it ?
 - ครูซักถามนักเรียนเกี่ยวกับอาการบาดเจ็บต่าง ๆ

Do you ever cut your own finger ?

Who doesn't have any marks of cuts on your hands ?

2. ขั้นสอนคำศัพท์และสำนวน

- ครูอธิบายการถ้ำบนกระดานดำ

slip bleed, a wound, a cut, peel, clean the wound,

stop the bleeding, put a bandage on, dress the wound, get a cut in one's finger

- ให้นักเรียนดูภาพ

ภาพที่ 1

เด็กหญิงกำลัง
เหลาหินสอ

ครู : What's she doing ?

ภาพที่ 2

เด็กหญิงโดนมีดบาด
นิ้วเล็กไหล

ครูถาม : What happened to her ?

If you were this girl, what would you do ?

- นักเรียนจะไปหยิบมีดมา แล้วยุ่

I would clean the wound.

- ครูถามนักเรียนคนอื่น

What would you do next ?

- นักเรียนจะไปหยิบมีดมา แล้วยุ่ทำเช่นนั้นจนครบทุกมีด

- ครูเขียนประโยคที่นักเรียนพูดบนกระดานดำ

3. ชนเผ่า

3.1 การทำแบบฝึกหัดของกลุ่มทดลอง

- ครูศึกษารายชื่อกิจกรรมเกี่ยวกับอาการบาดเจ็บบนกระดานดำ 2 ชุด คือ
 1. ภาพชุด เด็กหนีไฟ และโดนไฟลวก
 2. ภาพชุด เด็กเล่นปืนเถื่อน สนามเป๊ยก เด็กชนรถ
- แบ่งนักเรียนกลุ่มละ 5 คน ให้คนหนึ่งเป็นครู ชักถามอาการบาดเจ็บตามที่กำหนดในบัตรคำ และนักเรียนอื่นตอบคำถามครู โดยดูจากภาพที่ปรากฏ
- ให้ช่วยกันเรียบเรียงข้อความ แล้วทุกคนเขียนส่งครู

บัตรคำสั่ง

ให้นักเรียนเป็นครู และสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่มเป็นนักเรียน ซึ่งได้รับอุบัติเหตุจากการโดนมีดบาด ให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับอาการบาดเจ็บและการปฐมพยาบาล จากนั้นให้นำรายละเอียดจากการสนทนา เรียบเรียงเป็นรายงานประจำวันโดยใช้ตัวเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

ครู : What's wrong with you, ... ?

นักเรียน : _____

ครู : Can you tell me why it happened ?

นักเรียน : _____

ครู : And ?

นักเรียน : _____

ครู : What happened then ?

นักเรียน : _____

ครู : And what did you do then ?

นักเรียน : _____

ครู : What next ?

นักเรียน : _____

ครู : Did you get a pain ?

นักเรียน : _____

ครู : Be careful when you use a knife or any other sharpened things the next time.

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียน ได้รู้อุบัติเหตุจากการโดนมีดบาด และกำลังตอบคำถามของครู เกี่ยวกับอาการบาดเจ็บและการปฐมพยาบาล ให้นักเรียนนำรายละเอียดที่ได้จากการสนทนา มาเรียบเรียงเป็นรายงานประจำวัน โดยใช้คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

ครู : _____

นักเรียน : I got a big cut on my finger.

ครู : _____

นักเรียน : First, I put some meat on a chopping board.

ครู : _____

นักเรียน : And I cut it into pieces Suddenly my mother called me.
I was frightened and the knife slipped.

ครู : _____

นักเรียน : I got a cut on my finger and it bled.

ครู : _____

นักเรียน : Then my mother ran to me. She stopped the bleeding and
cleaned the wound.

ครู : _____

นักเรียน : And she put a bandage on it.

ครู : _____

นักเรียน : Yes, I got a terrible pain so I couldn't go to school
yesterday.

นักทำสิ่ง

ให้นักเรียนเป็นครู และสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่มให้นักเรียนที่ได้รับอุบัติเหตุจากการ
เล่นหกדםในขณะที่เล่นบาสเกตบอลให้รักตามเกี่ยวกับอาการบาดเจ็บ และการปฐมพยาบาล จากนั้น
ให้นักเรียนละเอียดจากการสนทนา มาเรียบเรียงเป็นรายงานประจำวัน โดยใช้ตัวเชื่อม and,
then และ or ตามความเหมาะสม

ครู : What happened to you, ... ?

นักเรียน : _____

ครู : Can you tell me why it happened ?

นักเรียน : _____

ครู : What happened next ?

นักเรียน : _____

ครู : Then ?

นักเรียน : _____

ครู : What did you do after that ?

นักเรียน : _____

ครู : Be careful. Don't play on the slippery playground again.

นักเรียน : _____

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียน ได้รับอุบัติเหตุจากการล้มหกล้ม ในขณะที่มาเล่นฟุตบอลและกำลัง
ตอบคำถามของครูเกี่ยวกับอาการบาดเจ็บและการปฐมพยาบาล ให้นักเรียนนำรายละเอียด
ที่ได้จากการสนทนา มาเรียบเรียงเป็นรายงานประจำวัน โดยใช้คำเชื่อม and, then
และ or ตามความเหมาะสม

ครู : _____

นักเรียน : I slipped and hurt my back.

ครู : _____

นักเรียน : Yesterday it rained heavily and after school when the rain
stopped, we played football. The playground was very slippery.

ครู : _____

นักเรียน : When we were playing, Lek threw the ball to me and I ran
quickly to catch it.

ครู : _____

นักเรียน : Then I slipped and fell on my back. I hurt my back and
I also got a big bruise.

ครู : _____

นักเรียน : After the accident, my friends took me home. My mother
gave me some medicine and told me to stay in bed.

ครู : _____

นักเรียน : Thank you, teacher.

3.2 การทำแบบฝึกหัดรองก่อนทบทวน

- ครูให้นักเรียนดูภาพในหนังสือ Writing to Communicate หน้า 49

เกี่ยวกับอาการบาดเจ็บ

What is she doing ?

What happened to her ?

What did she do ?

- ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน หน้า 49 - 51 ซึ่งกำหนดให้นักเรียน
เรียงลำดับประโยคให้ถูกต้อง ให้ดูแผนภูมิกำกับต่าง ๆ แล้วให้นำคำเหล่านั้นมาเรียงเป็นประโยค
2 ประโยค ให้เติมข้อความให้สมบูรณ์ โดยใส่คำที่กำหนดให้ ให้เขียนคำบรรยายอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น
จากภาพที่กำหนดให้

4. ขั้นประเมินผล

- สังเกตขณะทำงาน
- การเข้าร่วมกิจกรรม
- การทำแบบฝึกหัด

แผนการสอน 8

เรื่อง Ailments

เวลา 1 คาบ

จุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนสามารถใช้สมรรถนะเกี่ยวกับอาการเจ็บป่วยได้

สื่อการเรียนรู้

1. ภาพอาการป่วยต่าง ๆ
2. บัตรคำสิ่งของกลุ่มทดลองและแบบฝึกหัดทางบทเรียนของกลุ่มควบคุม

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. แนะนำเนื้อหาบทเรียน
 - ครูให้นักเรียนดูภาพเกี่ยวกับอาการป่วยต่าง ๆ แล้วตั้งคำถาม เช่น ภาพคน

ปวดศีรษะ

Look at the picture.

Do you see the boy in the picture ?

What's the matter with him ?

Having a headache is quite common these days.

- ครูยกตัวอย่างอาการต่าง ๆ แล้วแสดงท่าทางตามบทพูด เช่น

My students do not do their homework, Headache !

This month I spent too much money, Headache !

My house is flooded again, Headache !

2. ชั้นเสนอคำศัพท์และสำนวน

- ครูใช้บัตรใบ้ถามคำถามเมื่อการวัดที่ระ ปรกของ ปรกหลัง ปรกพัน ปรกทุ
ไอ ทาเจิม ทอเจิม เทาเจิม เว้นไป แนวคำถาม

What happened to.....?

What's wrong with.....?

What's the matter with.....?

- ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 6 คน ให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาหยิบ
ภาพ 1 ภาพ เมื่อใดแล้วให้แสดงภาพให้นักเรียนคนอื่น ๆ ดู สมาชิกในกลุ่มที่เหลือจะถามพร้อมกันว่า

What's wrong with.....? หรือ

What's the matter with.....? หรือ

What happened to.....?

- ให้เรียกตัวแทนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งตอบ เมื่อตอบถูกต้องแล้ว นักเรียนคนที่ถือภาพอยู่
จะเขียนคำตอบบนบัตรคำถามคำพร้อมทั้งติดภาพประกอบไว้ด้วย

3. ขั้นฝึก

3.1 การทำแบบฝึกหัดของกลุ่มทดลอง

- แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน
- ครูแจกบัตรคำสิ่งให้นักเรียนปฏิบัติตามสถานการณ์ที่ปรากฏในบัตรคำสิ่งนั้น ๆ
- ให้นักเรียนรวบรวมกับเรียนเรียงข้อความแล้วทุกคนเขียนส่งครู

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนเป็นหมอ เพื่อนในกลุ่มมีอาการปวดศีรษะมาพบหมอ ให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับอาการนั้น แล้วนำรายละเอียดที่ได้จากการสนทนา มาเรียบเรียงเป็นข้อความโดยใช้คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

- หมอ : Can I help you ?
 คนไข้ : _____
- หมอ : Is it for you ?
 คนไข้ : _____
- หมอ : Why do you think you have a headache ?
 คนไข้ : _____
- หมอ : How long had you been there ?
 คนไข้ : _____
- หมอ : Why were you there so long ?
 คนไข้ : _____
- หมอ : Umm. And what happened next ?
 คนไข้ : _____
- หมอ : Then ?
 คนไข้ : _____
- หมอ : After that ?
 คนไข้ : _____

บทคัดย่อ

สมมติให้นักเรียนเป็นคนไข้ มีอาการปวดศีรษะ มาพบหมอให้นักเรียนช่วยกันตอบ
คำถามของหมอ แล้วให้นำรายละเอียดจากการสนทนา มาเรียบเรียงเป็นข้อความ โดยใช้
คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

- หมอ : _____
- คนไข้ : Have you anything for a headache, please ?
- หมอ : _____
- คนไข้ : Yes, I've got a bad headache.
- หมอ : _____
- คนไข้ : This morning I went to the racing at the Sport Contest.
It was very hot and I had to sit in the sun.
- หมอ : _____
- คนไข้ : About five hours.
- หมอ : _____
- คนไข้ : I wanted to watch my school team.
- หมอ : _____
- คนไข้ : When the race was finished, I returned home. On my way home,
I felt uncomfortable so I walked quickly.
- หมอ : _____
- คนไข้ : Then I got home and felt very tired. I had a bad headache
and I could sleep for about an hour.
- หมอ : _____
- คนไข้ : After that my mother took me here to see you, doctor.

บัตรคำนี้

สมมติให้นักเรียนเป็นแม่ ตามอาการลูก ซึ่งปวดฟัน โดยสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่ม
เป็นลูก ให้นักเรียนซักถามอาการ แล้วนำรายละเอียดจากการสนทนามาเรียบเรียงเป็นข้อความ
โดยใส่คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

- แม่ : Why are you crying ?
- ลูก : _____
- แม่ : Is there a hole in your tooth ?
- ลูก : _____
- แม่ : So there must be something in it.
- ลูก : _____
- แม่ : You bought it ?
- ลูก : _____
- แม่ : Then ?
- ลูก : _____
- แม่ : How did you feel ?
- ลูก : _____
- แม่ : And what did you do then ?
- ลูก : _____
- แม่ : So let's go to see the dentist with me.
- ลูก : _____
- แม่ : Don't worry. It will be all right.

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนเป็นครูซักถามอาการของนักเรียน ซึ่งปวดท้องและขาดเรียนไป 1 วัน ให้นักเรียนซักถามอาการของเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม แล้วนำรายละเอียดที่ได้จากการสนทนา มาเรียบเรียงเป็นข้อความ โดยใช้คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

ครู : What was wrong with you, testarday,.....?

นักเรียน : _____

ครู : Can you tell me why you get it ?

นักเรียน : _____

ครู : And what happened then ?

นักเรียน : _____

ครู : What did you do then ?

นักเรียน : _____

ครู : Did you get better at home ?

นักเรียน : _____

ครู : And what did you do then ?

นักเรียน : _____

ครู : Do you get better now ?

นักเรียน : _____

ครู : That's good.

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนเป็นลูก มีอาการปวดฟัน ให้นักเรียนตอบคำถามของแม่ ซึ่งชักถามเกี่ยวกับอาการปวดฟัน จากนั้นให้นำรายละเอียดจากการสนทนา มาเรียบเรียงเป็นข้อความโดยใช้คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

- แม่ : _____
- ลูก : I have a toothache, Mother.
- แม่ : _____
- ลูก : Yes, mother.
- แม่ : _____
- ลูก : Yes, after school today when we walked home, I saw a vendor who sells guava.
- แม่ : _____
- ลูก : No, Mother. My friend bought it and I bought the orange juice.
- แม่ : _____
- ลูก : We went to the park and sat under a tree. We ate all guava and orange juice. While I was eating guava, a seed got into a hole in my _____
- แม่ : _____
- ลูก : I got a pain. I sat down and hoped it would be better but it only got worse.
- แม่ : _____
- ลูก : I came home.
- แม่ : _____
- ลูก : I'm afraid of dentist, Mother.

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนมีอาการปวดท้อง ลาหยุดโรงเรียน 1 วัน เมื่อมาเรียน ครูได้ซักถามเกี่ยวกับอาการ ให้นักเรียนตอบคำถามของครูแล้วนำรายละเอียดจากการสนทนา มาเรียบเรียงเป็นข้อความ โดยใช้คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

ครู : _____

นักเรียน : I had a stomachache.

ครู : _____

นักเรียน : On Sunday Lek had his birthday party. There was Sontam, Sticky Rice, Roast Beef, fruit juice and ice-cream at the party. I ate a lot of Sontam and ice-cream.

ครู : _____

นักเรียน : I had a stomachache.

ครู : _____

นักเรียน : Then Lek gave me some medicine and my friends took me home.

ครู : _____

นักเรียน : No, I got worse,

ครู : _____

นักเรียน : Then my mother took me to the doctor. He gave me some medicine and told me to stay in bed for a day.

ครู : _____

นักเรียน : Yes, much better.

ครู : _____

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนเป็นผู้ และสมาชิกในกลุ่มเป็นน้อง และมีการเจ็บตา ให้นักเรียน
ตามอาการ แลวนำรายละเอียดที่ไ้จากการสนทนา มาเรียบเรียงเป็นข้อความ โดยใส่
คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

พ : What's wrong with you, ... ?

น้อง : _____

พ : Let me see them. Umm. Do you know why they are sore ?

น้อง : _____

พ : And then ?

น้อง : _____

พ : And ?

น้อง : _____

พ : What happened then ?

น้อง : _____

พ : And after that ?

น้อง : _____

พ : Then ?

น้อง : _____

พ : Umm. So let's go to see the doctor.

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนเป็นนาง มีอาการเจ็บตา ให้นักเรียนตอบคำถามของพี่ ซึ่งตาม
เกี่ยวกับอาการเจ็บตา เสร็จแล้วให้นำรายละเอียดที่ได้จากการสนทนา มาเรียบเรียงเป็น
ข้อความ โดยใช้คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

พี่ : _____

น้อง : I can't open my eyes.

พี่ : _____

น้อง : I'm not sure because of the dust or dirty water. I went to
my friend's house which is on a dusty road. We went there
because we wanted to swim.

พี่ : _____

น้อง : Then while we were swimming, my friend threw water at me.

พี่ : _____

น้อง : And I couldn't turn away my face fast enough because he threw
it too quickly.

พี่ : _____

น้อง : I felt like something was in my eyes.

I had to blink them often.

พี่ : _____

น้อง : After that I went home, took a bath and then
I went to sleep.

พี่ : _____

น้อง : Then you wake me up and now I can't open my eyes.

พี่ : _____

3.2 การทำแบบฝึกหัดของกลุ่มควบคุม

- ให้นักเรียนดูภาพเกี่ยวกับอาการป่วยต่าง ๆ ในหนังสือ Writing to Communicate หน้า 53, 54 แล้วครูซักถามเกี่ยวกับภาพนั้น ๆ โดยใช้คำถาม

What happened to.....?

What's wrong with?

What's the matter with.....?

Why does she/he have it ?

- เมื่อนักเรียนเข้าใจแล้ว ให้ทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน หน้า 54 - 55 ซึ่งกำหนดให้นักเรียนเติมประโยคให้สมบูรณ์ โดยใช้คำที่กำหนดให้ ในตอบคำถามจากภาพ ภาพละ 1 ประโยค, ให้อ่านรายละเอียดเกี่ยวกับอาการป่วย แล้วตอบคำถาม โดยใช้รายละเอียดเหล่านั้นเป็นคำตอบ

4. ขั้นประเมินผล

- สังเกตขณะทำงาน
- การเข้าร่วมกิจกรรม
- การทำแบบฝึกหัด

แผนการสอน 9

เรื่อง Ailments (Cont.)เวลา 1 คาบจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนสามารถเขียนบรรยายเกี่ยวกับอาการเจ็บป่วยได้สื่อการเรียนรู้

1. ภาพส่วนประกอบต่าง ๆ ของร่างกาย
2. บัตรคำ
3. Worksheet
4. บัตรคำศัพท์ของกลอนหกลอง และแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนของกลุ่มควบคุม

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน1. แนะนำเข้าสู่บทเรียน

- ครูให้นักเรียนดูภาพส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย แล้วซักถาม

What do you call this part of your body ?

Have you ever got a pain in.....?

2. นำเสนอคำศัพท์และสำนวน

- ครูให้นักเรียนออกมาจับสลากอาการเจ็บต่าง ๆ แล้วแสดงท่าตามอาการที่บอกในสลากนั้น ๆ ในขณะที่นักเรียนแสดงท่าครูจะตั้งคำถามนักเรียนคนอื่น ๆ

What's wrong with.....?

นักเรียนตอบ He/She has a pain in the.....

- ถ้านักเรียนตอบไม่ได้ ครูจะแนะนำให้โดยแสดงบัตรคำใหญ่ แล้วนักเรียนจะทายโดยใช้คำจากบัตรคำนั้น

- เมื่อครบทุกสลากแล้ว ครูให้นักเรียนทำ Worksheet

Worksheet

คำสั่ง : ให้นักเรียนนำคำที่กลั่นในตารางล่าง มาเติมข้อความให้สมบูรณ์

The children went to Pataya last week. They enjoyed themselves very much. They returned home yesterday because the next day was their schoolday. Everybody was at school except Somsri. She couldn't come to school because her nose was _____. She also had a _____. She had a _____.

Sunee always had a problem during her travelling. On their way home yesterday she got _____. She _____. She could come to school because she didn't have the _____. Last year when her family went to Singapore, Sunee also got _____ when the plane left the airport only half an hour. She felt _____. She did not get _____ when they sailed a boat at Pataya last week.

dizzy

air - sick

fever

sea - sick

brought up

running

flu

car - sick

temperature

- ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจแก้ไข
- ให้นักเรียนออกมาทบทวนบัตรคำ ซึ่งครูวางไว้ โดยบัตรคำใดให้แสดงบัตรคำนั้นให้เพื่อนฟังหรือ นักเรียนคนอื่น ๆ จะพูดประโยคที่มีคำนั้นปรากฏอยู่ ถ้าตอบถูก นักเรียนคนที่มีบัตรคำ จะได้รับประโยคหนึ่งจนกระทั่งครบคำ แล้วเปลี่ยนให้นักเรียนคนอื่นออกมาบ้าง

3. ขั้นฝึก

3.1 การทำแบบฝึกหัดของกลุ่มทดลอง

- แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน ให้นักเรียนคนหนึ่งเป็นคนมาเขียนชื่อและนักเรียนที่เหลือเป็นคนใจ
- แจกบัตรคำสิ่ง ให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้รับ
- ให้นักเรียนช่วยกันเรียงเรียงจดหมาย แล้วทุกคนเขียนส่งครู

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนไปเยี่ยมเพื่อน ซึ่งนอนป่วยอยู่ในโรงพยาบาลให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับอาการป่วยของเพื่อน จากนั้นให้นักเรียนช่วยเพื่อนเขียนจดหมายไปเล่าให้ครอบครัว คุณแม่ของเพื่อนฟัง ว่ามีคามาเยี่ยม และเพื่อนของนักเรียนเขาจะโรให้นักเรียนฟังบ้าง ให้นักเรียนเขียนโดยเลือกใช้คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

- ผู้มาเยี่ยม : Good afternoon,..... I've just found out you are in the hospital.
- คนไข้ : _____
- ผู้มาเยี่ยม : What happened to you ?
- คนไข้ : _____
- ผู้มาเยี่ยม : Umm. And you got a car-sick ?
- คนไข้ : _____
- ผู้มาเยี่ยม : Did you have a fever before ?
- คนไข้ : _____
- ผู้มาเยี่ยม : Why are you in the hospital ?
- คนไข้ : _____
- ผู้มาเยี่ยม : Did you have a fever at night ?
- คนไข้ : _____
- ผู้มาเยี่ยม : And what else ?
- คนไข้ : _____
- ผู้มาเยี่ยม : After that ?
- คนไข้ : _____
- ผู้มาเยี่ยม : Were you tired ?
- คนไข้ : _____

“
 อนุชา : How were you then ?

“
 คนโต :

“
 อนุชา : What happened next ?

“
 คนโต :

“
 อนุชา : Then ?

“
 คนโต :

“
 อนุชา : I hope you get well soon.

“
 คนโต :

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนเป็นคุณไข๋ นอนป่วยอยู่ในโรงพยาบาลและมีเพื่อนอีกคนหนึ่งมาเยี่ยม
ให้นักเรียนตอบคำถามเพื่อซึ่งคำถามเกี่ยวกับอาการป่วยของนักเรียน จากนั้นให้นักเรียนเขียน
จดหมายไปเล่าให้คุณพ่อ คุณแม่ ฟังว่ามีคนมาเยี่ยมและนักเรียนทำอะไรให้เพื่อนฟังบ้าง
ให้นักเรียนเขียน โดยเลือกใช้คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

ผู้มาเยี่ยม : _____

คุณไข๋ : Thank you for visiting me, it's been terrible.

ผู้มาเยี่ยม : _____

คุณไข๋ : I went for a scout camping trip at Sai Yok Fall, Kanchanaburi.

We went there by bus. It took a long time to get there and
you know that I have never gone far by bus before.

ผู้มาเยี่ยม : _____

คุณไข๋ : Yes, After an hour, I felt dizzy. Then I started bringing up.

ผู้มาเยี่ยม : _____

คุณไข๋ : No, I'm well. very well. It's not so bad and my teacher
gave me some medicine. Then I slept for a while.

ผู้มาเยี่ยม : _____

คุณไข๋ : Because we had to walk for about 2 kilometres to a camp as
it's the only way to go there.

ผู้มาเยี่ยม : _____

คุณไข๋ : No, I was still well but on the second day we had to go
for a swimming test. I enjoyed myself very much It was
too hot and...

- ผู้มาเยี่ยม : _____
 คนไข้ : And the water was very cold. We swam there. for an hour and
 then we walked to a camp.
 ผู้มาเยี่ยม : _____
 คนไข้ : After that I took a bath, had lunch, had a rest for an
 hour. Then we played football.
 ผู้มาเยี่ยม : _____
 คนไข้ : Yes, and that night my nose started running. I had a cold
 and I also had a temperature.
 ผู้มาเยี่ยม : _____
 คนไข้ : I felt very tired and my teacher gave me some medicine.
 ผู้มาเยี่ยม : _____
 คนไข้ : The next day we returned home. My sister sent me to the
 doctor. He gave me a physical check-up.
 คนไข้ : Then he gave me some medicine and he told me to stay in the
 hospital for a few days because I had the Flu.
 ผู้มาเยี่ยม : _____
 คนไข้ : Thank you very much.

3.2 การทำแบบฝึกหัดของกอมกอม

- ครูให้นักเรียนดูภาพอาการบาดเจ็บต่าง ๆ ในหนังสือ Writing to Communicate หน้า 56 - 58 แล้วใช้คำถามเกี่ยวกับภาพนั้น ๆ

ภาพที่ 1 - 3

1. What were the boys playing ?
2. What happened to them ?
3. How did they feel?

ภาพที่ 4

4. What happened to Apassara ?
5. Where is she now ?

ภาพที่ 5

6. What's wrong with Range ?
7. Does Range have a flu ?
8. Where is she now ?

ภาพที่ 6

9. What's the matter with Annabel ?
10. Where is she ?

ภาพที่ 7

11. What happened to Tom ?
12. What is he doing ?

ภาพที่ 8

13. How does Clara feel ?
14. What's wrong with her ?

- เมื่อนักเรียนเข้าใจแล้วให้ทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน หน้า 56 - 58
- ซึ่งกำหนดให้นักเรียนเก็บคำให้สมบูรณ์ตามภาพที่ปรากฏ

4. ขั้นประเมินผล

- สังเกตขณะทำงาน
- การเข้าร่วมกิจกรรม
- การทำแบบฝึกหัด

แผนการสอน 10

เรื่อง Relief and Cure

เวลา 1 คาบ

จุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนสามารถเขียนบรรยายเกี่ยวกับการรักษาอาการเจ็บป่วยได้

สื่อการเรียนรู้

1. ตัวอย่างยานิโคตาง ๆ
2. บัตรคำ
3. บัตรคำสั่งของกลุ่มทดลองและแบบฝึกหัดหาเหตุผลเรียนของกลุ่มควบคุม

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ชวนำเขาสมทบเรียน
 - ครูให้นักเรียนดูตัวอย่างยานิโคตาง ๆ แล้วซักถาม เช่น

Who ever used this medicine ?

Why did you use it ?

Do you think it is good ?

Now look at these medicines.
2. เสนอคำถามและจำนวน
 - ครูให้นักเรียนดูตัวอย่างยานิโคตาง ๆ แล้วถาม

What's this ?

When do you use it ?

- ครูฝึกมีบัตรคำศัพท์และสำนวน บนกระดานดำ

to take medicine, to have a sore throat, to have a sore eye, to have a sore ear, to have a fever

- ครูให้นักเรียนออกมาหยิบบัตรคำถาม ซึ่งครูเตรียมไว้ ให้นักเรียนอ่านคำถาม ค้าง ๆ แล้วตอบโดยอาศัยศัพท์และสำนวนที่ครูฝึกไว้มบนกระดานดำ เช่น

What kind of medicine do you use to relieve a headache ?

- นักเรียนหยิบมาขึ้นมาแล้วเลือกสำนวนจากบนกระดานดำ แล้วตอบ

I take one of.....

- ครูถามนักเรียนในชั้น

What does she/he take ?

นักเรียนตอบ

He/She takes one of.....

- ครูเขียนคำตอบบนกระดานดำ

3. ขั้นฝึก

3.1 การทำแบบฝึกหัดรองกลุ่มทดลอง

- แบ่งนักเรียนกลุ่มละ 7 คน ให้สมาชิก 1 คนเป็นเพื่อน ซักถามอาการ สมาชิกที่เหลือ ซึ่งกำหนดให้ เป็นคนไข

- ครูแจกบัตรคำสั่ง ให้ทุกคนปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้รับ
- ให้รายกันเรียงเรียงข้อความ แล้วทุกคนเขียนส่งครู

บทคัดย่อ

สมมติให้นักเรียนไปเยี่ยมเพื่อน ซึ่งอยู่หอพัก และมีการเจ็บคอ ไอ ให้นักเรียน
ซักถามอาการตลอดจนคำแนะนำของหมอ จากนั้นให้ช่วยกันนำรายละเอียดจากการสนทนา
มาเรียบเรียงเป็นจดหมายไปบอกคุณแม่เพื่อน โดยเลือกใช้คำเชื่อม and, then
และ or ตามความเหมาะสม

นักเรียน : Good morning..... How are you ? Why didn't you go to
school yesterday ?

เพื่อน : _____

นักเรียน : Did you see a doctor ?

เพื่อน : _____

นักเรียน : Did he give you a physical check-up ?

เพื่อน : _____

นักเรียน : And for your cough ?

เพื่อน : _____

นักเรียน : Take good care of yourself. It's nearly examination time.

เพื่อน : _____

นักเรียน : Certainly.

เพื่อน : _____

นักเรียน : You're welcome.

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนที่พักรักษาตัวมีอาการเจ็บคอและไอและมีเพื่อนมาเยี่ยมให้นักเรียนตอบคำถามเพื่อนเกี่ยวกับอาการ ตลอดจนคำแนะนำของหมอ จากนั้นให้ช่วยกันนำรายละเอียดจากการสนทนา มาเรียบเรียงเป็นจดหมายไปบอกคุณแม่เพื่อน โดยเลือกใช้คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

เพื่อน : _____

นักเรียน : I had a sore throat and a cough.

เพื่อน : _____

นักเรียน : Yes, and he told me to keep my body warm. I got a cold because on Sunday after the football game, I walked home with Sunan and Patana. Then it rained heavily and we had to walk home for about twenty minutes, The doctor told that it caused me a sore throat and a cough.

เพื่อน : _____

นักเรียน : Yes, and he gave me some medicines to take at any time my throat feels sore and he also gave me some lozenges, too.

เพื่อน : _____

นักเรียน : He gave me a cough syrup. I have to take it three times after meals and before bedtime. He also told me not to drink cold water and not to have a bath for two days.

เพื่อน : _____

นักเรียน : Umm. I have to write a letter to my mother. If you aren't busy, stay here and help me send it at the post office.

เพื่อน : _____

นักเรียน : Thank you.

บทคัดย่อ

สมมติให้นักเรียนไปเยี่ยมเพื่อน ซึ่งพักอยู่ที่ห้อง และมีการพูดคุยกัน นักเรียน
ซักถามอาการป่วย ตลอดจนคำแนะนำของหมอ จากนั้นให้ช่วยกันนำรายละเอียดจากการสนทนา
มาเรียบเรียงเป็นจดหมายไปบอกคุณแม่เพื่อน โดยใช้คำเชื่อม and, then และ or
ตามความเหมาะสม

นักเรียน : Good morning, ...

เพื่อน :

นักเรียน : How about your headache ?

เพื่อน :

นักเรียน : What was the doctor's suggestion ?

เพื่อน :

นักเรียน : And why did you go to bed late ?

เพื่อน :

นักเรียน : And did he tell you how long you have to stay home ?

เพื่อน :

นักเรียน : What else ?

เพื่อน :

นักเรียน : Can I see them ?

เพื่อน :

นักเรียน : How about these tablets ?

เพื่อน :

นักเรียน : You should have more rest, too.

เพื่อน :

นักเรียน : Yes, I would.

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนพักอยู่ที่หอพัก มีอาการปวดศีรษะและมีเพื่อนมาเยี่ยม ให้นักเรียนตอบคำถาม
เพื่อนเกี่ยวกับอาการ ตลอดจนคำแนะนำของหมอ จากนั้นให้ช่วยกันนำรายละเอียดจากการสนทนา
มาเรียบเรียงเป็นจดหมายไปบอกคุณแม่เพื่อน โดยเลือกใช้คำเชื่อม and, then และ or
ตามความเหมาะสม

เพื่อน : _____

นักเรียน : Good morning. Thank you very much for visiting me.

เพื่อน : _____

นักเรียน : It's better but I don't want to walk because it makes me
feel dizzy.

เพื่อน : _____

นักเรียน : He told me not to go to bed too late.

เพื่อน : _____

นักเรียน : I studied for my exam.

เพื่อน : _____

นักเรียน : He suggested that I stay home for about three days.

เพื่อน : _____

นักเรียน : Then he gave me some medicines.

เพื่อน : _____

นักเรียน : Yes, here they are.

เพื่อน : _____

นักเรียน : I have to take one every four hours or when I get a headache.

เพื่อน : _____

นักเรียน : I'll try. I will write a letter to my mother. Would you
mind helping me send it at the post office ?

เพื่อน : _____

นักเรียน : Thank you.

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนไปเยี่ยมเพื่อนซึ่งอยู่หอพัก และโดนมีคบาด ให้นักเรียนซักถาม
อาการ ตลอดจนคำแนะนำของหมอ จากนั้นให้ช่วยกันนำรายละเอียดจากการสนทนา มา
เรียบเรียงเป็นจดหมายไปบอกคุณเพื่อน โดยเลือกใช้คำเชื่อม and, then และ or
ตามความเหมาะสม

นักเรียน : Good morning, ...

เพื่อน : _____

นักเรียน : Sombat told me you got a cut at the party last night ?

เพื่อน : _____

นักเรียน : Did you see the doctor ?

เพื่อน : _____

นักเรียน : How did he dress it ?

เพื่อน : _____

นักเรียน : Then ?

เพื่อน : _____

นักเรียน : That's enough ?

เพื่อน : _____

นักเรียน : Did he give you any medicines ?

เพื่อน : _____

นักเรียน : So you can't write anything conveniently.

เพื่อน : _____

นักเรียน : Yes, I can.

เพื่อน : _____

นักเรียน : You're welcome.

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนพักอยู่หอพัก และโดนมีบาดแผลอันมีเพื่อนมาเยี่ยม ให้นักเรียนตอบคำถาม
 เกี่ยวกับอาการ ตลอดจนคำแนะนำของหมอ จากนั้นให้ช่วยกันนำรายละเอียดจากการสนทนา
 มาเรียบเรียงเป็นจดหมายไปบอกคุณแม่เพื่อน โดยใช้ตัวเชื่อม and, then และ or ตามความ
 เหมาะสม

เพื่อน : _____

นักเรียน : Good morning,.....

เพื่อน : _____

นักเรียน : Yes, it happened while I was cutting vegetables. Some of my
 friends were dancing. I looked at them and the knife
 slipped.

เพื่อน : _____

นักเรียน : Yes, he dressed my wound.

เพื่อน : _____

นักเรียน : First, he cleaned it with antiseptic.

เพื่อน : _____

นักเรียน : Be patient. Listen to me carefully. He cleaned it about two
 or three times. Then he put an ointment on it.

เพื่อน : _____

นักเรียน : No, to prevent it from dust or any other dirty things, he
 put a bandage on it.

เพื่อน : _____

นักเรียน : Yes, if I have a pain, I must take the medicine to relieve it.

เพื่อน : _____

นักเรียน : No. Could you please help me write a letter to my mother ?
Tell about what happened to me and tell her not to worry.

เพื่อน : _____

นักเรียน : Thank you.

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนไปเยี่ยมเพื่อน ซึ่งอยู่หอพักและมีอาการปวดขา ให้นักเรียน
ซักถามอาการ ตลอดจนคำแนะนำของหมอ จากนั้นให้นักเรียนนำข้อความจากการสนทนา
มาเรียบเรียงเป็นจดหมายไปบอกคุณแม่ของเพื่อน โดยเลือกใช้ตัวเชื่อม and, then
และ or ตามความเหมาะสม

นักเรียน : Good morning, ... Why didn't you go to school
yesterday ?

เพื่อน : _____

นักเรียน : Did you exercise it too much ?

เพื่อน : _____

นักเรียน : Did you see the doctor ?

เพื่อน : _____

นักเรียน : Did he give you any suggestion ?

เพื่อน : _____

นักเรียน : And when will you go to school ?

เพื่อน : _____

นักเรียน : Yes.

เพื่อน : _____

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนพักอยู่หอพัก และมีอาการปวดขาเหมือนมีเพื่อนมาเยี่ยม ให้นักเรียน
ตอบคำถามเพื่อนเกี่ยวกับอาการ ตลอดจนคำแนะนำของหมอ จากนั้นให้ช่วยกันนำรายละเอียด
จากการสนทนามาเรียบเรียงเป็นจดหมายไปบอกคุณแม่เพื่อน โดยเลือกใช้คำเชื่อม and, then
และ or ตามความเหมาะสม

เพื่อน : _____

นักเรียน : I had a pain in my left leg and I can't walk easily.

เพื่อน : _____

นักเรียน : No, it was only a little accident. After school yesterday,
my friends and I went to play football. As I was trying to
kick a ball into the goal, one of my friends ran against me.
And then we both fell down.

เพื่อน : _____

นักเรียน : Yes, he gave me a balm to relieve the pain. I have to use
it before bedtime or at any time I've got a pain. Then he put
a bandage on it to keep it warm.

เพื่อน : _____

นักเรียน : He only told me to see him again if it is not better in
three days.

เพื่อน : _____

นักเรียน : I think on next Monday. I have to write a letter to my mother.
Could you please help me send it at the post office ?

เพื่อน : _____

นักเรียน : Thank you very much.

3.2 การทำแบบฝึกหัดของกลุ่มควบคุม

- ให้นักเรียนดูภาพยาชนิดต่าง ๆ ในหนังสือ Writing to Communicate หน้า 60

ครูพูด Look at these types of medicine.

What do you call this medicine ?

What do you use it for ?

- ให้นักเรียนนำชื่อยามาเติมประโยคในหน้า 61 ให้สมบูรณ์ แล้วครูซักถามจากข้อความ ในประโยคเหล่านั้น

1. What do you do when you have a headache or other body aches ?
2. When your legs ache, what will you do to make them feel better ?
3. When you have a sore throat, what will you do ?
4. What will you do when you have a fever ?
5. What do you give to your father if he feels weak ?

- เมื่อนักเรียนเข้าใจแล้ว ให้ทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนหน้า 61 - 62 ซึ่งกำหนดให้นักเรียนเรียงคำที่กำหนดให้ ให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง ให้เขียนบอกวิธีรักษาอาการต่อไปนี้

- ปวดศีรษะ
- การพบบาดแผล
- หูเจ็บ
- คอเจ็บ
- เป็นไข้

4. ขั้นประเมินผล

- สังเกตขณะทำงาน
- การเขารวมกิจกรรม
- การทำแบบฝึกหัด

แผนการสอน 11

เรื่อง Direction

เวลา 1 คาบ

จุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนสามารถเขียนอธิบายทิศทางได้

สื่อการเรียนรู้

1. แผนที่แสดงทิศทางต่าง ๆ
2. บัตรคำสิ่งของกลุ่มทดลองและแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนของกลุ่มควบคุม

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

- ครูให้นักเรียนดูแผนที่จากสถานีรถไฟหะเอิงเราไปยังศาลากลางจังหวัด

Chachoengsao City Hall

Chachoengsao
Railway Station

ครูพัก : Look at the map.

Can you guess which place this man is going to ?

Is it easy or difficult to go there ?

Can you tell him the way ?

You should know the way in your hometown.

Today we will study how to tell the directions.

2. ขั้นสอนคำศัพท์และสำนวน

- ครูแสดงบัตรคำให้นักเรียนดู แล้วพูดประโยคเพื่อแสดงความหมายของคำ โดยชี้ตามแผนที่ เช่น

The man is going to turn left at the junction.

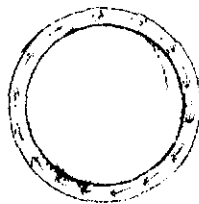
The man is going straight on.

He is going to turn right at the cross-road.

แล้วครูก็คิดบัตรคำบนกระดานดำ

- ครูเรียกนักเรียนคนหนึ่งออกมาหน้าห้อง สวมก๊วนให้เป็นผู้ชายที่ต้องการไป ศาลากลางจังหวัด โดยเริ่มจากสถานีรถไฟและเชิงเขา ให้นักเรียนคนอื่น ๆ บอกทิศทาง นักเรียนคนที่หนึ่งจะเดินออกสู่ไปตามทางที่เพื่อบอกจนกว่าจะถึงศาลากลางจังหวัด

- ครูอธิบายความหมายของ circle ให้เล่นเกมพร้อมทั้งให้นักเรียนดูภาพประกอบ

ครูพัก : When we see the circle, we have to turn round it.

3. ชั้นฝึก

3.1 การทำแบบฝึกหัดของกลุ่มทดลอง

- ครูคิดแผนที่ทางไปวัดโพธิ์ โดยเริ่มจากศูนย์การค้าตะวันออก
- แบ่งนักเรียนเป็นคู่ ใ้คนหนึ่งเป็นชาวต่างประเทศ อีกคนหนึ่งเป็น

พลเมืองที่จะบอกทิศทางให้

- ครูแจกบัตรคำสั่ง ใ้ นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้รับ
- ให้ช่วยกัน เรียบเรียงขอความแฉะทุกคนเขียนส่งครู

บทกรำสั่ง

สมมติให้นักเรียนเป็นชาวต่างประเทศ มาเที่ยวจังหวัดยะไข่ และต้องการจะไปวัดโสธร แต่ไปไม่ถูก ขณะนี้จอดอยู่หน้าธนาคารกสิวิทย์ให้นักเรียนซักถามทางที่จะไปจากพอดเมืองคัตหนึ่ง จากนั้นให้นักเรียนละเอียดมาเรียบเรียงบรรยายทาง โดยใช้ตัวเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

ชาวต่างประเทศ : Excuse me, could you please tell me the way to Wat Sothon ?

นักเรียน : _____

ชาวต่างประเทศ : Then ?

นักเรียน : _____

ชาวต่างประเทศ : After that ?

นักเรียน : _____

ชาวต่างประเทศ : Then ?

นักเรียน : _____

ชาวต่างประเทศ : Thank you Could you write it down for me please ?

นักเรียน : _____

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนเป็นละเมืองที่ ไปพบชาวต่างประเทศที่ศูนย์การค้าตะวันออก และซักถามทางไปวัดโสมรให้นักเรียนตอบคำถามและบอกทางไปให้ละเอียด จากนั้นให้นำรายละเอียดมาเรียบเรียงบรรยายทาง โดยเลือกใช้คำเชื่อม and, then และ or ตามความเหมาะสม

ชาวต่างประเทศ : _____

นักเรียน : Yes, first you go straight until you see the cross-road.

ชาวต่างประเทศ : _____

นักเรียน : Then go straight on. You will see the post office on your left.

ชาวต่างประเทศ : _____

นักเรียน : Go further until you see the Teacher College on your right. After that turn right at the junction.

ชาวต่างประเทศ : _____

นักเรียน : Then go straight on and turn left at the next junction. Go straight until you see Wat Sothon in front of you. Then turn round the circle and park the car there or at the back of the temple.

ชาวต่างประเทศ : _____

นักเรียน : With pleasure. Here you are. Enjoy your stay.

3.2 การทำแบบฝึกหัดของกลุ่มควบคุม

- ครูให้นักเรียนดูแผนที่ไปทางสรรพสินค้าไทยไคมารุ ในหนังสือ

Writing to Communicate หน้า 67

- ให้นักเรียนช่วยกันบอกทิศทางถนนละ 1 ประโยค
- เมื่อเข้าใจแล้ว ให้ทุกคนทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

หน้า 67 - 68 ซึ่งกำหนดให้นักเรียนเติมข้อความที่กำหนดให้ให้สมบูรณ์ เพื่อบอกทิศทางจากสะพานควายไปไคมารุ และใหญ่แผนที่ทางไป Russell Hospital แล้วเติมคำในช่องว่างให้สมบูรณ์

4. ขั้นประเมินผล

- สังเกตขณะทำงาน
- การเข้าร่วมกิจกรรม
- การทำแบบฝึกหัด

แผนการสอน 12

เรื่อง Direction (Cont.)เวลา 1 คาบจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนสามารถเขียนอธิบายทิศทางได้สื่อการเรียนรู้

1. แผนที่การเดินทาง
2. บัตรคำสั่งของกลุ่มทดลองและแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนของกลุ่มควบคุม

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ผู้นำเราสอบทเรียน

ครูถาม : If I want to go to your house, can you write the map and tell me the way ?

ครูเรียกนักเรียนคนหนึ่งออกมาให้ลองเขียนแผนที่จากโรงเรียนไปบ้าน

ครูถามนักเรียนทั้งชั้น : Is it easy to tell the others the direction to your house ?

ครูพูด : Today, we will try to tell the directions from the map ?

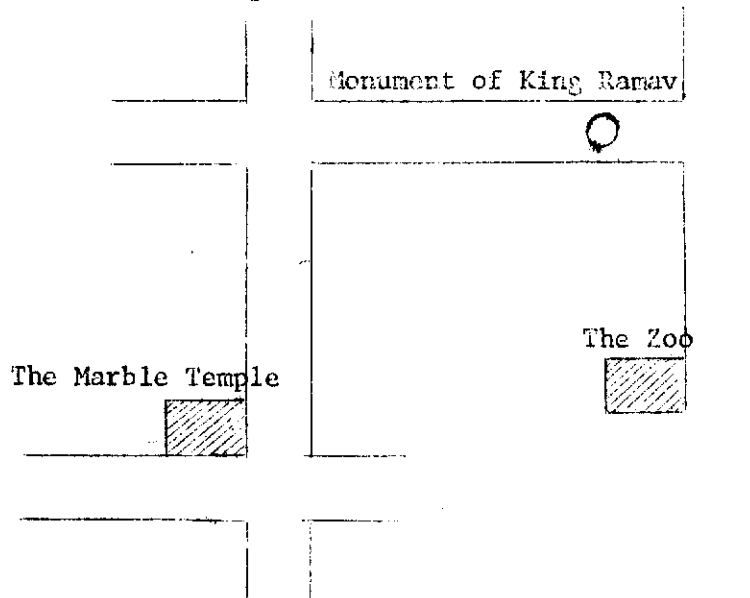
2. นำเสนอคำศัพท์และสำนวน

- ครูให้นักเรียนดูภาพวัดพระแก้ว วัดเบญจมบพิตร พระบรมรูปทรงมา

พระราชมังคลาจารย์ : What's this ? ถ้านักเรียนตอบไม่ได้ ครูจะแสดงบัตรคำให้ดู
ให้นักเรียนพูดตาม แล้วครูฝึกถามและบัตรคำไว้นบนกระดานคำ

- เปิดกรรพทุกบัตรคำแล้ว ครูสรุป : All of these are interesting places for visitors. Now, we will try to tell the directions from this man.

- ครูคิดแผนที่ทางไปวัดเบญจมบพิตร โดยเริ่มจากสวนสัตว์ดุสิต

ครูพูด : Somsak is at the zoo. He doesn't know the way to the Marble Temple

Where is Somsak now ?

Can you tell him the direction to the Marble Temple ?

- ให้นักเรียนช่วยกันบอกทิศทาง

3. ขั้นฝึก

3.1 การทำแผนที่ของลูกของลูกของ

- ครูคิดแผนที่ทางไปสวนสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์
- แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน ให้คนหนึ่งเป็นผู้ออกทาง แก่นักเรียนที่เหลือ ซึ่งสมมติให้เป็นนักท่องเที่ยว

- ครูแจกบัตรคำสั่ง ให้ทุกคนปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้รับ
- ให้ช่วยกันเรียบเรียงข้อความ แล้วทุกคนเขียนส่งครู

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนมาวัดโสมนัสในวันเสาร์ และให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ
กลุ่มหนึ่ง ซึ่งต้องการจะไปเที่ยวสวนสมเด็จ แต่ไปไม่ถูก ให้นักเรียนบอกทิศทางที่จะไปโดย
ละเอียด จากนั้นให้ช่วยกันเขียนเรื่องขอความช่วยเหลือบรรยายทาง โดยเลือกใช้คำเชื่อม
and, then และ or ตามความเหมาะสม

นักเรียน : Can I help you ?

นักท่องเที่ยว : _____

นักเรียน : Yes, first you go straight on until you see the junction.

นักท่องเที่ยว : _____

นักเรียน : Then turn left at the junction and go further on. You will
see the Teacher College on your right.

นักท่องเที่ยว : _____

นักเรียน : About ten minutes. Then go straight on, you will see the
Boxing Stadium on your right. Next to the stadium is
Srisothon Village. Then turn right at the junction.

นักท่องเที่ยว : _____

นักเรียน : After that go straight on until you see the cross-road.
You have to turn left at the cross-road.

นักท่องเที่ยว : _____

นักเรียน : Go further. You will see the Court on your right.
You will pass the junction again. Go straight on and
Somdej Park is on your left.

นักท่องเที่ยว : _____

นักเรียน : With pleasure. Here you are. Have a good time.

บัตรคำสั่ง

สมมติให้นักเรียนเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ชักถามหนทางจะไปสวน
สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช โดยเริ่มจากวัดโสมนัสให้นักเรียนซักถาม แล้วนำรายละเอียดมา
เรียบเรียงเป็นข้อความบรรยายทาง โดยเลือกใช้คำเชื่อม and, then และ or
ตามความเหมาะสม

- นักเรียน : _____
- นักท่องเที่ยว : Yes, could you tell me the way to Somdej Park, please ?
- นักเรียน : _____
- นักท่องเที่ยว : Then ?
- นักเรียน : _____
- นักท่องเที่ยว : How long would it take ?
- นักเรียน : _____
- นักท่องเที่ยว : After that ?
- นักเรียน : _____
- นักท่องเที่ยว : Then ?
- นักเรียน : _____
- นักท่องเที่ยว : It's very confusing. Could you write it down for
me, please ?
- นักเรียน : _____

3.2 การทำแบบฝึกหัดของกอมกอม

- ครูให้นักเรียนดูแผนที่การเดินทางของ Chen ไปสนามบินราชดำเนิน
ในหนังสือ Writing to Communicate หน้า 69 พร้อมฟังคำอธิบายการเดินทาง แล้วถาม

1. Who is Chen ?
2. Why did he go to Bangkok ?
3. Did he lose his way ? Why ?
4. What did he do to find the way ?
5. Did he meet his friend ?
6. Is he a wise man ?

- จากนั้นให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนหน้า 69 ซึ่งกำหนดแผนที่
ทางไปทวงมหาวิทยาลัย ให้นักเรียนเขียนอธิบายให้เข้าใจ

4. ขั้นประเมินผล

- สังเกตขณะทำงาน
- การเข้าร่วมกิจกรรม
- การทำแบบฝึกหัด

ภาคผนวก ข

คุณภาพของ เครื่องมือ

1. ความเชื่อมั่นของเครื่องมือให้คะแนน
2. คุณภาพเครื่องมือพหุวัฒนธรรมของแบบทดสอบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ
3. คุณภาพเครื่องมือเป็นรายข้อของแบบทดสอบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ
4. การให้คะแนนความถี่กับคุณภาพ

1. ความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน

$$r = .65^{**}$$

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. คุณภาพของเครื่องมือทั้งฉบับ

ตาราง 4 คุณภาพของเครื่องมือทั้งฉบับของแบบทดสอบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่าง	N	K	$\bar{X}$	s^2	r_{tt}
กลุ่มทดลอง	45	24	15.89	15.69	.76
กลุ่มควบคุม	43	24	12.81	28.44	
รวม	88	24	14.39	22.92	

3. คุณภาพของเครื่องบดเน้นรายขอ

ตาราง 5 การคำนวณจำนวน (t) ของแบบทดสอบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ
จำนวน 24 ขอ

ขอ	t	ขอ	t
1	4.64	13	6.52
2	3.25	14	4.14
3	2.75	15	3.92
4	5.18	16	2.47
5	3.04	17	2.16
6	2.92	18	4.96
7	2.01	19	3.54
8	1.83	20	2.10
9	5.18	21	2.47
10	4.97	22	5.72
11	4.02	23	3.15
12	5.80	24	4.20

ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ยกเว้นขอ 7, 8, 17, 20 ที่ค่า t
มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

4. การให้คะแนนตามอันดับคุณภาพ

ตาราง 6 การให้คะแนนตามอันดับคุณภาพ

อันดับ คุณภาพ	น้ำหนัก คะแนน	ความสอดคล้อง	ความสะอาด	ค่าไฟฟ้า	ไวยากร	ตัวสะกดและ เครื่องหมายวรรคตอน
		24	16	21	21	18
4		24	16	21	21	18
3		18	12	15.75	15.75	13.5
2		12	8	10.50	10.50	9
1		6	4	5.25	5.25	4.5
0		0	0	0	0	0

ภาคผนวก ค

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบ

ฉบับที่ 1

นักเรียนฟังบทสนทนา แล้วให้หาสิ่งที่ได้ยิน โดยเขียนให้เป็นคำบรรยายที่ต่อเนื่อง
 ได้ใจความสมบูรณ์มา 1 ข้อ

- Ratri : Hi. Siriporn. Are you going home now ?
- Siriporn : No, I'm going to go to the concert at Kitti Rama.
- Ratri : Oh, I forgot about it.
- Siriporn : Can you go with me ?
- Ratri : Yes, I would love to. What should I do ?
 My mother will be angry if I go out without telling her.
- Siriporn : You'd better go home and tell her now.
- Ratri : That's a good idea.
- Siriporn : All right. Hurry up. The concert will be starting
 at 13.00..
- Ratri : O.K. Wait for me here, please.

แบบทดสอบ

ฉบับที่ 2

สมัครเข้าโรงเรียนอยู่ในระหว่างปิดภาคเรียน และนักเรียนมีโอกาสไปเที่ยว
เป็นเวลา 1 สัปดาห์ ในนักเรียนที่ชอบตามบันทึกของนางนี้ เขียนจดหมายไปเล่าให้
เพื่อนฟังว่านักเรียนทำอะไรบ้าง โดยใช้คำบรรยายต่อไปนี้ สละสลวย

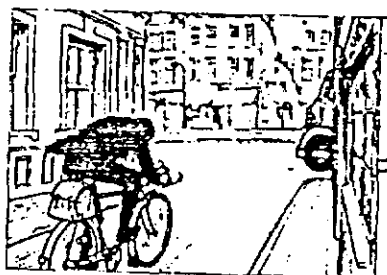
- Sunday : Having a picnic at the waterfall with my family.
The waterfall is very beautiful. On the way home, it
rained heavily.
- Monday : Going to Suda's house.
Swimming and playing games
- Tuesday : Going to the zoo with Dang and Toy. The giraffe's
baby was very lovely.
- Wednesday : Going to the movie.
It was very sad. The actor died at the end.
- Thursday : Staying home and reading about the first man who reached
the moon.
- Friday : Going to Bangsaen with my classmates. The weather was
lovely. We enjoyed swimming very much.
- Saturday : Staying home. Watching television. The American Football
program this week was just wonderful.

แบบทดสอบ

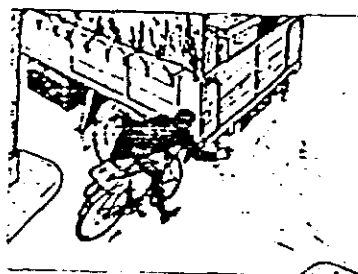
ฉบับที่ 3

ให้นักเรียนดูภาพต่อไปนี้ แล้วเขียนบรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ให้ได้ความต่อเนื่อง
 สละสลวยหนึ่งย่อหน้า

A

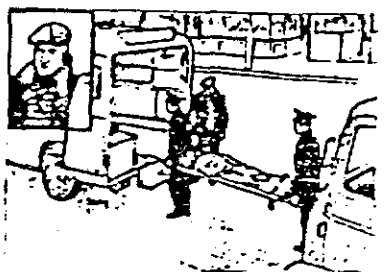
B

C

D

แบบทดสอบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

1. ในการตอบแบบสอบถามนี้ ขอให้นักเรียนตอบให้ตรงกับความเป็นจริง ตามความรู้สึก
ของนักเรียนให้มากที่สุด แต่ละข้อของแบบสอบถาม ไม่มีคำตอบใดถูกหรือผิดเพราะแต่ละคนย่อมมี
ความรู้สึกแตกต่างกัน แบบสอบถามนี้ไม่มีผลต่อการเรียนของนักเรียน
2. แบบสอบถามมีทั้งหมด 24 ข้อ โดยแบ่งเป็น 2 ตอน คือ
ตอนที่ 1 ประโยชน์และความสำคัญของการเขียนภาษาอังกฤษ ข้อ 1 - 12
ตอนที่ 2 กิจกรรมการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษ ข้อ 13 - 24
3. ให้นักเรียนอ่านข้อความทางซ้ายมือ แล้วเลือกตอบจากตารางทางขวามือ
โดยการเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการเลือกตอบ ดังนี้

ตัวอย่าง

	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
o การเขียนภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ามีความมั่นใจ ในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น		
oo การเขียนภาษาอังกฤษ ทำให้เบื่อก่อนเรียน		

4. แบบสอบถามนี้ไม่จำกัดเวลาในการทำ ขอให้นักเรียนทำแบบสอบถามด้วยความ
สบายใจ

ขอขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

ข้อ	ข้อความ ความรู้สึก	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
	<u>ตอนที่ 1 ประโยชน์และความสำคัญของการเขียนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับตนเอง</u> 1 การเขียนภาษาอังกฤษ ช่วยให้ข้าพเจ้ามีความละเอียดรอบคอบในการใช้ภาษามากขึ้น 2 ตามอิสระในการเลือกวิชา ข้าพเจ้าจะไม่เลือกวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ 3 ข้าพเจ้ายากเขียนภาษาไทยคลองแควเหมือนเจ้าของภาษา <u>เกี่ยวกับการศึกษาและอาชีพ</u> 4 ถ้าตัววิชาการเขียนภาษาอังกฤษออกจากรั้วหลักสูตรนักเรียนจะสบายใจมาก 5 ผู้มีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษอย่างคลองแควจะมีโอกาสหางานทำไ้ได้ง่ายกว่าผู้อื่น 6 การเขียนภาษาอังกฤษ ไม่มีผลต่อการหาความรู้เพิ่มเติมและความก้าวหน้าทางอาชีพ <u>เกี่ยวกับสังคม</u> 7 การเขียนภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้าเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ 8 การถ่ายทอดความคิดใ้ถูกของ ชัดเจน ทำให้บุคคลมีความเข้าใจที่ถูกต้องกันมากขึ้น		

๖ ขอ	๖ ข้อความ	๖ เห็นด้วย	๖ ไม่เห็นด้วย
9	การเขียนภาษาอังกฤษ ไม่มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน ของนักเรียนไทย		
	<u>เกี่ยวกับสติปัญญา</u>		
10	การเขียนภาษาอังกฤษช่วยส่งเสริมให้ข้าพเจ้าใช้ความสามารถ ในการแสดงออกด้านภาษาใดเต็มที่		
11	การเขียนภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าเกิดความสับสนในสมอง		
12	การเขียนภาษาอังกฤษมีส่วนช่วยในการเรียบเรียงความคิด ใดต่อไปนี้ ชัดเจน		
	<u>ตอนที่ 2 กิจกรรมการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษ</u>		
	<u>เกี่ยวกับการสอนของครู</u>		
13	ข้าพเจ้าไม่ชอบครูที่สอนการเขียนภาษาอังกฤษ		
14	คำแนะนำของครูเวลาสอนเขียนภาษาอังกฤษ ช่วยให้ ความคิดของนักเรียนเฉยๆเหมือนเดิม		
15	ชั่วโมงการเขียนภาษาอังกฤษ เป็นชั่วโมงที่สนุกสนาน		
	<u>เกี่ยวกับเนื้อหา</u>		
16	ข้าพเจ้าคิดว่า การเขียนภาษาอังกฤษมีเนื้อหา ไม่มากเกินไปจนน่าเบื่อ		
17	ข้าพเจ้าคิดว่า การเขียนภาษาอังกฤษ ยิ่งเรียน ยิ่งยากขึ้น		
18	ข้าพเจ้ารู้สึกท้อใจ เมื่อถึงเวลาสอบการเขียน ภาษาอังกฤษ		

ข้อ	ข้อความ	ความรู้สึก	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
	<u>เกี่ยวกับแบบฝึกหัด</u>			
19	การฝึกความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ ไม่จำเป็นต้องทำแบบฝึกหัดมาก			
20	ครูสอนการเขียนภาษาอังกฤษ ไม่ควรจู้จี้ เรื่องการทำ แบบฝึกหัดมากเกินไป			
21	ข้าพเจ้านึกฝึกหัดเขียนภาษาอังกฤษ เพิ่มขึ้นจากที่เคยให้เสมอ			
	<u>เกี่ยวกับความสนใจ</u>			
22	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่สบายใจทุกครั้ง ที่เรียนการเขียน ภาษาอังกฤษ			
23	ข้าพเจ้าคิดว่า น่าจะเพิ่มชั่วโมงการเขียนภาษาอังกฤษ ให้มากกว่านี้			
24	ข้าพเจ้ามักเอางานวิชาอื่นขึ้นมาทำ ในชั่วโมงการเขียน ภาษาอังกฤษ			

การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ
และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียน
โดยใช้แบบฝึกความประโยคและแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

บทคัดย่อ
ของ
สุมิตรา ปาหนาน

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กันยายน 2529

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียน โดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค และแบบฝึกหัดคำยืมทเรียน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2529 โรงเรียนพุทธโสธร อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 88 คน นักเรียนในกลุ่มทดลอง ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นตามหลักการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย ส่วนนักเรียนในกลุ่มควบคุมได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดคำยืมทเรียน ซึ่งนำมาจากหนังสือเรียน ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง กลุ่มละ 12 คาบ คาบละ 50 นาที

ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า

1. การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างจากการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดคำยืมทเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค ทำให้เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างจากการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดคำยืมทเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ทั้งนี้ นักเรียนในกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุม

เมื่อพิจารณาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษแต่ละด้านพบว่า การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค ทำให้นักเรียนมีความสามารถด้านการใช้คำศัพท์แตกต่างจากการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดคำยืมทเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนความสามารถด้านไวยากรณ์ ด้านตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการศึกษาค้นคว้านี้จึงสนับสนุนแนวการฝึกเขียนตามหลักการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษด้านคำศัพท์ ด้านไวยากรณ์ ด้านตัวสะกด และเครื่องหมายวรรคตอนดีกว่าการฝึกที่เน้นความถูกต้องทางไวยากรณ์

แต่ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษด้านความสอดคล้องและด้านความสละสลวย
แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ การพัฒนาความสอดคล้องและความสละสลวยทางการเขียน
ไม่สามารถพัฒนาได้อย่างชัดเจนอาจเป็นเพราะเวลาที่ใช้ในการฝึกสั้นเกินไป เพราะเมื่อผู้ค
คะแนนเฉลี่ย แล้วกลุ่มทดลองมีแนวโน้มว่าจะพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ
ความสอดคล้องและความสละสลวยในการเขียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม

A COMPARATIVE STUDY OF STUDENTS' ENGLISH
WRITING ACHIEVEMENT AND ATTITUDE THROUGH THE
WRITING INSTRUCTION WITH SENTENCE - COMBINING EXERCISES
AND ENDED LESSON EXERCISES

AN ABSTRACT
BY
SUEEDA PATHAN

Presented in Partial fulfillment of the requirement
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
September 1986

The purpose of this study was to compare the students' English writing achievement and attitude through the writing instruction with sentence - combining exercises and ended - lesson exercises.

The sample consisted of 85 Mathayom Suksa Three students of Buddha Sathon School, Amphur Muang, Chachoengsao, during the first semester of 1986 academic year. The same content was used within both groups but different exercises: sentence combining exercises in the experimental group and ended - lesson exercises in the control group. The sentence-combining exercises were constructed by the researcher with the underlined assumption of communicative language teaching whereas the ended - lesson exercises were taken from the class text. The length of experiment comprised 12 class periods, 50 minutes in each period.

The finding showed that

1. English writing achievement between the experimental group and the control group was significantly different at the .05 level.
2. The students' attitudes towards English writing between the experimental group and the control group was significantly different at the .01 level.

The results indicated that the students' English writing achievement and the attitudes towards English writing of the students in the experimental group were higher than those in the control one.

The finding also showed that the English writing ability, in vocabulary aspect, between the experimental group and the control group was significantly different at the .05 level. The English writing ability,

in grammar and mechanics aspects, between the experimental group and the control group was significantly at the .01 level.

The results confirmed that the practices with the focus on communicative language teaching enhanced the writing ability in vocabulary, grammar, and mechanics aspects better than those practices with the focus on grammar usage.

However, the English writing ability, in relevance and fluency aspects, between the experimental group and the control group was not significantly different. This finding might result from the limited length of the experiment. Considering the mean ($\bar{X}$) of both groups, there was the tendency that the experimental group could improve the better writing ability in this aspect than the control group.